NATIONAL SOCIALISM

SELECTED WRITINGS

Machine Translated by Google

Nacionalsocialisme

Escrits seleccionats

TREBALL DE LA XARXA ANONACIONALSOCIALISTA
PUBLICACIÓ
2020

Machine Translated by Google

ÍNDEX

Nacionalsocialisme: una avaluació filosòfica……………………………..…….2 Poder blanc: capítol XV Nacionalsocialisme ………………………………..…..8 In Hoc Signo Vinces………………………………………………………………….26 Pels meus legionaris: capítol VIII Democràcia contra la nació …..44 El soldat polític: parts II i III…………………………………………………..……..75

Nacionalsocialisme: la cosmovisió biològica……………………..………..89 Nacionalsocialisme: un moviment d'esquerres ……...................................114

Machine Translated by Google

NACIONALSOCIALISME

UNA VALORACIÓ FILOSÒFICA

COLIN JORDAN

Machine Translated by Google

Diverses dècades després de la derrota física de l'Alemanya nacionalsocialista com a resultat de la seva lluita heroica contra la immensa quantitat d'homes i materials reunits contra ella per l'aliança bolxevicodemocràtica, l'aparició d'aquesta reavaluació reflecteix el renaixement del nacionalsocialisme, que és una característica de l'època.

Que el credo continuï vivint i manifestant-se com ho fa ara, després d'haver estat sotmès a dècades de la campanya de difamació més gran que el món hagi conegut mai, és una prova de la seva validesa i atractiu continus i del seu valor per al futur. Ha sobreviscut a les flames de la guerra i a la tempesta de la difamació perquè, quan la guerra ha fet el seu pitjor i la difamació ha recorregut tota la seva gamma, el nacionalsocialisme continua sent, en última instància, sinònim de la voluntat de sobreviure de l'home superior, el seu instint de salut i força, i el seu desig de bellesa a la vida; i mentre aquesta voluntat, aquest instint i aquest desig romanguin en aquesta terra, el credo del nacionalsocialisme romandrà indestructible.

Més enllà i darrere de totes les minúcies de la implementació política i de les particularitats del temps i el lloc, el nacionalsocialisme, entès correctament, no és res menys que una orientació de la ment, l'impuls dominant de la qual és viure plenament, mitjançant el desenvolupament de les pròpies potencialitats i la satisfacció de les pròpies necessitats, en condicions de competència i selecció naturals, reconciliades amb la cooperació, dins de la comunitat organitzada del poble.

En això, les seves arrels es remunten a la Grècia de Plató i la seva concepció d'una vida natural, que consisteix en la plena realització de la veritable naturalesa de l'home a través del poder propici del govern dins de la seva comunitat natal.

Fa ressò de la noció romana de ciutadania obligada: la noció que la vida bona i noble consisteix en el servei estoic a l'estat.

Reanima els sentiments de sang i el sentit de comunitat de les tribus nòrdiques de l'Europa primitiva: el sentiment que l'home és essencialment un membre del poble, i que tots els membres del poble estan estretament lligats entre si per deures i obligacions recíprocs.

El nacionalsocialisme, d'aquesta manera, recorre als antics valors saludables i orgànics de la vida en revolta contra tota l'estructura de pensament del liberalisme i la democràcia, amb el seu nexe monetari; el seu individualisme excessiu; la seva visió de l'home com un poble sense poble,

Machine Translated by Google

unitat intercanviable de població mundial; la seva justificació espiritual en un cristianisme degradat que abraça un "humanitarisme" malaltís, que sempre tolerarà un dany més gran per evitar-ne un de menor; i la seva afirmació fraudulenta que els desitjos de les masses induïts artificialment i determinats numèricament són criteris de màxima importància.

La història és una saga de decadència i renovació social. El nacionalsocialisme és el remei de renovació del segle XX per a la gran degeneració dels temps moderns sota el pensament i la pràctica desintegradors, degradants i castrants que van sorgir amb la interrupció del vell ordre medieval d'estabilitat per les forces en desenvolupament del capitalisme i la revolució industrial; va florir sota el liberalisme laissez-faire dels segles XVIII i XIX; va arribar al seu punt àlgid sota la democràcia dels segles XIX i XX; i resultarà en el triomf mundial del comunisme a finals d'aquest segle XX, tret que el nacionalsocialisme arribi al poder a temps, sobre una àrea suficient del planeta.

El nacionalsocialisme, per tant, és immensament més que un esquema polític transitori. És una tendència històrica de renaixement: el moviment renaixentista de la nostra era, un moviment revolucionari en abast i esperit, que no busca cap compromís amb l'ordre actual, les seves pràctiques pernicioses i els seus falsos valors, sinó la seva completa substitució.

Com a tal, és mundial i és vital. És mundial en el sentit que, en els seus elements essencials, és vàlid i vital universalment, qualificat només pel fet que és ària en la seva emanació i tradició, i sosté i depèn de qualitats que es troben per excel·lència en el poble ari.

És vital en el sentit que no és un aspecte de la vida, sinó la vida sencera vista des d'un sol aspecte. És una actitud mental expressable respecte a pràcticament qualsevol cosa. El nacionalsocialisme s'oposa implacablement a tota manifestació de mala salut, lletjor i degeneració en els àmbits cultural i espiritual, no menys que en els polítics i econòmics. De fet, constitueix una forma de vida. Un home no es considera nacionalsocialista com una simple etiqueta d'aval intel·lectual. Neix amb una propensió al nacionalsocialisme, la seva ment anhela estèticament el discerniment i la realització d'un patró de vida saludable, i no...

Machine Translated by Google

només pensa i sent, però actua com a nacionalsocialista, si és que realment i completament ho és.

Total en el seu abast i pensament, el Nacionalsocialisme equival a una filosofia i una fe. Avalua el bé i el mal, el correcte i el erroni, com allò que beneficia o perjudica el poble; i, en lloc de la debilitat sentimental de la ment democràtica, accepta que la fi justifica els mitjans, sempre que els mitjans no contradiguin la fi.

Estableix un significat i un propòsit de dimensió còsmica a la vida com una realització personal, dins de la continuïtat i el desenvolupament del poble, entre la germinació al ventre matern a partir de la línia de sang del poble i la metamorfosi de la tomba, amb la seva redistribució física a l'univers.

El criteri bàsic i el valor primari del nacionalsocialisme, del qual sorgeix tot, és, com Adolf Hitler deixa clar a Mein Kampf, el seu concepte de poble, vist com l'entorn essencial de l'home i, de fet, la seva extensió de la personalitat.

La importància del poble és, principalment, la d'una comunitat racial. És l'ampliació ètnica de la família. L'home no és una unitat autocontinguda ni una finalitat en si mateixa, com afirmen els savis del liberalisme i la democràcia. Pertany al seu poble. La seva vida, com a part, està entrellaçada amb la vida del tot, no només present, sinó també passada i futura, ja que mentre els homes van i vénen, el poble continua vivint, continu, etern, sempre que els seus membres compleixin el seu deure envers ell. Així, en identificar-se amb el seu poble, l'home es prolonga a través de la multiplicitat dels seus avantpassats i els seus descendents, i així aconsegueix la immortalitat.

El poble existeix en formes cada cop més petites, que van des de la família fins al clan, la tribu o la comunitat regional, d'aquí a la nació i més enllà a la raça. En els temps moderns, la concepció del poble s'ha identificat massa amb les nacions dels estats contemporanis. El sentiment de parentiu i comunitat, que es va expandir amb raó des de la tribu i el petit regne fins a l'estat-nació modern, però, s'ha concentrat massa en aquest nivell. Les comunitats inferiors i més petites, però igualment importants, dins de l'estat-nació s'han vist alterades i privades de vitalitat, mentre que l'expansió de la consciència popular des del nivell de l'estat-nació fins al de tota la raça s'ha vist frenada. Tanmateix, el sentiment popular, per ser plenament potent, ha de fluir des de les seves arrels a través del nivell local i provincial.

Machine Translated by Google

comunitats fins als límits de la raça, perquè la plena seguretat i prosperitat de les parts només es pot trobar en la del tot.

Avui, i en el futur, el nacionalsocialisme ha d'encarnar aquesta extensió essencial del sentiment de parentiu i comunitat més enllà dels límits de l'estat-nació contemporani i del nacionalisme convencional, de manera que l'estat-nació esdevingui una unitat intermèdia en l'estructura del poble, i el seu nacionalisme i racialisme esdevinguin integralment subordinats a un nacionalisme de tota la raça.

Alhora, cal revitalitzar les comunitats locals, reconèixer i respectar les subnacions provincials i donar llibertat ètnica als pobles sotmesos a un govern alliè i no desitjat mitjançant la separació.

La creença del nacionalsocialisme en el poble com a valor fonamental i la totalitat de la seva concepció tenen com a resultat, figurativament parlant, pensar amb sang en totes les qüestions.

Això dóna lloc immediatament i inevitablement a la definició de ciutadania com una qüestió de raça: només els que són membres del poble són membres de la nació, i només els que són membres de la nació poden ser ciutadans de l'estat, per parafrasejar el quart dels vint-i-cinc punts de l'NSDAP d'Adolf Hitler.

També genera la creença que cal no només preservar el caràcter racial del poble, sinó també, mitjançant mesures eugenètiques, millorar la qualitat del poble. L'argument revolucionari del nacionalsocialisme és que el camí del veritable progrés rau en la cria de millors éssers humans.

Com que tots els ciutadans són de la mateixa raça, tenen un vincle transcendent de parentiu que els uneix com a germans de sang per sobre de totes les diferències seccionals i de classe i distincions personals. La unitat nacional, és a dir, la cohesió i la vida corporativa en lloc de la lluita de classes entre l'esquerra i la dreta, és un dels grans principis secundaris del nacionalsocialisme. Totes les ocupacions i activitats, tota mena de persones i tots els camps d'activitat, s'han d'integrar en la vida corporativa de la comunitat.

El sentiment social d'unitat ha de trobar expressió pràctica en, i al seu torn ser estimulat per, una preocupació sincera i profunda per la justícia social i econòmica. La consciència de parentiu i la cura pel bé col·lectiu del poble exigeixen que cada ciutadà tingui la mateixa oportunitat de desenvolupar i exercir els seus talents i

Machine Translated by Google

ascendir segons els seus mèrits; i que tot ciutadà ha de rebre una justa contrapartida pels seus serveis a la comunitat, i fins i tot el treballador més simple una garantia de les necessitats de la vida.

Així arribem a l'element socialista del nacionalsocialisme. Aquest no és el socialisme marxista de la propietat estatal dels mitjans de producció i distribució, que és el sobregovern econòmic del formiguer i és tan objectionable com l'individualisme depredador del sistema capitalista, que és el subgovern econòmic, o l'anarquia, de la selva. En canvi, és el socialisme popular, o la regulació de l'empresa privada per a la divisió equitativa dels seus fruits, en condicions equitatives. Les injustícies econòmiques i els mals socials del capitalisme han fomentat el marxisme, amb la seva forma perniciosa de control públic de l'economia, i l'alternativa a tots dos rau en el nacionalsocialisme.

L'ideal popular, que implica la defensa de la raça, la unitat de la nació i el benestar del poble, engendra el principi de lideratge del nacionalsocialisme i una elit al servei d'aquests objectius. La seva concepció d'un ordre natural no només ordena que els homes neixin dins del poble per a una vida dins del poble, sinó també que posseeixin diferències hereditàries de capacitat per servir a la comunitat.

En conseqüència, per al màxim bé de tots, el superior ha de liderar l'inferior. Els líders naturals han de ser seleccionats, establerts com una elit jeràrquica sota un líder suprem i facultats per complir les seves funcions.

A diferència del liberalisme, el nacionalsocialisme no considera el poder directiu de l'estat com quelcom essencialment repressiu, sinó com un gran poder beneficiós d'orientació i arbitratge, d'estímul i protecció. Manté la màxima: "Tot per al poble i el poble per a tothom". Sanciona qualsevol mitjà que sigui necessari, en qualsevol camp, per garantir que tothom i tot en la comunitat estigui en harmonia amb això.

Veu el deure del govern nacionalsocialista com la representació de la voluntat del poble, concebuda no com el caprici transitori d'una multitud democràtica, sinó com l'interès superior de la comunitat, vist en perspectiva històrica com una continuïtat de propòsit, que abasta no només el bé general del present, sinó també l'herència del passat i les necessitats del futur.

Machine Translated by Google

PODER BLANC

CAPÍTOL XV

NACIONALSOCIALISME

GEORGE LINCOLN ROCKWELL

Machine Translated by Google

Fins ara, aquest llibre ha estat majoritàriament crític.
Ara és el moment de presentar plans constructius per construir i crear.

He dedicat un any de recerca i centenars de pàgines d'escriptura a l'esforç d'ajudar el lector a veure i entendre que la civilització occidental és a molt pocs anys del final assolit per la civilització romana –l'oblit– i que ell, personalment, patirà el destí de milions de persones que ja han caigut en mans dels enemics mortals jueus de la civilització occidental –esclavitud o, més probablement, assassinat–, tret que puguem trobar la voluntat i la saviesa, d'alguna manera, per deixar de fugir de l'enemic i atacar-lo amb una revolució blanca!

Com s'aconsegueix crear una revolució, exactament?
Ens hem de deixar créixer la barba, sortir corrents als carrers i començar a cridar, agitar els braços, llançar bombes i actuar d'alguna altra manera com els estereotips de "revolucionaris"? NO! Per descomptat que no. La nostra revolució ja està preparada per a nosaltres.

Hitler va inspirar, organitzar i dur a terme una revolució relativament pacífica, una revolució que va costar moltes menys vides que la Revolució Americana, i un nombre insignificant de vides en comparació amb qualsevol que haguessin dut a terme els bolxevics jueus.

No només això, sinó que la revolució de Hitler, tal com va prometre a Mein Kampf, va ser 100% "legal" –legítima–, la voluntat formalment expressada per la majoria del poble alemany, sancionada tant pel màxim executiu d'Alemanya, von Hindenburg, com pel "congrés" alemany, el Reichstag. Hitler va tenir moltes oportunitats per prendre el poder per la força i ho podria haver fet fàcilment el 1931. Però Hitler creia que una revolució contra la voluntat del poble, una revolució que només aconsegueix el poder per la força, no podia durar gaire.

Hitler, com jo, creia que un líder és un enemic de la civilització si no té el suport de la voluntat del seu poble.

Com puc, doncs, cridar a la "revolució"? Com puc escriure de "matar i ser assassinat"? No és la violència l'essència mateixa de la revolució?

No necessàriament

Pot haver-hi un element de violència, sí. Quan ets atacat per un assassí i t'enfrontes a l'elecció de la mort o tractar...

Machine Translated by Google

la mort tu mateix, aleshores la violència és l'única possibilitat. I Occidental La civilització està sent atacada per un enemic que, per política, mata i massacra regularment més despietadament que qualsevol altre grup de la història.

Així doncs, hem de ser prou violents per aturar el comunisme matança de l'enemic i prou despietat per aixafar el seu poder.

El 1923, quan els rojos van amenaçar de prendre el poder a Baviera, els nacionalistes, els conservadors i el general Ludendorf van demanar a Hitler que dirigís un "Putsch" –una revolta– a Munic. Aleshores, el dèbil els líders el van trair a l'últim moment. El "Putsch" va ser aixafat i Hitler va ser enviat a la presó.

Però aquesta no va ser una revolució contra la voluntat del poble, com van demostrar els esdeveniments més tard. Però l'essència d'una revolució real no és NOMÉS el vessament de sang i la commoció. En una revolució genuïna i duradora, la violència i la mort són només un mitjà convenient per aconseguir un canvi radical en

perspectiva espiritual global: la manifestació externa d'una voluntat humana suprema d'establir un nou ordenament dels afers físics que s'ajusti a un ideal interior.

L'autoritat exercida per la majoria dels que estan al poder avui dia és tirania pura, tot i que hipòcritament disfressada de "democràcia". No és l'autoritat benèvola i intel·ligent per mantenir l'ordre i la justícia establerta pels Pares Fundadors en benefici dels homes blancs.

La nostra revolució ha de basar-se fermament en l'ideal de destruir el poder il·legal dels tirans i restaurar un ordre social just que es basi en una autoritat ferma que prové directament del nostre poble.
i s'atorga gratuïtament a un líder.

Això, ho creguis o no, és precisament el que va fer Adolf Hitler per Alemanya, i el que hem de fer pels Estats Units.

La nostra revolució, en resum, ha de tenir com a força motriu i objectiu no només l'odi i la destrucció de l'enemic, sinó que ha d'estar imbuïda d'una determinació absoluta d'establir un ordre social just en què cada home pugui assolir el seu màxim potencial com a part reeixida, feliç i productiva de la nostra gran Raça Blanca.

Quin és un ordre social tan just?

No cal aquesta comprensió científica principis d'una vida en grup reeixida entre aquells que viuen en una vida saludable

Machine Translated by Google

societats on els instints naturals no estan afectats. Els animals, per exemple, tenen "societats" ordenades i reeixides perquè la natura dóna a cada criatura social tots els instints que necessita per a una vida en grup reeixida.

Els llops, les formigues, les abelles (i els simis), per exemple, tenen una alta societats organitzades i completament sanes i ordenades.

Els primers homes tenien societats sanes. Aleshores, el control creixent de l'home sobre la natura li va permetre escapar del seu entorn natural, envoltar-se d'artificialitats i luxe fins que es va tornar decadent i ple de presumpció arrogant, una presumpció que avui s'anomena "liberalisme".

Només tornant a la situació de vida més simple i primitiva del món animal irreflexiu i incivilitzat, i observant el funcionament dels instints que els va donar el Creador,

Podem albirar les meravelles del que també ens ha estat donat – i que hem llençat?

La natura ha creat "races" amb les quals pot experimentar i buscar races sempre millors, tal com fa un bon pagès. El Creador, essent un pagès infinitament més savi que qualsevol humà, insisteix absolutament en la puresa, la santedat, la INTEGRITAT BIOLÒGICA de cada grup.

Però la natura, com un pagès que cria vaques, només pot millorar la raça fomentant la cria del millor tipus i eliminant el tipus més deficient. La natura aconsegueix aquesta tasca amb la màxima

instints poderosos que se'ns donen: AMOR pels nostres propis i ODI pels que s'intrusen – o "forasters".

Aquests dos instints són igualment importants: l'amor no és "bo" mentre que l'odi és "dolent", que és la calúmnia tan estimada pels jueus, liberals, hippies, queers i ximples.

L'amor és realment increïblement poderós i bo quan és NATURAL. L'AMOR, el tipus natural i saludable, és realment el que fa girar el món i és el miracle més bell i sant que mai veiem aquí a la terra.

PERÒ SENSE UN ODI MORTAL D'ALLÒ QUE

AMENACEJA EL QUE ESTIEM, L'AMOR ÉS UN BUITS

PARAULA, UNA PARAULA REFLEXIONANT PER A HIPPIES, QUEERS I COVARDS.

Machine Translated by Google

M'agradaria escriure molt més sobre aquesta llei particular de la vida social, perquè, com veurem, la INTEGRITAT BIOLÒGICA és l'essència, la fi i la virtut del nacionalsocialisme quan s'aplica a la societat ària, i, de fet, a tota societat humana sana que hagi existit mai.

Però simplement no hi ha espai en aquesta obra per a un llibre que es pugui escriure només sobre aquest tema. Només puc resumir dient que la primera llei de tots els grups vius de criatures socials és la INTEGRITAT BIOLÒGICA; lleialtat absoluta i inflexible al propi grup racial basada en un total

amor consumidor i odi absolut i intransigent cap a qualsevol foraster que s'immiscueixi i amenaci de barrejar els seus gens amb els de les femelles del propi grup.

La manera quotidiana en què es manifesta aquesta llei és l'amor a la pròpia espècie i l'odi als intrusos agressius (raó per la qual la majoria de blancs sans tenen una aversió instintiva pels "negres", jueus i altres "extraterrestres").

La segona llei més important és la llei del TERRITORI.

Per exemple, deu o vint mascles dels diminuts peixos tropicals anomenats "cues d'espasa" vigilaran cadascun una secció d'un aquari tan bon punt s'hi col·loquin i atacaran qualsevol intrusió d'un altre mascle.

Si s'introdueixen femelles a l'aquari, els mascles es barallaran per elles, tal com s'esperava. Però la sorpresa per a la ciència va ser que el sexe no és el motiu més fort en la vida d'aquests petits peixos.

Si comences a refredar l'aigua del seu aquari, pots arribar a un punt en què l'aigua estigui tan freda que els mascles ja no els importi gaire quan introdueixis les femelles. Quan l'aigua es torna tan fred com per matar els peixets, no presten gens d'atenció a les femelles. Però fins i tot quan estan a punt de morir congelades, encara sortiran ferotgement a defensar el seu TERRITORI: la seva propietat privada!

El nacionalsocialisme es basa, entre altres coses, en aquest concepte de propietat privada. La llei del TERRITORI es manifesta com a "nacionalisme" i propietat privada en la societat humana.

En tot el regne animal, el líder mai s'escull per vot, sinó sempre per la selecció natural establerta per la Natura com l'únic mètode segur per assegurar que el grup sigui dirigit pels millors.

Machine Translated by Google

– combat. Això ho he anomenat la llei del LIDERATGE.

Un cop cada membre d'una societat animal aprèn el seu lloc en l'ordre biològic natural de la tenacitat, la saviesa i l'astúcia, cada membre s'estableix al seu propi nínxol i el grup és relativament pacífic i ordenat. Només quan els mascles joves comencen a madurar i han de lluitar per pujar o baixar l'escala hi ha batalles serioses. I llavors, tan bon punt cada mascle aprèn a qui pot fuetejar i qui el pot fuetejar, s'estableix i viu pacíficament i satisfet en aquell lloc que ha trobat per a si mateix.

Així s'estableixen dos més dels principis o lleis fonamentals de tota la vida en grup: el LIDERATGE pels millors, i una jerarquia o escala natural de lideratge de tots els altres membres del grup: l'ESTATUS.

Finalment, un estudi del món animal estableix que les femelles es mantenen al marge dels afers dels mascles i s'especialitzen en la producció i cria de les cries organitzant famílies saludables. En resum: hi ha cinc lleis bàsiques de tota vida en grup, que he anomenat "LES LLEIS DE LA TRIBU";

(1) La llei de la INTEGRITAT BIOLÒGICA (amor) a dins, odi a fora);

(2) La llei del TERRITORI (propietat privada);

(3) La llei del LIDERATGE (pels millors);

(4) La llei de l'ESTATUS (o el lloc natural de cada individu en un grup); i

(5) MATERNITAT per a les dones.

Amb aquests principis naturals en funcionament, com ho són a tot el món dels animals socials, hi ha una pau i un ordre relatius en el grup.

Només quan el grup, d'alguna manera, es veu obligat a condicions antinaturals que els instints divins d'obeir aquestes lleis fèrries de la Natura fallen.

En avaluar tot això mentalment, penseu en l'aparent patró "bojo" de delinqüència juvenil. Tenim els fills i

Machine Translated by Google

filles d'algunes de les persones més "avantatjades" i riques que de sobte semblen tornar-se boges, apallissant gent gran, destrossant coses sense sentit, prenent drogues verinoses i convertint-se en criminals arrogants i antisocials. Al mateix temps, trobem que els fills d'alguns dels grups més pobres de la nostra societat gairebé no produeixen cap delinqüent.

Fins fa molt poc, per exemple, els joves xinesos mai no eren delinqüents (i encara tenen una taxa de delinqüència molt més baixa que altres grups). Els joves de grups molt units, tot i ser molt pobres, sovint no són objecte de la bogeria moderna de la delinqüència juvenil.

Per què passa això? Per què un noi o una noia rics s'hauria de convertir en lladres, vàndals i violentament antisocials malgrat tots els avantatges concebibles, mentre que els fills d'algunes de les persones més pobres d'Amèrica són persones ben adaptades i constructives?

La resposta és que els infants que són criats en un grup que ha aconseguit mantenir alguna semblança de les lleis de la convivència natural en grup (les "Lleis de la Tribu"), que se senten lleials membres d'un grup, una "tribu", que "pertanyen" a alguna cosa o algú que val la pena, i que per tant tenen un sentit de les cinc lleis bàsiques de tota vida en grup, no estan frustrats, no estan perduts i no buit.

Els jueus, amb la seva difusió del liberalisme i el comunisme, han dut a terme conscientment i científicament el procés d'esborrar de les ànimes del nostre poble tot record de les sagrades "Lleis de la Tribu", que, per si soles, poden fer que un grup d'humanitat sigui sa, feliç i pacífic.

Cap ésser humà pot viure en pau i en felicitat productiva FORA d'alguna mena de "TRIBU" a la qual pertany SUPREMA LLEIAL i que al seu torn LI DONA SUPORT ESPIRITUALMENT.

Els jueus han difós la idea indescriptiblement destructiva de l'"universalisme", l'"un mónisme" –una multitud d'individus sense raça, apàtrides i atomitzats– com la idea suprema de la humanitat. Fins i tot els conservadors s'han deixat enganyar per fer honors a aquesta mateixa malaltia jueva antinatural, fragmentada, superindividualista de la societat.

Machine Translated by Google

Els jueus ens diuen que la Llei de la INTEGRITAT BIOLÒGICA (amor interior, odi exterior) és "racisme", el "mal suprem" de tots els temps! Ens diuen que si no estimem els homes grocs, els homes negres (i especialment els jueus) tant com la nostra pròpia gent, aleshores som despietats, pervertits i condemnats: som "racistes". Milions de blancs lamentables creuen aquesta mentida jueva!

Ens diuen que la Llei del TERRITORI (propietat privada) és una cobdícia antinatural, i que els homes decents han de voler compartir-ho tot i no tenir cap desig de la seva pròpia propietat privada. Anomenen això "socialisme marxista", "comunisme" i diversos altres noms que indiquen una preocupació per la "societat" i la "comunitat", però tots ells colpejant el cor de la motivació més poderosa i única de les criatures vives per construir, crear i produir. Més milions de persones creuen aquests mentiders jueus.

Els jueus ens diuen que la Llei del LIDERATGE (govern dels millors) és la "dictadura" i que hem de lluitar per la "democràcia" (govern de les multituds): Milions d'aris blancs han estat enganyats per creient aquest cant de sirenes de la "democràcia", fins que multituds d'escombraries humanes ara terroritzen tota la nostra nació.

Els jueus ens diuen que la Llei de l'ESTATUS (la l'establiment de l'ordre natural de la capacitat de cada persona al seu lloc correcte) és "explotació de classe" i que els líders naturals de la societat – aquells que han tingut èxit– han de ser aixafats i assassinats pels que no ho han fet. Nacions senceres plenes de bons aris blancs han estat enganyades per aquest vil mètode jueu de dividir i conquerir el nostre poble a través de la lluita de classes.

Finalment, aquests jueus sempre amorosos ens diuen que l'especialització de les dones en la criança és una esclavitud bestial de les nostres dones, que les dones estan destinades a ser jutgesses, enginyeres de locomotores, oficials de l'exèrcit i executives d'empreses. El resultat, és clar, és la creixent destrucció d'aquesta sagrada i bella institució de totes les civilitzacions saludables, la maternitat, i amb ella la llar i la família. Tot el nostre món occidental ha caigut en aquesta estafa jueva "democràtica", que ha convertit les dones en les víctimes més lamentables de la malaltia jueva. Milions de dones "modernes" estan irremediablement perdudes, frustrades i completament infeliços, fins i tot mentre es queixen de més "drets" a través dels altaveus i

Machine Translated by Google

marxant en organitzacions polítiques militants i que provoquen escàndol. Mentrestant, milions de famílies no tenen mares càlides i meravelloses, i les llars s'estan convertint més en presons luxoses que en els miracles d'amor i calidesa que eren les llars de fa un segle.

Us heu preguntat mai per què tants delinqüents juvenils s'agrupen en bandes? Durant anys, com la majoria de la gent, vaig suposar que això era una perversitat antinatural en els nois "dolents", perquè em van criar en una mena de "capoll" burgès, coneixent poc de les realitats brutals de la vida.

Però un cop s'entenen les lleis de la vida social per a totes les criatures –la necessitat humana de viure segons les "Lleis de la Tribu"– "banda" esdevé més comprensible.

Demostra que els nostres fills, si més no, encara tenen instints saludables, tot i que la manifestació externa d'aquests instints és cruel i antisocial com a resultat de les condicions antinaturals imposades als nens pel seu entorn urbà completament insalubre.

Observeu que la primera característica d'una colla és "l'exclusivitat". Fanàticament, "s'uneixen". Ataca'n un i tots t'ataquen a tu. Fica't amb una de les dones de la banda i mors. Ells...
són apassionadament lleials els uns als altres. I odien encara més apassionadament els forasters i els atacants.

Han reafirmat les lleis sagrades de la natura de la BIOLOGIA INTEGRITAT, de lleialtat al grup, tot i que no saben per què.

Fixeu-vos que el següent que fa una banda és defensar un "territori", un territori. Ai d'aquell qui viola aquest "territori", que infringeix la "propietat privada" de la banda! Hi ha alguna cosa més que això?
exemplifiquen òbviament la llei del TERRITORI?

La banda mai està liderada per eleccions "democràtiques", sinó pels més durs, els millors (segons els estàndards de la banda). Aquí teniu un exemple clàssic de la llei del LIDERATGE.

Observeu com cada membre d'una banda és perfectament conscient del seu lloc exacte dins la banda: qui està per sobre d'ell i qui està per sota. Que algú intenti avançar-se, i quedarà esclafat. Que ell...
Intenta pujar un esglaó i el paio de dalt l'aixafarà. Aquesta és la llei de l'ESTATUS, igual que a la Natura.

I finalment, observeu les dones d'una colla. Donen alguna cosa

Machine Translated by Google

Ordres al líder? No! Corren amunt i avall i exigeixen "drets"? Collons, no! Actuen a la manera de les femelles de la resta del món animal i no intenten actuar com a mascles. Es glorifiquen del seu paper com a femelles, com a "pertanyents" a un mascle poderós i ajudant-lo amb orgull. I aquest és precisament el paper de les femelles en societats sanes i felices.

(És interessant observar que els psiquiatres freudians jueus farsants es veuen obligats a tornar a les lleis del grup, les lleis de la tribu, per efectuar "cures" de drogoaddictes i alcohòlics. Ells formen un grup i els seus poderosos instints de lleialtat a aquest grup de vegades pot superar les debilitats individuals i solitàries)

Els negres, també, en la seva lluita cega i estúpida, fan el mateix, formant instintivament lleialtats negres, cridant "Poder Negre" i anomenant-se mútuament "germans d'ànima".

Malgrat la pobresa més extrema al Lower East Side de Nova York durant els primers anys de la immigració jueva, fins i tot aquests miserables eixams de deixalles jueves d'Europa es van mantenir units amb una lleialtat de grup tan fanàtica, obeint totes les "Lleis de la Tribu", que gairebé no hi va haver delinqüència ni crims entre ells. De fet, la lleialtat de grup d'aquests jueus és potser la més fantàstica de la història del món. Els ha impulsat gairebé al domini de tot el món, no perquè siguin més valents, treballin més, siguin més intel·ligents o més dignes que la resta de nosaltres, sinó perquè observen les lleis bàsiques de la natura i mantenen la lleialtat de grup. Mentre tots els altres hem caigut en la seva podrida brossa d'un "món únic", de "tots som germans", que desintegra la nostra societat, els jueus mantenen la seva societat amb una lleialtat de grup com la història mai no havia vist abans, i així van d'un triomf a un altre.

No va ser fins que Adolf Hitler, fa cinquanta anys, va començar a veure tot això intuïtivament com una nova visió del món, la Weltanschauung del nacionalsocialisme, que els no jueus van obtenir la seva primera visió de l'emergent ciència de la vida en grup humà. Allò que hem fet instintivament durant segles, i els jueus encara ho fan instintivament, Adolf Hitler va començar a veure i entendre intuïtivament.

L'essència del nacionalsocialisme és el racisme, que, en termes més simples, és simplement la creença que els humans difereixen en excel·lència.

Machine Translated by Google

de raça exactament igual que tots els altres éssers vius, i que l'home blanc és, amb diferència, la millor raça que ha aparegut, mentre que els negres són els més baixos. I, com recordarà el lector, aquesta és la primera llei de la vida en grup, "INTEGRITAT BIOLÒGICA", tal com l'he anomenat.

Contràriament a les abominables mentides dels jueus (i dels "conservadors"), la propietat privada estava poderosament protegida per Adolf Hitler. Krupp i els altres propietaris i empresaris, grans o petits, mai van perdre ni un cèntim sota Hitler, ni tampoc els prínceps alemanys. (En un moment donat, els "esquerrans" rabiosos del seu partit volien desposseir els prínceps alemanys, i Hitler va haver de reprimir...)
amotinament a les seves pròpies files per protegir els seus drets de propietat, cosa que va fer. Hitler era nacionalista, creient en el territori i la propietat privada.

No cal assenyalar que Hitler va donar el LIDERATGE al seu poble – ni paraules dolces ni demagògia, i l'estimaven per això. El seguien amb amor i de bon grat, com fan els membres de tots els grups socials feliços, reeixits i sans.

Hi havia pau i ordre entre el poble de Hitler, perquè ensenyava que un home mereixia i havia de rebre tant respecte per ser un bon excavador de fosses (si aquest era el límit de la seva capacitat per servir al seu poble) com l'home que era capaç d'inventar una màquina nova i meravellosa, o de ser un líder polític.

Cada persona a l'Alemanya de Hitler era honorada pel seu lloc a la societat, sempre que l'ocupés de la millor manera possible. No eren instigats eternament (com ho fan els jueus al nostre poble) a exigir
llocs de treball només com a presidents, presidents del consell d'administració i executius quan algunes persones no neixen amb aquests talents particulars.

Fracassar en allò que un podria fer, mentre es genera un infern i es busca allò que un no pot fer, és interrompre una societat ordenada i feliç, per no parlar de frustrar irremediablement l'individu que es nega a fer-ho.
reconèixer el seu lloc natural al món.

Així, l'estat de Hitler reconeixia la llei de l'ESTATUS. Cada home era honorat pel que feia lleialment i amb el seu millor esforç, independentment de si era un pagès, un guerrer, un jornaler, un treballador de fàbrica o el que fos.

Finalment, Hitler es va assegurar que les dones tornessin a tenir el seu lloc

Machine Translated by Google

antic dret de naixement i honrades com a esposes i productores de llars felices i saludables, com a autores de bones persones.

Les mentides sobre l'època de Hitler són ara tan enormes i poderoses que és gairebé impossible dubtar-ne. Però si coneixeu un alemany honest i valent que hagi viscut aquests grans temps (i que estigui disposat a parlar malgrat el terror que avui s'estén per a aquells que s'atreveixen a dir la veritat), aprendreu que el poble alemany va descobrir quin bon lideratge i una habilitat natural...

Un estat saludable és com, sota Hitler.

Per evitar que aquest coneixement i aquest estat natural de la societat s'estenguessin (i així destruïssin l'existència parasitària del judaisme), aquests dimonis jueus van provocar la resta de nosaltres perquè anéssim i massacrar i aixafar aquest miracle del renaixement ari blanc.

Però la llei natural no es pot esclafar, igual que no es pot "esclafar" el fet que dos més dos és igual a quatre. Pots terroritzar la gent dient-ho i fer que tots repeteixin "dos més dos és igual a quatre".
disset" – però dos i dos encara són quatre, i sempre hi haurà algú amb les agalles i la saviesa, tard o d'hora, per derrotar els terroristes i els mentiders per reafirmar la veritat.

Això ja està passant a tot el món.

Les joves "bandes" que he esmentat són només un signe del que realment està passant. La gent trobarà el camí de tornada a les "Lleis de la Tribu" naturals.

El que Hitler va donar al món, com a nacionalsocialisme, és, en cert sentit, només una forma moderna de l'antiga "llei tribal" natural, la recepta per a una vida en grup feliç i saludable donada pel Gran Esperit a totes les criatures vives, inclòs l'home.

El nacionalsocialisme no és ni més ni menys que ORDRE NATURAL (un nom que, en certa manera, seria més descriptiu de la realitat que "nacionalsocialisme"). Hitler havia de dissenyar el nom del seu moviment per tenir èxit en una situació política específica i, per tant, es va veure obligat a utilitzar noms i termes que aconseguissin els seus propòsits. A Alemanya, hi havia milions i milions d'alemanys que es consideraven "socialistes" –

però estaven a les urpes manipuladores dels jueus. En lloc de lluitar més batalles de les que calia, Hitler va dir, en efecte, a aquests milions: "Si heu de ser 'socialistes', no siguem jueus

Machine Translated by Google

«socialistes» – marxistes – siguem «NACIONALSOCIALISTES», és a dir, una societat nacional. Siguem «socialistes» per Alemanya, no pels jueus.

I va funcionar! Milions i milions de bons homes i dones que havien estat seduïts pel comunisme pels jueus van ser reconquistats al seu propi poble i a l'ordre natural d'una vida sana en grup mitjançant els mètodes de Hitler.

Més enllà dels elements fonamentals de l'ordre natural, que jo Com hem exposat anteriorment, el nacionalsocialisme encarna quelcom molt més elevat i noble que qualsevol mer conjunt de regles o principis.
El nacionalsocialisme, com a FILOSOFIA, encarna l'impuls etern que es troba en tots els éssers vius –de fet, en tota la creació– cap a un nivell superior d'existència, cap a la perfecció, cap a Déu.

Aquesta idea "aristocràtica" del nacionalsocialisme – la idea d'un L'esforç constant de tota la Natura cap a una existència cada cop més elevada, cada cop més complexa i cada cop més perfecta és l'aspecte metafísic i sobrenatural del nostre ideal.

En altres paraules, els conceptes de justícia social i ordre natural són els òrgans i els nervis del nacionalsocialisme, però la seva PERSONALITAT, el seu aspecte "religiós" –allò que l'eleva per sobre de qualsevol filosofia estrictament política–, la seva actitud veneradora envers la natura i un amor religiós pels grans dons d'un creador desconegut.

El cristianisme, per exemple, és una cosa molt més elevada que els seus rituals, les paraules de les seves oracions o qualsevol dels seus credos. És un ESFORÇ ESPIRITUAL cap als ideals de Perfecció Espiritual del creient.
El nacionalsocialisme és el mateix tipus d'esforç cap a nivells cada cop més alts aquí en aquesta terra, mentre que el cristianisme s'esforça cap a una vida futura i posterior que no és d'aquesta terra.

Per al "soldat" ordinari del nostre "exèrcit", que construeix i lluita per l'Ordre Natural –el Nacionalsocialisme–, n'hi ha prou amb que respecti i obeeixi les lleis i doctrines establertes pels elevats ideals de la nostra Filosofia amb un simple amor instintiu per aquests ideals, potser no amb una comprensió completa de les formes més elevades de la nostra Filosofia.

Però, així com els líders cristians més grans han estat aquells que no es preocupaven pels detalls i les normes, sinó més aviat aquells que eren "Déu

Machine Translated by Google

"intoxicats" amb els ideals més alts de la religió, els líders de la nostra elit nacionalsocialista han de compartir aquest enfocament fonamentalment religiós. Per a ells, el veritable significat de la nostra doctrina racial ha de formar part del seu idealista "esforç cap a Déu".

A través de la nostra total identificació amb la nostra gran raça, nosaltres participar de les seves glòries passades i futures. Quan contribuïm de qualsevol manera, especialment mitjançant el sacrifici personal per ajudar la nostra raça pel camí cap a una existència superior, ens acostem a Déu, el Creador de la Raça Superior.

En resum, mentre que la mecànica i les regles del nacionalsocialisme, tal com s'han codificat i exposat aquí, són suficients per a la majoria de nosaltres, per als pocs idealistes disposats i disposats a sacrificar les seves vides per la causa del seu poble, el nacionalsocialisme ha de ser un ideal religiós molt real: una lluita cap a Déu. El nacionalsocialisme és l'únic moviment que ha adquirit prou autoconeixement i perspicàcia per poder entendre aquest moviment que s'allunya de l'artificialitat liberal i la miopia i s'acosta a la saviesa eterna de la natura. La nostra creença total en la raça, la nostra insistència en les lleis naturals de la societat, l'economia i tots els altres camps de l'activitat humana són, en tots els casos, l'aplicació conscient i científica de les lleis de ferro de la natura, en lloc de perversions presumides i miopes de les lleis, tal com les impulsen els liberals arrogants i ximples i marxistes.

Els nostres oponents liberals i marxistes són igualment cecs al que estan fent. Però en tots els casos, es descobrirà que bàsicament odien les lleis de la natura, són vanitosos, educats en la doctrina. "intel·lectuals" que són víctimes dels tòpics sobre que "una mica de coneixement" és "una cosa perillosa". Com que han descobert que poden ensenyar a un negre del Congo a recitar poesia o fins i tot actuar com un advocat o un metge, s'enorgulleixen de la seva capacitat de manipular la Natura al seu gust i s'imaginen que poden fer homes blancs occidentals autoiniciats de qualsevol hotentot. El fet que la Natura ja ha fet del Negre el que és, i que cap agència humana pot fer una "bossa de seda d'una orella de truja", simplement es neguen a reconèixer.

El nacionalsocialisme és l'essència destil·lada de l'amor a i respecte per la natura i l'amor, la consciència i la ciència

Machine Translated by Google

aplicació de les lleis eternes, justes i belles de la natura a cada moment de l'existència de l'home. Al mateix temps, el nacionalsocialisme reconeix la necessitat de l'home d'una cultura superior a la dels animals irreflexius de la selva i eleva l'aplicació de la llei natural de la competència nua, de dents i ullals, del món animal, per exemple, a una competència regulada i ordenada, sota normes justes.

Els nostres oponents volen eliminar completament la competència idea completament antinatural.

El nacionalsocialisme insisteix que l'home pot refinar i enriquir l'aplicació de les lleis naturals de la vida en benefici de l'home, però també insisteix que l'home no pot escapar ni desafiar la llei natural. Entre els estats de salut social ("nacionalsocialisme" o ordre natural) i la malaltia social (marxisme jueu) hi havia les "terres de ningú" del no-res: el lloc on els humans no estan ni morts, ni realment...
viu.

La democràcia, el "liberalisme" i el "conservadorisme" són estats purs i sense adulteracions del no-res. No tenen cap perspectiva bàsica i fonamental de la vida, cap comprensió, cap força vital en el fons. Són trucs elegants amb paraules i frases boniques, que no signifiquen res en absolut. Només condueixen al caos i preparen el camí per als jueus i el seu comunisme maleït i antinatural.

L'única manera d'aturar aquest joc d'estafes jueu i capturar les ments i els cors del nostre poble és restaurar-li l'Ordre Natural –les Lleis de la Tribu– que, per si sol, ho farà.
doneu-nos la força i la voluntat de reafirmar la superioritat natural i biològica de la nostra raça blanca, i així salvar la civilització occidental.

Destrueix les forces cohesives de l'Ordre Natural en qualsevol grup, i aquest grup esdevindrà caòtic, desesperançat, frustrat, perdut, buit, viciós i finalment indefens davant de qualsevol altre grup que estigui unit.
i obeeix les lleis de la tribu.

Per això els negres, en tants casos, aterren ciutats senceres.
S'aferren junts. En colpeges un, i un milió de negres et rugiran.
És per això que la policia sovint ja no s'atreveix a arrestar-los, ni tan sols per la les infraccions més escandaloses.

I els jueus són encara més poderosos entre nosaltres, pel mateix

Machine Translated by Google

raó. S'aferren units.

Si afegim les lleis de la tribu a les lleis de la raça que hem examinat anteriorment al capítol IX, podem sintetitzar una nova llei de la societat moderna: la llei de dominància de grup.

En un estat de Natura, aquell grup animal o humà primitiu que és biològicament superior, el grup compost pels millors individus, portadors dels millors gens i cromosomes, dominarà tots els grups inferiors, perquè tots els grups de la Natura (superiors o inferiors) obeeixen les Lleis de la Tribu per igual.

Així doncs, l'únic factor que opera competitivament en el món animal és l'excel·lència biològica de la cria. Però els aparells científics, el luxe i el "liberalisme" jueu han destruït tant el
la capacitat de l'home blanc modern i civilitzat de sentir i obeir les "Lleis de la Tribu" de la natura, que ha perdut la cohesió del seu grup; s'ha "desenganxat" com a animal social; està fragmentat i atomitzat en milions d'individus aïllats i centenars de milers de "grups de pressió" egoistes, classes, etc. Aquesta fragmentació gairebé completa de la gran "tribu" d'homes blancs ens ha reduït a la impotència, com a grup.

La llei de DOMINACIÓ DE GRUP entre els homes és la regla que qualsevol grup que s'adhereixi fanàticament a les Lleis Naturals de la Tribu podrà dominar qualsevol grup que desobeeixi aquestes lleis, independentment de com d'inferior pugui ser la "tribu" que obeeixi les lleis.

Per això els negres i els jueus dominen l'home blanc a l'Amèrica construïda i posseïda pels homes blancs. Per això patim la tirania de les "minories". Qualsevol minoria organitzada d'escòria i humans
les escombraries tenen poder, mentre que la gran majoria blanca i no jueva és un gegant extens, indefens i paralitzat.

L'objectiu, doncs, de la nostra revolució nacionalsocialista és la restauració de les Lleis de la Tribu per al nostre poble, per permetre la seva superioritat biològica natural de cria una vegada més per donar a l'Home Blanc el domini del que va construir i hauria de dominar.

Això és exactament el que Hitler i el nacionalsocialisme van fer a Alemanya per milions i milions de persones fragmentades i atomitzades que estaven immerses en les profunditats de la desesperança i el caos.

Hitler no va obtenir un èxit tan sorprenent amb el seu poble

Machine Translated by Google

perquè era un "noi dur", perquè feia grans i emocionants mítings, perquè els alemanys són "bèsties" naturals, ni cap de les altres raons esgrimides pels jueus mentiders i els seus aliats liberals i conservadors arrogants.

La raó per la qual Hitler va poder aconseguir un miracle social a Alemanya va ser perquè Hitler va entendre intuïtivament tot el que he escrit i va restaurar el seu poble a l'ORDRE SOCIAL NATURAL.

Hitler va ensenyar al seu poble a deixar d'odiar-se mútuament com a individus aïllats, solitaris i espantats, i els va retornar aquell sagrat sentit de nació, de "Tribu"; sí, de veritable germanor (no la (una mena artificial venuda pels jueus). (No hi ha res de dolent i tot és correcte en la "germanor" amb el teu propi poble. És quan els jueus intenten astutament i falsament estendre la "germanor" per tapar el "germà" i intentar fer-nos "germans" amb els zulus, els pigmeus, els xinesos, els boiximans i els jueus, que la "germanor" es converteix en sinònim de catàstrofe racial, com ha passat.)

Hitler va donar al seu poble el mateix esperit sacrificial d'amor càlid per la família i el poble (que és una gran "família"), que uneix i beneeix tots els grups socials naturals de criatures.
creació.

Com he assenyalat moltes vegades, cap home pot viure feliçment, amb èxit i productivament com un individu solitari i amargat en guerra amb tots els seus semblants. Cadascun de nosaltres té una profunda necessitat de la calidesa i l'amor del seu grup, dels que formen part de la seva família biològica. L'home modern ha perdut aquest sentiment de calidesa, lleialtat i amor de grup, i el resultat és el caos i el buit espiritual que veiem al nostre voltant en aquesta societat occidental en desintegració.

Els horrors descrits al primer capítol d'aquest llibre són el resultat directe de la desobediència gairebé total dels Estats Units a les lleis de la tribu. Aquests horrors continuarien, fins i tot si tots els jueus i
Els negres havien de desaparèixer d'un dia per l'altre, tret que restauréssim al nostre poble, com va fer Hitler, l'ORDRE NATURAL, les "Lleis de la Tribu".

La nostra revolució, per tant, no és material ni física, sinó canvi espiritual radical en el sentiment del nostre poble:

L'eliminació de l'atomisme egoista i de l'"individualisme" cobdiciós i estret; tant si s'anomena "liberalisme",

Machine Translated by Google

"conservadorisme" o "democràcia" i la restauració en els cors dels homes blancs occidentals dels sentiments profundament satisfactoris d'amor de la nostra pròpia espècie. Aquest amor pel propi grup es manifesta en la voluntat de sacrificar-se i donar per la pròpia família, i per la família més gran de la pròpia raça.

Machine Translated by Google

En aquest signe venç

GEORGE LINCOLN ROCKWELL

Machine Translated by Google

L'èxit durador en qualsevol esforç humà mai és el resultat de la sort cega. L'assoliment d'un objectiu clarament definit, ja sigui l'acte de caminar del punt "X" al punt "Y", la construcció d'una casa o l'organització d'un negoci, sempre és el producte de tres coses:

1. La capacitat intel·lectual de percebre el problema implicat, l'oposició que cal esperar i la millor manera de superar aquesta oposició per assolir l'objectiu.

2. La voluntat i la determinació de fer tot el que calgui per assolir l'objectiu desitjat, independentment de l'oposició.

3. Els mitjans físics, la força i el coratge per fer complir i dur a terme el pla o la lluita concebuda per la ment i determinada per la voluntat.

Si algun d'aquests tres elements falta en el propòsit d'algú, el fracàs és el resultat inevitable i predictible.

Un home massa estúpid per entendre els diversos factors que intervenen en intentar caminar del punt "X" al punt "Y", on el camí entre nosaltres és una selva infestada de serps, carnívors perillosos i febre, i que no aconsegueix armar-se amb armes, mapes, medicaments i altres equips, mai arribarà a "Y", per molt tossuda que sigui la seva determinació o per molt poderosos que siguin els seus músculs. Un altre home que intenti el mateix viatge, tot i que percep clarament els perills i es prepara per a ells, i tot i que té una musculatura potent, no aconseguirà arribar a "Y" si és tan irresolut i feble de voluntat que no persevera en la lluita i utilitza sense pietat qualsevol força que sigui necessària per...
aixafar i destruir les forces que s'hi oposen. I un tercer home que té l'intel·lecte per percebre els perills i preparar-s'hi, i la voluntat i la determinació per lluitar fins i tot amb el màxim heroisme, però que és fràgil de cos i, per tant, físicament

Machine Translated by Google

feble que no pot dur a terme les ordres de la seva ment i la seva voluntat no pot sinó sucumbir als adversaris més forts que trobarà.

Passa amb les civilitzacions com passa amb les lluites dels homes individuals. Desenes de grans civilitzacions han perit a causa del fracàs en un o més d'aquests tres elements necessaris en la lluita per la supervivència.

Les societats salvatges solen morir, no tant per manca de voluntat vigorosa o de força física, com per manca de capacitat per percebre la situació real. Ofegant-se en la superstició i ensopegant en la foscor de la ignorància, són aclaparades per les forces físiques d'esdeveniments naturals violents, catàstrofes i malalties que les societats més civilitzades han après a conèixer.

superar.

D'altra banda, les civilitzacions, malgrat tots els seus assoliments intel·lectuals i ciències, moren la majoria de les vegades a causa del fracàs de la voluntat, la disminució de l'impuls salvatge i despietat de supervivència i domini que originalment va crear la societat. Es tornen "humanitaris", egoistes i tous. Es tornen físicament febles i dependents d'exèrcits i policies pagats per lluitar.

L'esperit de lluita, l'honor, l'abnegació i l'heroisme dels seus avantpassats donen pas a un creixent amor per la facilitat, el luxe i la covardia disfressats d'"humanitarisme".

Quan una civilització arriba a aquesta etapa efímera de la seva decadència, només un fet històric molt rar pot aturar el col·lapse final de la societat a mesura que la decadència es fa cada dia més evident. Només quan la societat moribunda encara té prou energia vital per produir un gegant espiritual, un retorn diví a l'antic heroisme del seu poble, capaç de commocionar i expulsar la civilització del seu estat natural...

nit històrica de son i mort, malgrat l'oposició suïcida dels pobles moribunds que només anhelen la "pau" i el son de la mort, pot una societat tornar a aixecar-se per un temps.

La civilització ària occidental va superar el punt històric de no retorn en el seu viatge al llimb durant el segle XIX, tal com van assenyalar degudament Spengler, Chamberlain i altres. Si no fos per l'arribada increïble i miraculosa d'Adolf Hitler a l'últim

Machine Translated by Google

En el moment possible, l'únic camí suportable per a un home intel·ligent, perspicaz i sensible envoltat d'una civilització repugnant i suïcida hauria estat el gaudi resignat d'aquests plaers momentanis que li permetien escapar de la realitat esclafadora d'ànimes d'una civilització judaïtzada, canibalitzada i amb pits que torna de cap a la selva en nom de l'"humanitarisme".

Però l'aparició d'Adolf Hitler a la història és una prova que encara hi ha a la civilització blanca occidental una espurna suficient de vigor creatiu i abnegat per permetre, potser, uns altres mil anys de supervivència per a l'home blanc. Aquesta espurna infinitament preciosa romandrà només això, però, i s'esvairà ràpidament en la foscor, sempre que la petita minoria elit de la humanitat amb l'enginy per veure el que va fer Hitler sigui massa egoista, covarda i miope per aplicar les lliçons de la història abans que sigui massa tard per sempre, i atipar l'espurna que Hitler ens va donar a la flama rugent de la creativitat.
civilització fundada pels nostres valents avantpassats.

Fins ara, el càstig terrible infligit als herois de la civilització d'Adolf Hitler per les forces jueves de decadència i destrucció ha desconcertat i aterrit tant el món que fins i tot aquells capaços de veure i comprendre el perill per a la humanitat, i el camí cap a la salvació tal com ho va mostrar Adolf Hitler, estan tan lamentablement lligats a les seves vides, llibertats i comoditats que no s'atreveixen a recollir la sagrada espurna de la supervivència blanca i avivar-la amb el seu propi alè vital, que aviat haurà de tenir, o s'apagarà per sempre.

La humanitat ària i blanca es troba al precipici de la foscor i l'oblit. Esparses sobre els penya-segats en la foscor eterna de sota hi ha els ossos d'altres civilitzacions pomposas i sabelotot que van ser sens dubte incapaços d'imaginar la seva pròpia desaparició en el mateix moment en què estaven envoltats pel poder exterior i la magnificència de l'imperi. Van ser incapaços de comprendre o afrontar l'amenaça TOTAL d'una creixent debilitat i "humanitarisme", incapaços de reunir la voluntat TOTAL necessària per revertir la marxa històrica cap a la mort i l'oblit. Eren massa mandrosos i egoistes, cobdiciosos i covards per fer cas dels pocs que han estat cremats, crucificats, lapidats, alimentats als lleons o lliurats la copa de

Machine Translated by Google

cicuta.

Si hi ha alguna història d'aquí a mil anys, i hi ha gent capaç d'estudiar-la, es meravellaran amb incredulitat sobretot de la tossuda negativa de l'home blanc a utilitzar la seva força aclaparadora, el seu coneixement i el do providencial del lideratge d'Adolf Hitler per salvar-se de l'esclavitud més increïble i vergonyosa a mans d'una colla relativament petita de jueus repugnants, patològicament desequilibrats, físicament dèbils i covards, arrogants i tirànics.

Els nostres problemes d'avui no són problemes "americans", "britànics", "francesos", "alemanys", "europeus" o "africans", sinó problemes de SUPERVIVÈNCIA PER A TOTS ELS HOMES BLANCS.

Quina, en nom de la raó més elemental, és la diferència entre si Bartholomew Buckingham va néixer prop del Tàmesi, Hans Schmidt al Rin, Pierre Dubois a

el Sena, Per Olafson a Estocolm, Eric Erasmus a Durban, Joe Doaks a Podunk, Ohio o John Smith a Auckland, Nova Zelanda, en comparació amb la pregunta de "Hi haurà més
Bartholomews, Hanses, Pierres, Pers, Erics, Joes o Johns?"

El nostre planeta està ple de criatures de colors que ens superen en nombre en més de QUATRE A UN, i en totes les nostres nacions aquests éssers inferiors, ens diuen, són els nostres "iguals", capaços de votar els nostres diners, les nostres llibertats, les nostres vides i el nostre honor. Segons les antigues nocions de nacionalisme i democràcia, jo, Lincoln Rockwell, he d'apreciar, cuidar i ser lleial a alguns dels més baixos descendents de la selva, amb la condició que la seva presa negra els donés al món en alguna rasa americana o bressol brut, perquè llavors, és clar, són "americans", i no estem tots anant per "Amèrica"?

O he de ser lleial i morir per aquests mig animals miserables i lamentables, els meus "compatriotes americans", massacrant milions i milions dels millors espècimens biològics de la meva pròpia raça, perquè una colla de jueus de Hollywood ens ensenya que els nord-americans han d'odiar els alemanys?

O bé, és una determinada part de la geografia a la qual he de ser lleial, i per la qual he de matar la meva pròpia gent i potser morir

Machine Translated by Google

jo mateix? La meva lleialtat a aquest tros de geografia s'acaba a Frontera canadenca?

Però potser és a l'"americanisme" al qual he de ser lleial i pel qual he de fer la guerra als homes, dones i nens alemanys. Quan examino el que em diuen que és "americanisme", però, trobo que consisteix principalment en estar disposat a sotmetre'm dòcilment a la direcció jueva de la meva cultura, govern, religió, entreteniment i fins i tot la meva vida sexual.

No, tot això són ximpleries.

L'única cosa a la qual puc ser lleial amb una profunda convicció –l'única lleialtat que té sentit– és la meva germanor RACIAL, i per tant cultural, amb el meu propi poble, independentment d'on hagin nascut! Quan aquesta lleialtat és desafiada i el meu poble està en perill, és monstruós pretendre que hem de sospitar els uns dels altres només perquè vivim a través de línies geogràfiques imaginàries, i que, després d'una preparació i agitació adequades per part d'una banda de jueus internacionals, nosaltres, els homes blancs, hem de marxar per matar-nos els uns als altres, bombardejar-nos fins a reduir-nos a cendres i odiar-nos eternament perquè som "rivals comercials" o per la "democràcia americana" o per l'"Imperi Britànic" o per qualsevol altra cosa al món.

Sóc un HOME BLANC i un germà de tots els altres homes blancs, i tinc la intenció d'estar amb tots ells i, si cal, liderar-los en la batalla per sobreviure contra l'amenaça indescriptible de les poblacions de color de la terra que s'aixequen per a la massacre i el saqueig contra els homes blancs, i liderades pel jueu intrigant!

Però com el primer home en l'analogia de la caminada per la selva infestada de serps, massa dels nostres "líders" blancs no perceben les proporcions còsmiques del problema i s'imaginen que és una cosa que es pot resoldre al "seu" país, i a la meitat
mesures.

Els pocs que sí que veuen la terrible i total urgència de la situació de l'home blanc, fins a la nostra arribada a l'escena, han intentat lluitar amb menys armes de les necessàries en una lluita total per la supervivència. La majoria dels millors líders s'han imaginat que petits grups d'homes blancs assetjats, reunits en petites

Machine Translated by Google

els aglomeracions geogràfiques darrere de línies imaginàries i onejant valentament trossos de tela de diferents colors a la brisa, poden sobreviure sols, i a l'infern els altres homes blancs que tenen trossos de tela de diferents colors.

Els jueus MAI han comès l'error de dividir-se seriosament en aquests falsos "equips" geogràfics. Al contrari, els jueus –amb el seu bolxevisme, sionisme i mestissatge– estan atacant TOTS els homes blancs, A TOT ARREU i TOT EL TEMPS. Estan enviant els seus exèrcits negres a totes les nostres nacions en un atac total contra l'elit blanca del món, sense cap consideració de fronteres "nacionals", banderes, llengües o cultures. Davant d'aquesta amenaça internacional total d'aniquilació per part de la RAÇA, milions dels que ja veuen el perill es troben balbucejant foscament sobre "imperialisme ianqui", "Imperi Britànic", "catòlics bruts", "ateus immorals", "republicans", "laboristes", "maleïts ianquis", "Alemanya primer", etc., etc., fins a la sacietat.

Com nens petits assetjats per una multitud de segrestadors i assassins, no poden resistir-se a barallar-se sobre qui té més bales davant d'un perill mortal que obliden temporalment. La batalla del nostre temps, si és que n'hi ha d'haver, és per la SUPERVIVÈNCIA DE LA RAÇA BLANCA!

I per sobreviure, l'home blanc haurà de RECONQUERIR la terra, un cop conquerida i civilitzada a costa de tanta sang pels seus avantpassats. Sota les banderes del judaisme internacional, les masses de color amenacen amb retornar la civilització a la salvatgia.
Sota la bandera de l'esvàstica d'Adolf Hitler, homes blancs d'arreu del món dominaran el planeta per salvar la civilització.

La guerra jueva contra la civilització ha estat en realitat una REVOLUCIÓ mundial i gegantina, en el transcurs de la qual van aconseguir que milions de nosaltres ens assassinéssim els uns als altres cridant "Democràcia!", "Gott mit uns!", "Allibereu els esclaus!", "Llibertat, igualtat, fraternitat!". I ara es preparen per al bany de sang final durant el qual cridarem "Capitalisme!" i "Comunisme!" respectivament, mentre els dos equips d'homes blancs es massacren mútuament amb bombes H finançades pels jueus.

Machine Translated by Google

En el curs d'aquestes guerres fratricides i suïcides, els jueus no han tingut por de sacrificar milers dels seus germans en la seva causa diabòlica, com van fer en l'última monstruosa massacre de la dècada del 1940. Els jueus s'adonen del que NOSALTRES hem d'adonar-nos: que estan jugant per les apostes més altes en el coneixement de la humanitat – domini de tota la terra, i no s'acovardeixen davant les conclusions inevitables de l'estratègia i la tàctica dictades pel coneixement d'aquests riscos. Si volem sobreviure, també hem de tenir l'enginy i la força mental per afrontar els fets mortals de la situació i actuar de manera DESPIADADA, RÀPIDA i EFICAÇ.

Els jueus gairebé han aconseguit el pas final en la seva revolució de 4.000 anys: el poder mundial OBERT. Ara tenen un poder secret total per manipular i controlar totes les activitats mundials, i només els falta una mica més de rentat de cervell i trencament de la voluntat de les masses per fer que la seva dominació mundial sigui un poder reconegut i formal. Han lluitat i s'han guanyat aquest poder increïble amb una determinació insuperable i una voluntat de ferro durant quaranta segles, i només un miracle pot evitar la victòria final d'aquests guerrers fanàtics, tràgicament i brutalment errònia com seria aquesta victòria per a la humanitat.

Fins i tot els jueus ateus –que són la majoria– tenen una creença inexplicable en les antigues profecies jueves que quan "la llei surti dels turons de Sió" i Jerusalem, serà el mil·lenni per als jueus i ells posseiran i governaran la terra.

ARA SÓN A JERUSALEM, i només els falten unes poques illes per a la possessió total! [NOTA: El comandant Rockwell escrivia abans de la guerra de 1967 en què els jueus van prendre la resta de la ciutat.] Estan experimentant un frenesí mundial, ja que ja poden sentir la victòria total que estem a punt de donar-los, i ara mateix estan preparant la seva orgia sacrificial de victòria a Tel Aviv!

Davant d'aquesta amenaça indescriptible, que tot el món i tots nosaltres caiguem sota la tirania d'una banda de paranoics criminals, el xovinisme estret, el conservadorisme i el regionalisme de la majoria dels líders de dretes és la màxima estupidesa! Amb els amos de

Machine Translated by Google

mestissos, els jueus, liderant MILIONS de salvatges en un atac mundial contra l'elit blanca portadora de la civilització, i amb la fi a pocs moments en termes històrics, només els líders més miops poden continuar mantenint els nostres fills dividits i indefensos en "equips" d'americans, dixiecrates, catòlics, alemanys, ianquis, ateus, holandesos, conservadors, irlandesos, etc. al llarg de tota la llista lamentable i desgarradora.

El jueu pot ser totes aquestes coses, però PRIMER ÉS UN JUEU!

La primera tasca de qui vol salvar la civilització –que requereix salvar l'home blanc– és fer que els homes blancs siguin supremament i totalment conscients de la RAÇA per sobre de totes les altres lleialtats. El nostre poble pot ser demòcrata, alemany, catòlic o anglès si vol i si això els convé, però PRIMER HAN DE SER HOMES BLANCS! En cas contrari, els jueus ens mantindran dividits, indefensos i inconscients de la nostra unitat i força racials, mentre ells lluiten fanàticament com a jueus, siguin on siguin, fins que tot s'acabi.

El món de la televisió, els coets i el transport a reacció s'ha tornat massa petit per permetre que cap grup d'homes blancs de qualsevol lloc gaudeixi del luxe suïcida de lluitar entre ells en nom del jueu mai més, independentment de la raó que es pugui avançar a la propaganda. Simplement no ens podem permetre lluitar entre nosaltres quan estem sota un atac tan aclaparador i mortal per part d'hordes tan infinites liderades per un enemic tan fanàtic i diabòlic com el jueu marxista i sionista. La raó per la qual l'home blanc ha estat perdent durant tant de temps és que ha fallat o s'ha negat a veure l'enormitat i la urgència urgent del seu problema. S'ha permès distreure's en un milió de petites baralles per petiteses, mentre que la seva raça ha estat gairebé portada a l'extinció.

Com el primer home de l'analogia, no hem entès el camí, la naturalesa dels obstacles i, el pitjor de tot, ni tan sols hem conscient de l'objectiu que hem de guanyar – o morir. Aquest objectiu és i ha de ser EL DOMINI DE LA TERRA PER L'HOME BLANC, ja que la civilització depèn únicament d'aquest domini blanc. Qualsevol objectiu inferior és completament inútil, igual que no seria inútil per a un home que estigui programat per ser penjat per prendre vitamines i assolir una salut perfecta.

Machine Translated by Google

I un objectiu tan fantàsticament difícil i còsmic com el món El domini no es pot aconseguir amb sort, astutes, mitges mesures, oracions, esperances, bons discursos, pamflets o violència esporàdica. El que hem d'aspirar i aconseguir és una CONTRAREVOLUCIÓ MUNDIAL contra la revolució marxista-sionista jueva.

I les revolucions mai, mai, MAI són el resultat d'aixecaments espontanis i fortuïts, sinó SEMPRE el producte d'una planificació i lluita despietades i científiques, basades en les lleis immutables de les grans convulsions socials. Darrere de les forques i les barricades sempre hi ha la història de les conspiracions a la llum de les espelmes dels planificadors; altrament, la revolució s'acabaria en un tres i no res.

No només el nostre grapat de líders no ha aconseguit adonar-se fins ara de les proporcions inaudites de l'objectiu al qual hem d'aspirar, sinó que, singularment, no ha afrontat les seves terrorífiques responsabilitats en la planificació. Una vegada i una altra, han sorgit aspirants a líders que ens han guiat en esforços lamentables per tallar la punta de la cua del tigre, només per malgastar la nostra substància, sang i heroisme en una lluita infructuosa que sempre acaba sent aixafada per un sol cop contundent de la pota de la bèstia.

La revolució mundial jueva només pot ser trencada i derrotada per una contrarevolució mundial.

Qualsevol revolució s'ha de planificar amb cura i precisió d'acord amb les lleis fèrries que regeixen la conducta humana en massa. Una revolució mundial, davant del poder internacional i sorprenent del judaisme, s'ha de planificar i executar amb una brillantor i una crueltat sense parangó en la història del món.

La regla més fonamental d'una agitació social tan cataclísmica com una revolució és: "La sang dels màrtirs és la llavor de l'església!" Potser sona cruel i brutal, però és cert que com més gran sigui la proporció d'agitació humana a la qual es pretén arribar, més gran serà la quantitat de sang i els torrents de llàgrimes que s'hauran de vessar en grans quantitats per assolir l'objectiu.

El tipus de moviment sense precedents i colossal que per si sol pot revertir la tendència suïcida del món occidental i marcar el començament de mil anys més de supervivència per a l'home blanc, mai podrà...

Machine Translated by Google

ser llançat –i molt menys guanyat– de qualsevol manera segura, indolora o fàcil. Fins i tot els sofriments i el martiri ordinaris són massa minúsculs per al tipus de moviment que hem d'encendre per sobreviure. Tot el relacionat amb l'actual batalla mortal pel domini del món és i ha de ser
Olímpic, i no podem retrocedir davant les AGONIES olímpiques si volem esperar guanyar.

Els moviments poderosos sempre requereixen que milions de persones s'immolin en una passió de devoció abnegada a la causa. I aquestes enormes masses de persones mai no es poden sentir motivades a llançar-se a les flames de la revolució amb crits de "Balança comercial favorable!" o "Drets dels estats!", etc. Només els impulsos FONAMENTALS des del més profund de la psique humana poden aixecar les masses lentes de la seva apatia ignorant fins a l'excés d'emoció que les porta completament en l'onada de marea de la revolució. Res afecta tant aquestes emocions fonamentals de les masses com l'HEROISME, i només l'heroisme més absolut pot salvar ara l'home blanc de la seva letargia i la seva por paralitzant als jueus.

I no hi ha cap altre símbol que l'esvàstica i cap altre nom que Adolf Hitler, que estigui tan bellament calculat per produir la persecució i l'heroisme conseqüent, que són l'únic que pot unir i inflamar l'home blanc en una onada irresistible de revolució marxista-sionista antijueva. Fins a l'arribada d'Adolf Hitler, els homes blancs del món no tenien res, absolutament RES en el sentit d'una causa comuna, herois comuns, màrtirs comuns, santuaris sagrats, noms i símbols. Però ara, després que milions de joves blancs alemanys llencin heroicament les seves precioses vides en la primera lluita real de la història per l'elit blanca, finalment tenim els santuaris, símbols i màrtirs amarats de sang que són la matèria més elemental de la revolució.

Milions de joves blancs igualment preciosos del bàndol oposat, que lluiten pels diabòlics jueus comunistes-sionistes, hauran perdut la vida per res, si no acceptem això.
un estupend sacrifici de sang, i utilitzar-lo per assegurar-se que mai més es vessi la preciosa sang blanca lluitant pels jueus i els negres.

Machine Translated by Google

No obstant això, i increïblement, els afortunats hereus de tot aquest autosacrifici i heroisme –els receptors d'aquestes precioses banderes tacades de sang i noms sagrats– rebutgen el seu llegat per considerar-lo "impràctic".

«Mai podrem guanyar amb una adhesió oberta al nacionalsocialisme i a l'esvàstica», expliquen aquests senyors amb feblesa. «Els jueus han ensenyat a la gent a odiar-los massa», afegeixen. «Si fem servir l'esvàstica i lloem Hitler massa obertament, ens tancaran a la presó o ens mataran!» I no van llançar TOTS els fabricants de revolucions, inclosos els jueus que van fer la revolució roja, a la presó, i fins i tot matar-ne alguns? Hem de ser nosaltres, els nacionalsocialistes, més temorosos i covards que una colla de jueus? La mateixa persecució i el vessament de sang que aquests personatges irresoluts intenten evitar és la condició sine qua non [quelcom absolutament indispensable o essencial] de la nostra victòria!

Aquestes no són paraules buides. Personalment he demostrat la seva veritat aquí a Amèrica, el centre de poder del judaisme mundial, sent apallissat, anant a la presó i al manicomi, perdent la meva estimada família i vivint com un animal. D'aquí a dotze dies, mentre escric això, m'enfronto a la presó de nou. Aquestes coses són desagradables i fins i tot desgarradores, però HAN DE SER-HO!

En dos anys he ascendit a una posició de comandament en la lluita mundial per l'home blanc, començant com un individu sol, sense diners, desconegut i sense ajuda com milions i milions d'altres persones, simplement i únicament perquè he utilitzat amb gratitud i amor els preciosos noms i símbols que han estat banyats i remullats en aquests oceans de sang i llàgrimes: l'esvàstica i el nom del Líder, Adolf Hitler.

Els èxits polítics temporals i cridaners sempre són fàcils. Sempre és més senzill i ràpid posar-se compreses a la jaqueta que enfortir els músculs humans per omplir l'abric amb mesos o anys de treball i suor. Durant cinquanta anys, hi ha hagut un augment i una caiguda constants de moviments "de dretes" o blancs construïts completament amb compreses.

Recolzant la maternitat, la virtut i el patriotisme, etc., i evitant declaracions brutals sobre el veritable propòsit d'aquestes organitzacions, que necessàriament han de ser l'extermini de

Machine Translated by Google

els enemics comunistes-sionistes de la humanitat: grans estols de "patriotes", "conservadors" i fins i tot uns quants antisemites "durs" podrien ser acorralats. Però aquesta gent no se sent atreta per aquest moviment perquè estan tan inflamats pel zel revolucionari que amb prou feines se'ls pot contenir d'atacar els seus torturadors als carrers. Més aviat, s'uneixen a la societat "patriota" per alleujar les seves consciències culpables fent veure que lluiten contra els jueus i la seva traïció i terror mitjançant el que anomenen "mètodes intel·ligents i clandestins". S'alleugen de la seva frustració acumulada per la tirania dels jueus i els negres un cop per setmana en un "míting" (privat, és clar) i després corren cap a casa feliçment per a una altra setmana de beneficis, festes i televisió.

Aquests Ratolins Poderosos s'horroritzen quan se'ls suggereix que potser haurien de repartir pamflets al carrer o protestar contra algun exemple escandalós d'arrogància judeocomunista. I si s'exposa no només els jueus pel que són, sinó també aquests ganduls polítics que desvien el suport i l'energia per a una batalla real, aquests herois responen udolant que són un agent provocador que treballa per crucificar-los a tots com un grup de nazis, cosa que, si no fos per la seva repugnant covardia, podrien ser d'una altra manera.

No és tasca de la revolució antijueva mundial atraure i organitzar aquests menyspreables furtius, sinó expulsar-los del camí i del negoci, on no podran extreure al Moviment el minúscul suport disponible per a "projectes" inútils, com han estat fent durant anys. Res aconsegueix aquesta tasca com l'esvàstica. Els drons polítics, els especuladors, les prostitutes i els covards s'escapoleixen amb la cua entre les cames des d'aquesta creu enganxada, com ho fa el diable des de l'aigua beneïda.

D'altra banda, l'esvàstica té una atracció irresistible per la mena de JOVES atrevits, agosarats i lluitadors sense parar que necessitem. A Amèrica, la majoria simplement odien els negres pel seu instint pur d'home blanc. Quan s'assabenten del paper dels jueus en la vergonyosa situació dels negres, es converteixen en nazis en qüestió de minuts. Aleshores és la feina de només mesos fins que també entenguin el

Machine Translated by Google

significat més profund, l'idealisme i els veritables objectius del Moviment.

Però encara més important que aquests avantatges, l'esvàstica amarada de sang té un efecte sobrenatural sobre els jueus. Al cap i a la fi, només són unes poques línies negres, però treuen els jueus del seu estat d'ànim astut i calculador habitual i els torna histèrics i ximples. Per a ells, no són només les línies, sinó la terrible amenaça d'una exposició despietada, una justícia ràpida i una venjança terrible el que les seves consciències culpables els diuen que es mereixen. És com una imatge de la cadira elèctrica per a un assassí perseguit.

Un jueu tranquil i calculador és la bèstia més perillosa sobre la faç de la terra. Mitjançant l'exercici de la seva raó diabòlica, pervertida però brillant, el jueu gairebé ens ha dominat a tots la resta. Però un jueu histèric i cridaner, boig d'odi i por al càstig pels seus crims, és una massa indefensa a les mans d'un nacionalsocialista calculador.

Ho hem demostrat una vegada i una altra, quan els consells jueus han gastat milions de dòlars per difondre la notícia entre els jueus que ens ignoren. Però les hordes de petits pecadors culpables no ho poden fer! Quan veuen aquella esvàstica i ens senten lloant Adolf Hitler i descrivint les cambres de gas per als traïdors, es converteixen en jueus salvatges del gueto que criden i han fet volar pels aires eternament les seves victòries a l'últim moment amb les seves passions boges d'odi i venjança.

El resultat és la força vital d'un moviment polític: PUBLICITAT! Malgrat la dominació jueva de tots els mitjans d'informació pública, la desfilada d'esvàstiques i nacionalsocialistes pels carrers públics no es pot amagar ni ignorar sense delatar el joc. Poden suprimir les notícies, sens dubte.

Però llavors massa gent s'adona del seu poder de premsa i censura. I quan el jove Moviment aconsegueix forçar la publicació de la seva existència a les gegantines cadenes de televisió nacionals, a les revistes, a la premsa, etc., serveix com una crida d'atenció als milions de persones frustrades que busquen aquest moviment. Només així hem pogut contactar amb milers de persones arreu del món que mai abans havien vestit cap vestit "patriota", però que no van poder resistir-se al Partit Nazi Americà i a la Unió Mundial de

Machine Translated by Google

Nacionalsocialistes. [NOTA: El comandant Rockwell va canviar formalment el nom de la seva organització a PARTIT NACIONAL SOCIALISTA DEL POBLE BLANC durant la seva última conferència nacional de personal el juny de 1967.]

L'esvàstica i Hitler, lluny de ser pedres de molí, són en realitat la resposta a l'etern problema de la dreta: els diners!
Quan no tens diners per a diari, sales de reunions, etc. –com el nostre bàndol mai fa–, pots sortir als carrers i marxar i distribuir fullets casolans i fer piquets, sense cap cost. Els jueus es tornen bojos, ataquen, i aleshores tens ús gratuït de milions de dòlars en televisió, diaris, revistes jueves, etc. Per descomptat, pots tacar-te de sang i haver d'estar a la presó una estona mentre et recuperes. Però aquest és un petit preu a pagar pels resultats sorprenents.

A més de la publicitat gratuïta que comporta l'operació oberta com a nazi, també descobreixes que la mateixa audàcia de la cosa atraurà els joves combatents que necessites, tot i que no saben res i no els importa gens la política del negoci. Admiren el coratge i l'atreviment bruts. Més tard, quan coneguin una mica millor els fets, lluitaran pels ideals i per l'home blanc. Però fins aleshores, aquests valuosos protectors de la teva llibertat d'expressió lluitaran només per diversió.

Sobretot, l'esvàstica us salvarà de l'error fonamental de la dreta: aquesta dolça raó canviarà el món i ens salvarà dels tirans jueus.

La raó encara és una infància en els afers humans, un desenvolupament preciós i rar que es troba en els cervells mutacionals d'una minoria infinitesimal d'homo sapiens. I fins i tot els pocs genis capaços d'exercir una raó genuïna i independent són gairebé completament incapaços d'actuar d'acord amb els dictats d'aquesta raó, que és una de les raons per les quals tants d'ells acaben sent fracassats en un món que no els aprecia a ells ni a la seva raó.

És la FORÇA, el PODER, la FORÇA el que governa el món, des del flux i reflux de les marees fins a la decisió del teu veí d'unir-se al Rotary. Només una franja insignificant d'humans estranys canvien d'opinió com a resultat de ser convençuts per un argument superior. Les masses aclaparadores, inclosa la massa de

Machine Translated by Google

Els "intel·lectuals" d'avui dia només canvien d'opinió per CONFORMAR-SE. En altres paraules, les ments de la gran majoria SEMPRE s'inclinen davant l'opinió més forta: l'opinió que porta recompenses i evita el càstig.

La dreta examina les seves raons, arguments i fets i els troba certs i bons, siguin quins siguin. Aleshores s'indigna que els ganduls del costat no puguin veure i apreciar aquesta rectitud i, molt probablement, els facin fora de casa per predicar "odi". Però les coses són així. Els ganduls mantindran l'opinió que sembli mostrar més força i VOLUNTAT DE PODER. Són completament i irremediablement dones en el seu enfocament de la raó i sempre, SEMPRE, prefereixen la força a la "rectitud".

Quan diuen "no" a la nostra esvàstica i al nacionalsocialisme, només són l'eterna dona que diu "no" però que vol dir: "Si acceptes el meu no, aleshores ets un dèbil i no tens dret als meus favors. A veure si tens la virilitat i la força per FER-ME dir que sí!"

Ara ens odien perquè som febles i impotents. Tota la raó del món mai els farà estimar-nos a nosaltres ni les nostres idees de CAP manera, per molt que intentem endolcir-les, fins que no aconseguim el seu respecte i admiració per la nostra voluntat, les nostres entranyes, la nostra força! Per molt estúpids que siguin, els seus instints per olorar la força i la força encara són purs, i l'intent de furtar idees nacionalsocialistes sota la disfressa de "lligues patriotes" i altres grups agradables i segurs els rebutja amb tota la raó, com a accions de covards i furtius.

A L'INFERN amb els enfocaments furtius i més segurs! Ens persegueixen tant com l'enfocament directe i obert, i ens condemnen a un fracàs miserable i furtiu cada vegada. Si hem de ser els últims dels homes blancs que van conquerir el món; si finalment hem de ser aclaparats per una colla de rates, almenys afrontem la mort de la nostra raça com els nostres avantpassats van afrontar la seva mort, com els HOMES.

No ens arrosseguem entre les rates suplicant clemència o intentant superar-les d'amagat i fer veure que som rates nosaltres mateixos!

Posem-nos dret sobre la bastida de la història – si hem de penjar-nos – com

Machine Translated by Google

els màrtirs de Nuremberg, alts i orgullosos! És la vida tan dolça, el confort tan preciós i una feina en una casa de comptabilitat jueva tan sagrada que tenim POR d'agafar la mà poderosa d'ADOLF HITLER que ens arriba des del nostre gloriós passat? De nou, a
A l'infern amb les furtives i la seguretat!

Forma part dels jueus ser furtius i astuts. El geni del nostre poble sempre ha estat la força alegre, la contundència robusta, la franquesa, el coratge viril i l'heroisme flamejant. Quan els jueus, amb el seu terrorisme econòmic, les presons, els matons i els botxins, espanten l'home blanc perquè deixi anar el garrot i l'inciten a intentar superar d'amagat la tirania jueva, els jueus han emasculat completament l'home blanc, que abans era fort, i l'han condemnat a la deshonra i la derrota. L'home blanc MAI pot guanyar d'amagat!

A l'alba de la civilització nòrdica, les races inferiors solien encongir-se a les seves rudimentàries cabanes i pregar: "Senyor, salva'ns de la fúria dels homes del Nord!" Va ser AQUESTA mena d'home qui va construir la civilització occidental. Si ara s'ha de salvar la civilització dels eixams de jueus degenerats, els seus còmplices caníbals i els seus amics liberals indescriptiblement depravats, serà AQUESTA mena d'home qui la salvi, MAI s'hi escapoli!

HOME BLANC! La mateixa sang de ferro dels vostres poderosos avantpassats flueix per les vostres venes! L'imponent figura d'ADOLF HITLER estén una mà gegant per aixecar-vos fins al PODER conqueridor del món! Ja heu fet prou vergonya davant dels pigmeus! Ara AIXECA'T! Desafia les rates i la bestioles als teus peus! Deixa que sentin la punta i el taló de la teva bota! Aixafa'ls!

Has estat dormint. Quan t'aixequis i t'aixequis, i les masses tornin a veure quin aspecte té un home de FORÇA, t'estimaran com ara s'imaginen que t'odien. Amb l'espurna del Nacional Socialisme, encesa per Adolf Hitler, cremant al teu pit, ets invencible! IN HOC SIGNO VINCES! En el signe de l'esvàstica, TU conqueriràs!

Uneix-te als herois d'Amèrica, Gran Bretanya, Islàndia, Dinamarca i altres països blancs que han hissat la bandera sagrada de l'esvàstica i l'han defensat amb la seva sang. Ha sorgit de

Machine Translated by Google

les cendres de Berlín, i mai més serà enderrocada. Estigueu amb nosaltres davant l'altar d'Adolf Hitler i la raça blanca conquerida pel món, i comprometeu la vostra vida, com ho hem fet nosaltres, per portar l'ordre i la justícia de la civilització blanca occidental un cop més al món. Ensenyem una vegada més als traïdors, rates i pigmeus a fer una esgarrifança de terror a les seves cabanes i a pregar: "Senyor, salveu-nos de la FÚRIA DELS HOMES DEL NORD!"

Machine Translated by Google

pels meus legionaris

capítol viii

democràcia contra la nació

Corneliu Zelea Codreanu

Machine Translated by Google

al parlament

Com a resultat d'aquestes eleccions vaig entrar al Parlament; estava sol a enmig d'un món enemic. Em mancava l'experiència d'aquesta vida parlamentària i el talent de l'oratòria democràtica, plena de fraseologia buida, però pomposa i brillant, de gestos estudiats com un mirall i una gran dosi d'impertinència. Les característiques que ajuden a triomfar, a ascendir, Déu no m'havia dotat, potser per evitar que em temptés a pujar l'escala política.

Durant tot el temps que vaig estar al Parlament mai vaig excedir les lleis de decoro i respecte per aquells més grans que jo, per molt que fossin el meu pitjor enemic. No havia ridiculitzat, insultat, rigut de,
ni ofendre ningú, cosa que significava que no podia formar part d'aquella vida. Vaig romandre aïllat, no només pel fet que estava en contra dels altres, sinó completament aïllat d'aquella mena de vida.
Un vespre, força tard, quan les deliberacions s'acostaven al final i els bancs eren gairebé buits, em van concedir la paraula. Vaig intentar demostrar que el nostre país havia estat envaït pel judaisme; que on la invasió és més gran, la misèria humana és més espantosa: a Mammuresi, que l'inici de l'existència jueva al nostre sòl prefigurava la mort dels romanesos; que a mesura que augmentava el seu nombre, moriríem; que finalment, els líders de la nació romanesa, els homes del segle de la democràcia i dels partits polítics, han traït el seu poble en aquesta lluita col·locant...

al servei de les grans finances nacionals o internacionals.

Vaig demostrar que a la cartera del Banc Marmorosch Blank, aquest niu judaic de conspiració i corrupció, hi figuren molts polítics als quals aquest banc va "prestar" diners; el Sr. Brandsch,
sotssecretari d'estat 1 1 1.000 lei; Banca Taraneasca del Sr.
Davilia, 4.677.000 lei; senyor Iunian 407.000 lei; Sr. Madgearu 401.000 lei; el senyor Filipescu 1.265.000 lei; senyor Raducanu 3.450.000 lei; El Banc Raducanu 10.000.000 lei; Sr. Pangal (el cap de la Maçoneria de Ritu Escocès a Romania) 3.800.000 lei; Sr.
Titulescu 19.000.000 de lei, tots ells líders en el públic romanès

Machine Translated by Google

vida. «A més d'aquests, n'hi ha d'altres, molts, però no vaig poder aconseguir la llista. Algú em va interrompre dient:

"Això són diners prestats, es retornaran."

Vaig respondre: «Si això es retornarà o no, no ho sé». Però us dic una cosa: quan algú demana diners prestats d'aquesta font financera, té una obligació quan arriba a poder, per satisfer-lo, o fins i tot si no és al poder, per recolzar-lo, però en qualsevol cas, no per exposar-lo quan hauria de ser exposat."

Aleshores vaig llegir una llista en què vaig mostrar, eliminant qualsevol possibilitat de negació, com des de la guerra l'estat romanès havia estat estafat amb uns 50.000 milions de lei sota la democràcia, la forma de govern més honorable i perfecta del "poble pel poble"! La direcció de la "democràcia" tenia la idea bàsica del "control" permanent del poble en què el poble, el gran controlador, havia estat robat durant 15 anys de govern de la fabulosa suma de 50.000 milions de lei. Aleshores vaig fer diverses observacions crítiques sobre la democràcia.

Al final vaig fer set demandes:

1. Exigim la introducció de la pena de mort per als manipuladors fraudulents de fons públics. En aquest punt, el Sr. Ispir, professor de la Facultat de Teologia, em va interrompre: "Sr. Codreanu, vostè es considera cristià, propagador dels ideals cristians. Li recordo que la idea que acaba de plantejar és anticristiana". Vaig respondre: "Professor, quan es tracta d'escollir entre la mort del meu país i la del lladre, prefereixo la mort del lladre i crec que sóc millor cristià si no permeto que el lladre arruïni el meu país i el destrueixi".

2. Exigim la investigació i la confiscació del patrimoni d'aquells que han sagnat el nostre pobre país.

3. Exigim que tots els polítics que es demostrin culpables d'haver treballat en contra dels interessos del nostre país donant suport a especulacions privades dubtoses o de qualsevol altra manera, siguin portats a judici. justícia.

4. Exigim que en el futur es prohibeixi als polítics consells d'administració dels diversos bancs i entitats financeres

Machine Translated by Google

empreses.

5. Exigim l'expulsió de les hordes d'explotadors despietats que han vingut aquí per extreure les riqueses del nostre sòl i explotar el treball de les nostres mans.

6. Exigim que el territori de Romania sigui declarat propietat inalienable i inexpugnable de la nació romanesa.

7. Exigim que tots els agents de campanya siguin enviats a treballar i que s'estableixi un comandament únic que inspiri tota la nació romanesa amb un sol batec i una sola ment.

Aquests van ser els primers esforços per formular públicament diverses mesures polítiques que considerava més urgents. No van ser el resultat d'un pensament prolongat o d'una recerca ideològica, sinó el resultat de reflexions momentànies sobre el que el poble romanès necessitava aleshores, sense demora.

Sis mesos més tard, van aparèixer diversos moviments força populars que tenien al seu programa els meus tres punts inicials:

1. La pena de mort,

2. La investigació de la riquesa, i

3. La prohibició que els polítics accedeixin a consells administratius, cosa que significava que altres també els consideraven necessaris.

Diverses observacions sobre la democràcia

Desitjo, a les pàgines següents, presentar diverses conclusions de la meva experiència quotidiana de manera que puguin ser enteses per qualsevol jove legionari o treballador. Vivim en el la roba, les formes de democràcia. Em pregunto si són bones? Encara no ho sabem. Però una cosa sí que veiem: sabem precisament que una part de les nacions europees més grans i civilitzades van ser descartades

Machine Translated by Google

aquestes robes i se'n van posar de noves. Se les van desfer perquè eren bones? Altres nacions també fan grans esforços per desfer-se'n i canviar-les. Per què? Podria ser que totes les nacions s'ha tornat boig? Que només els polítics romanesos han estat els homes més savis de tot el món? Sembla que no m'ho puc creure del tot. Certament, aquells que els van canviar o que volen fer-ho, tenen les seves pròpies raons.

Però, per què ens hauríem de preocupar pels motius d'algú altre? Millor que ens preocupem pels motius que ens farien despullar els romanesos d'aquesta roba de democràcia.

Si no tenim cap motiu per descartar-los, si per a nosaltres són adequats, aleshores els hauríem de conservar, fins i tot si tota Europa els hagués de descartar. Tanmateix, tampoc no són bons per a nosaltres, perquè:

1. La democràcia trenca la unitat del poble romanès, dividint-lo en partits, revoltant-lo i, per tant, desunint-lo, exposant-lo a enfrontar-se al bloc unit del poder judaic en un moment difícil de la seva història. Aquest argument per si sol és tan greu per a la nostra existència que constituiria una raó suficient perquè canviéssim aquesta democràcia per qualsevol cosa que pogués garantir la nostra unitat: és a dir, la nostra vida; perquè la nostra desunió significa la mort.

2. La democràcia transforma els milions de jueus en ciutadans romanesos, fent-los iguals als romanesos i donant-los els mateixos drets a l'estat. Igualtat? Sobre quina base? Hem viscut aquí durant milers d'anys; amb l'arada i amb l'arma; amb el nostre treball i la nostra sang. Per què hauríem de ser iguals a aquells que fa només 100, 10 o 5 anys que són aquí? Mirant el

passat, vam ser nosaltres els qui vam crear aquest estat. Mirant cap al futur, som nosaltres, els romanesos, els qui tenim tota la responsabilitat històrica de l'existència de la Gran Romania; ells no en tenen cap. Com poden ser els jueus responsables davant la història de la desaparició de l'Estat romanès? En resum: no tenen ni igualtat en el treball, el sacrifici i la lluita que van crear l'estat, ni igualtat de responsabilitat pel seu futur. Igualtat? Segons una antiga màxima, la igualtat significa tractar les coses desiguals de manera desigual. En quina base els jueus exigeixen igualtat de tracte, drets polítics iguals als dels romanesos?

Machine Translated by Google

3. La democràcia és incapaç de continuïtat en l'esforç. Dividida en partits que governen un, dos o tres anys, és incapaç de concebre i dur a terme un pla a llarg termini. Una part anul·la els plans i els esforços d'una altra. Allò que va ser concebut i construït per un avui és demolit per un altre. En un país que necessita construcció, el moment històric del qual és aquesta mateixa construcció, aquest inconvenient de la democràcia constitueix una amenaça. És com si en una granja els propietaris canviessin cada any, cadascun venint amb plans diferents, eliminant el que van fer els predecessors, la seva feina només per ser eliminada pel següent propietari que ve.
demà.

4. La democràcia fa impossible que el polític compleixi amb el seu deure envers la seva nació. Un polític de la màxima bona voluntat esdevé, en una democràcia, esclau dels seus partidaris; o bé satisfà els seus apetits personals o destrueixen el seu suport. El polític viu sota la tirania i l'amenaça permanent de l'agent electoral. Es troba en la posició d'escollir entre la renúncia al treball de tota la vida o la satisfacció dels seus partidaris. I llavors el polític satisfà els seus apetits; no de la seva butxaca, sinó de la butxaca del país. Crea llocs de treball, càrrecs, missions, comissions, sinecures, tot plegat carregant el pressupost nacional que carrega cada cop més les esquenes cada cop més encorbades del poble.

5. La democràcia és incapaç d'autoritat. Li manca el poder de sanció. Un partit, per por de perdre els seus partidaris, no aplica sancions contra aquells que viuen de negocis escandalosos que ascendeixen a milions, a través de robatoris o malversacions; ni aplica cap sanció contra adversaris polítics per por que descobreixin els seus propis negocis dubtosos i incorreccions.

6. La democràcia està al servei de les grans finances. A causa del sistema car i de la competència entre diversos grups, la democràcia necessita molts diners. Com a conseqüència natural, esdevé esclau de les grans finances internacionals jueves, que el subjuguen mitjançant subvencions. D'aquesta manera, el destí d'un poble es lliura a les mans d'una casta de banquers.

Machine Translated by Google

ELECCIÓ, SELECCIÓ, HERÈNCIA

Un poble no es dirigeix segons la seva voluntat: la fórmula democràtica; ni segons la voluntat d'un sol individu: la fórmula dictatorial.

Però segons les lleis. No parlo aquí de lleis fetes per l'home.
Hi ha normes, lleis naturals de la vida; i hi ha normes, lleis naturals de la mort. Lleis de la vida i lleis de la mort. Una nació es dirigeix cap a la vida o la mort segons el seu respecte per una o altra d'aquestes lleis.

Queda una pregunta per respondre: qui, en una nació, pot entendre o conèixer intuïtivament aquestes normes? La gent? La multitud? Si aquest fos el cas, crec que hi ha massa coses.

esperat. Les multituds no entenen lleis molt més senzilles. Cal explicar-los-les amb insistència repetida per tal que siguin enteses, sí, fins i tot amb càstigs si cal.

Aquí teniu alguns exemples de lleis imperativament necessàries per a la vida del poble, que la multitud només entén amb dificultat: que en cas de malaltia contagiosa, els malalts han de ser
aïllat i cal una desinfecció general; que la llum del sol ha d'entrar a les cases, per tant, una casa ha de tenir grans finestres; que si el bestiar està millor alimentat i cuidat, produeix més per a l'home
nutrició, etc. Si la multitud no entén o només entén amb dificultat diverses lleis que són immediatament necessàries per a la seva vida, com pot algú imaginar que sigui la que en un
la democràcia s'ha de guiar a través de si mateixa podia comprendre les lleis naturals més difícils; o que coneixeria intuïtivament les normes més subtils i imperceptibles del lideratge humà, normes que
projecten més enllà de si mateix, de la seva vida, de les seves necessitats vitals, o que no s'apliquen directament a ell sinó a una entitat més superior, la nació?

Per fer pa, sabates, arades, conrear, fer funcionar un tramvia, cal especialitzar-se, no cal especialització quan

Machine Translated by Google

Es tracta del lideratge més exigent, el d'una nació? No cal posseir certes qualitats?

La conclusió: un poble no és capaç de governar-se a si mateix. Hauria de ser governat per la seva elit. És a dir, a través d'aquella categoria d'homes nascuts al seu si que posseeixen certes aptituds i especialitats. De la mateixa manera que les abelles crien la seva "reina", un poble ha de criar la seva elit. La multitud, en les seves necessitats, apel·la a la seva elit, els savis de l'estat.

Qui tria aquesta elit, la multitud? Es poden trobar partidaris de qualsevol "idea", o vots per a qualsevol persona que es presenti a un càrrec públic. Però això no depèn de la comprensió que la gent tingui d'aquestes "idees", "lleis" o "candidats", sinó d'una cosa completament diferent: de l'habilitat dels individus per guanyar-se la bona voluntat de les multituds. No hi ha res més capritxós i inestable en opinions que la multitud. Des de la guerra, aquesta multitud era, al seu torn, Averescan, Liberal, Nacionalista, Nacionalcamperola, Iorgan, etc., aclamant cadascun, només per escopir a cadascun un any després, reconeixent així el seu propi error, desorientació i incapacitat. El seu criteri de selecció és: "Provem-ne alguns altres". Així, l'elecció no es fa segons el judici i el coneixement, sinó a l'atzar i confiant en la sort.

Aquí hi ha dues idees oposades, una que conté la veritat, l'altra la mentida. Es busca la veritat –de la qual només n'hi pot haver una–. La qüestió es sotmet a votació. Una idea obté 10.000 vots, l'altra 10.050. És
És possible que 50 vots més o menys determinin o neguin la veritat? La veritat no depèn ni de la majoria ni de la minoria; té les seves pròpies lleis i triomfa, com s'ha vist, contra totes les majories, fins i tot si són aclaparadores.

Trobar la veritat no es pot confiar a les majories, igual que en geometria el teorema de Pitàgores no es pot sotmetre al vot de la multitud per determinar-ne o negar-ne la validesa; o igual que un químic la fabricació d'amoníac no requereix multitud per sotmetre a votació les quantitats de nitrogen i hidrogen; o com un agrònom, que va estudiar l'agricultura i les seves lleis durant anys, no ha de recórrer a un multitud intentant convèncer-se de la seva validesa amb el seu vot.

Pot el poble triar la seva elit? Per què, doncs, els soldats no

Machine Translated by Google

triar el millor general? Per triar, aquest jurat col·lectiu hauria de saber molt bé:

a) Les lleis de l'estratègia, la tàctica, l'organització, etc. i

b) Fins a quin punt l'individu en qüestió s'ajusta a aquestes lleis mitjançant les seves aptituds i coneixements.

Ningú pot triar amb prudència sense aquest coneixement. Si la multitud vol triar la seva elit, necessàriament ha de conèixer les lleis de lideratge de l'organisme nacional i la mesura en què els candidats a aquest lideratge s'ajusten per qualificacions i coneixement a aquestes lleis. Tanmateix, la multitud no pot conèixer ni aquestes lleis ni els candidats. És per això que creiem que l'elit dirigent d'un
Un país no pot ser escollit per la multitud. Intentar seleccionar aquesta elit és com determinar per majoria de vots qui haurien de ser els poetes, escriptors, mecànics, aviadors o atletes d'un país.

Així, la democràcia, basada en el principi de l'elecció, que tria la seva pròpia elit, comet un error fonamental del qual deriva tot l'estat d'injustícia, desordre i misèria als nostres pobles. Aquí toquem un punt capital; perquè és d'aquest error de concepció democràtica que podríem dir que s'originen tots els altres errors.

Quan les masses són cridades a triar la seva elit, no només són incapaces de descobrir-ne i triar-ne una, sinó que a més a més, amb poques excepcions, trien el pitjor dins d'una nació.

La democràcia no només elimina l'elit nacional, sinó que la substitueix pel pitjor dins d'una nació. La democràcia elegeix homes totalment mancats d'escrúpols, sense cap moral; aquells que pagaran
millor, per tant, aquells amb un poder de corrupció més elevat; mags, xarlatans, demagogs, que excel·liran en els seus camps durant la campanya electoral. Diversos homes bons podrien colar-se entre ells, fins i tot polítics de bona fe. Però serien els esclaus dels primers.

La veritable elit d'una nació seria derrotada, eliminada, perquè es negaria a competir sobre aquesta base; es retiraria i romandria amagada. D'aquí les conseqüències fatals per a l'estat. Quan un estat
està dirigida per una suposada "elit" formada pels pitjors, més corruptes i més malsans que hi ha, no està permès preguntar-se per què

Machine Translated by Google

l'estat va cap a la ruïna?

Aquí teniu, doncs, la causa de tots els altres mals... immoralitat, corrupció i luxúria a tot el país; robatori i espoliació de la riquesa de l'estat; explotació sagnant del poble; pobresa i misèria a les seves cases; manca del sentit del deure en totes les funcions; desordre i desorganització a l'estat; la invasió des de totes direccions d'estrangers amb diners, com si vinguessin a comprar botigues en fallida les mercaderies de les quals es venen per una misèria. El país està subhastat.

"Qui paga més?" En última instància, aquí és on ens portarà la democràcia.

A Romania, sobretot des de la guerra, la democràcia ha creat per a nosaltres, mitjançant aquest sistema electoral, una "elit nacional" de jueus romano-americans, basada no en la valentia, ni en l'amor al país, ni en sacrifici, sinó en la traïció al país, la satisfacció de l'interès personal, el suborn, el tràfic d'influències, l'enriquiment mitjançant l'explotació i la malversació, el robatori, la covardia i la intriga per enderrocar qualsevol adversari.

Aquesta "elit nacional", si continua liderant aquest país, provocarà la destrucció de l'estat romanès. Per tant, en última instància, el problema al qual s'enfronta el poble romanès avui, del qual depenen tots els altres, és la substitució d'aquesta falsa elit per una de nacional real basada en la virtut, l'amor i el sacrifici pel país, la justícia i l'amor pel poble, l'honestedat, el treball, l'ordre,
disciplina, tracte honest i honor.

Qui ha de fer aquesta substitució? Qui ha de col·locar aquesta veritable elit al seu lloc de lideratge? Jo responc: qualsevol excepte la multitud. Admeto qualsevol sistema excepte la "democràcia", que veig que està matant el poble romanès.

La nova elit romanesa, així com qualsevol altra elit del món, s'ha de basar en el principi de la selecció social. En altres paraules, una categoria de persones dotades de certes qualitats que ells
després conrear, es selecciona naturalment del cos de la nació, és a dir, de la gran massa saludable de camperols i treballadors, que està permanentment lligada a la terra i al país. Aquesta categoria de persones esdevé l'elit nacional destinada a dirigir la nostra nació.

Machine Translated by Google

Quan es pot consultar una multitud, i quan s'ha de fer? Se l'ha de consultar abans de les grans decisions que afecten el seu futur, per tal de dir la seva paraula, tant si pot com si no, tant si està espiritualment preparada com si no per seguir un determinat camí. Se l'ha de consultar sobre els assumptes que afecten el seu destí. Això és el que s'entén per consulta al poble; no significa l'elecció d'un
l'elit per part del poble.

Però repeteixo la meva pregunta: «Qui indica el lloc de cadascú dins d'una elit i qui avalua tothom? Qui estableix la selecció i consagra els membres de la nova elit?» Responc: «L'elit anterior».

Aquest últim no tria ni nomena, sinó que consagra cadascú al lloc on s'ha elevat per la seva capacitat i valor moral. La consagració la fa el cap de l'elit en consulta
amb la seva elit. Així, una elit nacional ha de vetllar per deixar que una elit hereva ocupi el seu lloc, una elit que no es basi, però, en el principi de l'herència, sinó només en el de la selecció social aplicada amb el màxim rigor. El principi de l'herència no és suficient per si sol. Segons el principi de la selecció social, contínuament renovat per elements de les profunditats de la nació,

una elit es manté sempre vigorosa. El principal error històric ha estat que quan es va crear una elit sobre la base de
principi de selecció, l'endemà va abandonar el mateix principi que li havia donat origen, substituint-lo pel principi d'herència, consagrant així el sistema injust i condemnat de privilegis per naixement. Va ser com a protesta contra aquest error; per l'eliminació d'una elit degenerada; i per l'abolició del privilegi per naixement, que va néixer la democràcia. L'abandonament del principi de selecció va conduir a una elit falsa i degenerada que al seu torn va conduir a l'aberració de la democràcia.

El principi de selecció elimina tant el principi d'elecció com el d'herència. Es cancel·len mútuament. Hi ha un conflicte entre ells; ja que, o bé hi ha un principi de selecció
i en aquest cas l'opinió i el vot de la multitud no importen, o aquesta última vota en certs candidats i en aquest cas la selecció ja no opera.

Machine Translated by Google

De la mateixa manera, si s'adopta el principi de la selecció social, l'herència no hi juga cap paper. Aquests dos principis no poden anar junts si l'hereu no correspon a les lleis de la selecció.

I si una nació no té una elit real, una primera per designar la segona? Responc amb una sola frase que conté una veritat indiscutible: en aquest cas, l'elit real neix d'una guerra amb l'elit degenerada, la falsa. I això, també sobre el principi de la selecció.

Per tant, en resum, el paper d'una elit és:

a) Dirigir una nació d'acord amb les lleis de vida d'un poble.

b) Deixar enrere una elit hereva basada no en el principi de l'herència sinó en el de la selecció, perquè només una elit coneix les lleis de la vida i pot jutjar fins a quin punt les persones s'hi conformen aptituds i coneixements sobre aquestes lleis. És com un jardiner que treballa el seu jardí i s'assegura que abans de morir tingui un hereu, un substitut, ja que només ell pot dir qui d'aquests Treballar amb ell és el millor per ocupar el seu lloc i continuar la seva feina.

Sobre què s'ha de fonamentar una elit?

a) Puresa de l'ànima.

b) Capacitat de treball i creativitat.

c) Valentia.

d) Vida dura i lluita permanent contra les dificultats que afronta la nació,

e) Pobresa, és a dir, la renúncia voluntària a acumular fortuna.

f) La fe en Déu.

g) L'amor.

M'han preguntat si la nostra activitat fins ara ha seguit la mateixa línia que la de l'Església cristiana. Responc: fem una gran distinció entre la línia que seguim i la de Església cristiana. L'Església ens domina des de dalt. Arriba a la perfecció i al sublim. No podem rebaixar aquest pla per explicar els nostres actes.

Nosaltres, amb la nostra acció, amb tots els nostres actes i pensaments, tendim cap a aquesta línia, elevant-nos cap a ella tant com el pes dels nostres pecats de la carn i la nostra caiguda pel pecat original.

Machine Translated by Google

permís. Queda per veure quant podem elevar-nos cap a aquesta línia a través dels nostres esforços mundans.

Individual, NACIONAL COL·LECTIVITAT, NACIÓ

Els "drets humans" no es limiten només als drets d'altres humans, sinó també a altres drets. Hi ha tres entitats diferents:

1. L'individu.

2. La col·lectivitat nacional actual, és a dir, la totalitat de tots els individus d'una mateixa nació, que viuen en un estat en un moment donat.

3. La nació, aquella entitat històrica la vida de la qual s'estén al llarg dels segles, amb les arrels enfonsades en la boira dels temps i amb un futur infinit.

Un nou gran error de la democràcia basada en els "drets humans" és el de reconèixer i mostrar interès només per una d'aquestes tres entitats, l'individu; ignora la segona o la ridiculitza, i nega el tercer.

Tots ells tenen els seus drets i els seus deures, el dret a viure i el deure de no vulnerar el dret a la vida dels altres dos.
La democràcia només s'encarrega de garantir els drets de l'individu.
És per això que en democràcia assistim a una formidable alteració. L'individu creu que pot envair, amb els seus drets il·limitats, els drets de tota la col·lectivitat, que creu que pot trepitjar.
i robar; per tant, en democràcia, hom presencia aquesta escena esquinçadora, aquesta anarquia en què l'individu no reconeix res fora del seu interès personal.

Al seu torn, la col·lectivitat nacional mostra una tendència permanent a sacrificar el futur –els drets de la nació– pels seus interessos presents. És per això que presenciem l'explotació despietada i la l'alienació dels nostres boscos, mines, reserves de petroli, oblidant que hi ha centenars de generacions romaneses, els fills dels nostres fills que vindran després de nosaltres, que també esperen viure i continuar la vida de

Machine Translated by Google

la nostra nació. Aquest trasbals, aquesta ruptura de relacions provocada per la democràcia constitueix una veritable anarquia, una alteració de l'ordre natural i és una de les principals causes de l'estat d'agitació de la societat actual.

L'harmonia només es pot restablir mitjançant la reinstauració de l'ordre natural. L'individu ha d'estar subordinat a l'entitat superior, la col·lectivitat nacional, que al seu torn ha d'estar subordinada a la nació. Els "drets humans" ja no són il·limitats, sinó que estan limitats pels drets de la col·lectivitat nacional, i aquests, al seu torn, estan limitats pels de la nació.

Finalment, sembla que en una democràcia almenys l'individu que gaudeix de tants drets viu meravellosament. Però en realitat, i aquesta és la tragèdia definitiva de la democràcia, l'individu no té cap dret, perquè on és la llibertat de reunió al nostre país, la llibertat d'escriure, la llibertat de consciència? L'individu viu sota el terror, l'estat de setge, la censura; milers de persones són...
arrestats, alguns assassinats per la seva fe, com sota els líders més tirànics. On és "el dret de la multitud sobirana" a decidir el seu destí, quan les reunions estan prohibides i quan milers de persones són impedides de votar, maltractades, amenaçades de mort, assassinades? Direu: "Sí, però aquesta gent vol canviar la Constitució, limitar les nostres llibertats, entronitzar una altra forma de govern!"

Pregunto: "Pot la democràcia afirmar que un poble no és lliure de decidir el seu propi destí, de canviar la seva Constitució, la seva forma de govern, com li plagui; de viure amb més o menys llibertats com vulgui?"

Aquesta és la tragèdia definitiva.

En realitat, l'home no té drets en una democràcia. No els va perdre en benefici ni de la col·lectivitat nacional ni de la nació, sinó en favor d'una casta politicofinancera de banquers i agents electorals. Finalment, l'última beneficència per a l'individu. La democràcia maçònica, a través d'una perfídia sense precedents, es disfressa d'apòstol de la pau en aquesta terra mentre que alhora proclama la guerra entre l'home i Déu.

Pau entre els homes i guerra contra Déu.

La perfídia consisteix a utilitzar les paraules del nostre Salvador "Pau

Machine Translated by Google

entre els homes" per transformar-se en un apòstol de la "Pau" mentre el condemnen i el mostren com l'enemic de la humanitat. I a més, aquesta perfídia també consisteix en què fan veure que volen salvar la vida de les persones quan en realitat les condueixen a la mort; fent veure que els salven la vida de la guerra, les condemnen –diabòlicament– a la condemna eterna.

La Nació

Quan diem nació romanesa, no només ens referim a tots els romanesos que viuen al mateix territori, que comparteixen el mateix passat i el mateix futur, la mateixa vestimenta, sinó a tots els romanesos, vius i morts, que han viscut en aquesta terra des del principi de la història i que ho faran viure aquí també en el futur.

La nació inclou:

1. Tots els romanesos actualment vius.
2. Totes les ànimes dels nostres morts i les tombes dels nostres avantpassats.
3. Tots els que naixeran romanesos. Un poble pren consciència de si mateix quan assoleix la consciència d'aquest tot, no només dels seus propis objectius.

La nació posseeix:

1. Un patrimoni físic, biològic: la seva carn i sang.
2. Un patrimoni material: el sòl del seu país i les seves riqueses.
3. Un patrimoni espiritual que conté:

a) El seu concepte de Déu, del món i de la vida. Aquest concepte forma un domini, una propietat espiritual. Les fronteres d'aquest domini estan determinades pels horitzons fins als quals s'estén la brillantor del seu concepte arriba. Existeix un país de l'esperit nacional, un país de les seves visions obtingudes per revelació o pels seus propis esforços.

b) El seu honor, que brilla en la mesura que la nació s'ha adaptat al llarg de la seva història a les normes derivades del seu concepte de Déu, del món i de la vida.

c) La seva cultura, el fruit de la seva existència resultant dels seus propis esforços en l'àmbit de les arts i el pensament. Aquesta cultura no és internacional, és l'expressió del geni nacional, de la sang.

Machine Translated by Google

La cultura és internacional fins on arriba la seva lluminositat, però d'origen nacional. Algú va fer una bonica comparació: tant el pa com el blat poden ser internacionals com a béns de consum, però porten arreu l'empremta de la terra on van créixer.

Cadascun d'aquests tres patrimonis té la seva importància. Un poble els ha de defensar tots tres. El més important, però, és el seu patrimoni espiritual. patrimoni, perquè només ell porta el segell de l'eternitat, només ell perdura a través de tots els segles.

Els antics grecs no són recordats pel seu físic –no en queda res més que cendres– ni les seves riqueses materials, si n'haguessin tingut, sinó per la seva cultura.

Un poble viu en l'eternitat a través de la seva perspectiva, el seu concepte d'honor i la seva cultura. És per això que els líders de la nació han de raonar i actuar, no només segons els interessos físics o materials del poble, sinó també tenint en compte el seu honor històric, els seus interessos eterns. En altres paraules, no pa, sinó honor a qualsevol preu.

L'OBJECTIU FINAL DE LA NACIÓ

És vida?

Si és vida, aleshores els mitjans que la gent utilitza per assegurar-se la vida no importa; fins i tot el pitjor és bo.

Per tant, cal plantejar-se la pregunta. Quins són els principis que guien les nacions en la seva relació amb altres nacions? Haurien de guiar-se per l'instint animal, el tigre que porten dins, com es comporten els peixos al mar o les bèsties al bosc?

L'objectiu final no és la vida sinó la resurrecció. La resurrecció dels pobles en nom del Salvador Jesucrist. La creació, la cultura, no són més que un mitjà, no un propòsit, com s'ha cregut, per obtenir aquesta resurrecció. És el fruit del talent que Déu va plantar en el nostre poble del qual hem de retre comptes. Arribarà un moment en què tots els pobles de la terra ressuscitaran, amb tots els seus morts

Machine Translated by Google

i tots els seus reis i emperadors, cada poble tenint el seu lloc davant del tron de Déu. Aquest moment final, "la resurrecció d'entre els morts", és el més noble i sublim cap al qual un poble pot ascendir.

La nació, doncs, és una entitat que perllonga la seva existència fins i tot més enllà d'aquesta terra. Els pobles són realitats fins i tot a l'infern, no només en aquest.

Sant Joan, narrant el que va veure més enllà de la terra, diu:

«I la ciutat no necessita el sol ni la lluna per il·luminar-la, perquè la glòria de Déu l'ha il·luminada, i l'Anyell és la seva llàntia. I les nacions caminaran a la seva llum, i els reis de la terra hi portaran la seva glòria i honor.»[1]

I també: «Qui no et temerà, Senyor, i no magnificarà el teu nom? Perquè només tu ets sant; totes les nacions vindran i adoraran davant teu, perquè els teus judicis són manifestos.»[2]

A nosaltres, els romanesos, al nostre poble, com a qualsevol altre poble del món, Déu ens ha donat una missió, un destí històric. La primera llei que una persona ha de seguir és la d'anar pel camí d'aquest destí, complint la missió que li ha estat confiada. El nostre poble mai ha deixat les armes ni ha abandonat la seva missió, per molt difícil o llarg que fos el seu Camí del Gòlgota. Fins i tot ara, davant nostre apareixen obstacles alts com muntanyes. Em pregunto, serem la generació feble i covarda que ens deixarà caure de les mans, sota la pressió de les amenaces, la línia del destí romanès i abandonarà la nostra missió com a poble en aquest món?

MONARQUIA I
LA LLEI DE LA MONARQUIA

[1] (Apocalipsi, 21, 23-24).

[2] (Apocalipsi 15,4).

Machine Translated by Google

Al capdavant dels pobles, per sobre de l'elit, es troba la monarquia. Rebutjo la república.

S'han conegut monarques que eren bons, alguns de molt bons, altres febles o dolents. Alguns van gaudir d'honors i de l'amor del seu poble fins al final de la seva vida, altres van ser decapitats. Per tant,
No tots els monarques eren bons. La monarquia mateixa, però, sempre ha estat bona. No s'ha de confondre l'home amb la institució i treure'n conclusions falses.

Hi pot haver mals sacerdots; però podem, per això, concloure que l'Església ha de ser abolida i Déu lapidat fins a la mort?

Certament, hi ha monarques febles i dolents, però no podem renunciar a la monarquia per això. En l'agricultura, de vegades hi ha un mal any després d'un de bo, o un de bo i dos de dolents; tot i així, a ningú al món se li va acudir deixar l'agricultura.

Un monarca fa el que li plau, tant si és gran com petit, bo o dolent?

Un monarca no fa el que vol. És petit quan fa el que li plau i gran quan fa el que ha de fer.

A cadascú
Déu de la nació ha traçat una línia de destí. Un monarca és gran i bo quan es manté en aquesta línia; és petit o dolent, en la mesura que s'allunya d'aquesta línia de destí o s'hi oposa. Aquesta és, doncs, la llei de la monarquia. També hi ha altres línies que poden temptar un monarca: la línia de l'interès personal o la d'una classe de persones o grup; la línia dels interessos aliens (nacionals o estrangers).
Ha d'evitar totes aquestes línies i seguir la del seu poble. Stefan
El Gran ha brillat a la història durant 500 anys i els romanesos el recorden perquè es va identificar perfectament amb el destí del seu poble. El rei Ferran, malgrat la pressió d'interessos i influències externes, es va situar en la línia del destí de la nació; va patir amb ella, es va sacrificar colze a colze amb ella i va guanyar amb ella. És en virtut d'això que és gran i

immortal.

Machine Translated by Google

LA BATALLA DE TUTOVA, 17 D'ABRIL DE 1932

Només havien passat quatre mesos des de les eleccions a Neamÿ i el jove exèrcit legionari es va involucrar en una nova batalla. A principis de gener de 1932, es va declarar vacant un escó de congressista a Tutova. [Nota: comtat de Tutova amb Barlad com a seu del comtat.]

Havia sospesat la situació. A les eleccions generals anteriors, només vam obtenir 500 vots allà. El comtat era feble; però estava emmarcat pels comtats més forts de Covurlui, Cahul i Tecuci, de manera que podíem fàcilment portar legionaris.

Em semblava que possiblement podíem guanyar, pensava en l'impacte que tindria el ressò d'una nova victòria. Dues victòries consecutives de la generació més jove contra tots els partits polítics haurien augmentat considerablement el seu prestigi als ulls del país. Vaig decidir que el meu pare es presentaria, ja que era molt necessari per a mi en el moviment, tant al Parlament com fora d'ell per a l'organització i la propaganda. Les eleccions s'havien fixat per al 17 de març. El 9 de gener vaig enviar un manifest a tot el comtat. El meu pare amb un primer equip electoral va arribar el 10 de gener. Després van venir els equips de Iasi, Tecuci, Beresti i Cahul. Durant les tres primeres setmanes, la velocitat i la valentia de les petites forces legionàries havien desencadenat un corrent de simpatia a favor nostre per tot el comtat. En un hivern dolent amb fortes nevades i fred, els partits polítics no van poder sortir. Esperaven un temps millor. Però durant aquest temps, per turons, a través de neus fins a la cintura, a través de tempestes de neu, els legionaris van viatjar de poble en poble.

Cap a principis de febrer, la lluita contra l'enemic es va tornar més difícil. Una coalició de liberals, nacionalcamperols, lupistes [Nota: membres del partit del Dr. Lupu] i cuzistes ens enfrontava amb

Machine Translated by Google

una ferocitat que no havíem vist mai abans. El govern va recórrer a mesures veritablement terroristes i la premsa jueva ens va atacar vehementment.

Vaig sentir la necessitat de nous reforços, així que vaig enviar les últimes reserves des de Iaÿi, liderades per Totu. No en tenia cap altra excepte a Bucarest i no es podia assegurar per manca de fons. Així que vaig convocar una reunió dels legionaris i va proposar un pas heroic: que comencessin a peu de Bucarest a Bariad, una distància de gairebé 320 quilòmetres, explicant-los que aquesta marxa significaria més per a la nostra victòria que 100.000 manifestos. Només això constituiria un gran discurs heroic dirigit pels legionaris als romanesos de Tutova.

Els legionaris van rebre el meu suggeriment amb entusiasme. Una setmana més tard, un equip d'uns 25 homes, liderat per Stelescu, Caratanase i Doru Belimace, va sortir de Bucarest a peu cap a Tutova. Al final d'una marxa de deu dies a través d'un temps tempestuós, van arribar a Bariad, on van ser acollits calorosament per tota la població. Però la persecució havia escalat fins a una tensió que feia estremir els nervis. El Sr. Argetoianu, ministre de l'Interior, va enviar els gendarmes Coronel Ignat amb grans forces i ordres de treure els legionaris del comtat de Tutova en lliteres. Era impossible que els equips petits avancessin més. Així que vaig formar dos equips forts sota el comandament de Victor Silaghi i Stelescu que, donant-se suport mútuament, havien d'avançar per la línia Puesti-Dragomiresti, donant suport al meu pare. Vaig enviar un altre equip més petit en direcció a Bacani. Aquestes dues eren les úniques rutes que quedaven sense explorar. Constituïen la meitat nord-est del comtat. L'altra meitat, el sud, havia estat treballada adequadament pel meu pare, el Sr. D. Popescu, el cap del comtat, Victor Silaghi, Teodor Tilea i Ion Antoniu, amb els primers equips.

Els dos equips del nord van avançar gairebé 48 quilòmetres, lluitant contra el fred intens i acabant amb diversos ferits, entre d'altres, en Tocu. A la part nord del comtat es van trobar amb una gran multitud contingents de gendarmes. Els equips es van barricar a les golfes d'una casa abandonada on van resistir durant 48 hores sense calefacció, menjar ni aigua. Al final van poder retirar-se

Machine Translated by Google

a través d'una difícil marxa nocturna, executada en condicions veritablement heroiques, només gràcies a la tossuda persistència de Victor Silaghi a animar els legionaris esgotats, famolencs i congelats a
última resistència possible.

Aquest nen orfe, fill del sacerdot romanès Silaghi de Careii Mari, assassinat pels hongaresos el 1918 en condicions tràgiques, va lluitar amb valentia.

Finalment, aquests equips van ser envoltats per forces superiors, capturats i portats a Bariad. El meu pare va ser arrestat i tancat en una presó regimental.

El tercer equip va ser completament delmat a la batalla de Bacani. Allà, en una vall abans d'entrar al poble al vespre, va ser atacat per un gran contingent de gendarmes. El líder de l'equip, el legionari Lascar Popescu, va rebre un cop de rifle al cap i va ser el primer a caure inconscient en un bassal de sang. Els altres legionaris es van negar a retirar-se. Van contraatacar amb el pit nu, sense res a les mans, intentant entrar al poble.

Un per un tots van caure inconscients. L'últim que va quedar dempeus, va atacar sol. Sota els cops, va caure de genolls, es va aixecar, va tornar a atacar. Va caure a prop dels seus camarades. Tot l'equip jeia inconscient en un bassal de sang. Des d'allà van ser arrossegats per la neu pels gendarmes, durant més d'una milla fins a la posició de gendarmes del poble. A la una d'aquella nit, un genet va portar la notícia a Bariad del que havia passat a Bacani. L'equip de Iasi liderat per Totu, que va arribar a Barlad aquella mitjanit, va sortir immediatament a peu per ajudar els seus camarades ferits. Després d'una batalla de 3:30 a 5 de la matinada, durant la qual els gendarmes van disparar totes les seves armes, els legionaris van ocupar la posició de gendanes, trobant a dins, encara inconscients i estirats a terra, els seus camarades caiguts a la batalla de Bacani. Els van portar a l'hospital de Barlad.

Però les coses no van quedar aquí. El judaisme va llançar una campanya de premsa gegantina, atacant-nos amb un cinisme i una injustícia repugnants. Una onada de mentides, insults i calúmnies ens va arribar. Tota la política grups es van unir per treure'ns de la batalla.

Machine Translated by Google

LA SEGONA DISSOLUCIÓ DE LA GUÀRDIA MARÇ DE 1932

Cop de peu dels gendarmes, atacats per la premsa jueva, vam patir una nova dissolució de la Guàrdia ordenada mitjançant una simple decisió ministerial. Tot i que estàvem dins del marc de la perfecta legalitat, el govern de Iorga-Argetoianu, desafiant les lleis i la Constitució, va dissoldre la Guàrdia arbitràriament. Les nostres seus a tot el país van ser preses de nou i tancades amb cadenat, la impremta de Iasi va tancar. Atacats a la premsa, ens vam veure en la posició impossible de no poder defensar-nos, ja que totes les nostres publicacions havien estat suspeses. Al Parlament vaig intentar parlar, però m'ho va impedir el xivarri de la majoria, que no em va permetre defensar-me.

Tanmateix, la candidatura a Tutova no es va poder aturar. L'equip de Bucarest va ser expulsat del comtat. Igualment els altres, un per un. El nostre equip de Iasi, d'uns 30 membres, sota la direcció de Totu... El comandament, mentre era traslladat al dipòsit per a la mateixa operació d'evacuació, va trencar els cordons i va ocupar la sala d'espera on, barricada, va resistir durant 24 hores, fins que va ser gasejat. Al final el van carregar al tren i el van treure del comtat. Només Ibraileanu, Nutu Esanu i el meu pare, que va ser arrestat, van romandre a la ciutat. La persecució es va canviar llavors a els pobles. Camperols, mestres d'escola i sacerdots van ser arrestats i apallissats; van entrar a les seves cases. Les eleccions es van ajornar un mes, fins al 17 d'abril.

El meu pare va ser alliberat. Els legionaris ancians van venir llavors a la ciutat per entrar a la batalla: Hristache Solomon, el coronel Cambureanu, Ventonic, Ifrim, el pare Isihie, Peceli, Potolea, etc. Els vaig assignar a diversos sectors. Cadascun es va escapolir al seu lloc a l'empara de la nit. Els nostres equips dels comtats veïns van tornar a entrar a Tutova en diversos punts. L'equip de Gh. Costea va creuar el riu Barlad

Machine Translated by Google

riu, amb l'aigua fins al coll, ja que totes les carreteres estaven patrullades; van arribar al col·legi electoral xops.

El 17 d'abril al matí va començar la votació, que va continuar fins a la nit. El 18 d'abril, a les 5 del matí, es va anunciar la victòria legionària: 5.600 vots; Liberals: 5.200; Nacionalcamperols:
4.000; els altres grups: menys de 2.000; cuzistes: 500 vots.

Aquesta segona victòria legionària, contra la coalició de tots els polítics romanesos, es va aconseguir gràcies a l'intriga i la voluntat de ferro dels legionaris, a través del seu heroisme i la seva sang, desafiant...
obstacles, insults, cops i persecucions, havien despertat per tot el país un entusiasme indescriptible.

NOVES ELECCIONS GENERALS

JULIOL DE 1932

El meu pare va ser validat l'últim dia de la sessió parlamentària.
Però el nostre descans només va durar una setmana, ja que el govern de Iorga havia caigut. Es va formar un govern nacional-camperol, encapçalat per Sr. Vaida.

Esgotats tant físicament com econòmicament, vam entrar en una nova batalla. Això va ser el juny de 1932. Des del 15 de desembre de 1929 havíem estat en una lluita constant: desembre de 1929 - abril de 1930, el campanyes a Covurlui, Cahul, Turda, Tecuci; l'estiu de 1930, la preparació, després la prohibició de la marxa a Bessaràbia, seguida del meu empresonament fins a aquella tardor; a l'octubre i novembre vam ser a Maramures – aquell hivern empresonats de nou; la primavera de 1931, batalla prèvia a les eleccions generals; l'estiu de 1931, eleccions a Neamt; l'hivern de 1932, eleccions a Tutova; i ara estàvem de nou a punt d'arribar a les eleccions generals. Malgrat totes aquestes lluites, vam continuar la tasca organitzativa a la resta del país. L'any anterior, vam presentar llistes electorals a 17 comtats, aquest any ens vam presentar a 36. Tots

Machine Translated by Google

els partits polítics es van involucrar en les mateixes baralles, plenes d'intrigues, per al nomenament dels seus candidats. Això va durar tota una setmana. Però jo, tot sol, en una nit vaig arreglar totes les nostres llistes de candidats en 36 comtats. Ningú entre els legionaris es baralla pel seu lloc a la llista; si de cas, demana ser posat l'últim.

El problema difícil per a nosaltres són les qüestions de diners. La majoria dels comtats han pogut cobrir les seves pròpies despeses amb contribucions legionàries. Altres no. Només necessitava 50.000 lei per cobrir els impostos electorals. Vaig caminar com un atordit fins a l'últim dia. En vaig provar un, en vaig provar un altre. Res.

Vaig anar a veure el Sr. Nichifor Crainic, el director de Calendarul ("El Calendari") amb l'esperança que tingués diners, però va ser en va.
Amb el seu diari, que s'havia publicat durant cinc mesos, va donar suport a la nostra lluita, seguint pas a pas la valentia dels nostres equips legionaris; tanmateix, no ens va poder ajudar econòmicament.
Finalment, vaig demanar diners prestats a Pihu i Caranica, que, corrent a tots els macedonis, van trobar la suma necessària. Diversos comtats van rebre el suport del comtat de Focsani i de llristache Solomon.

La campanya va començar. Una nova persecució va assolar les nostres files.

En estar repartides en un gran front, les nostres files minses van ser atacades violentament per tot arreu. Els legionaris Savin i Popescu van ser ferits a Tighina. A Barlad, desenes de professors i sacerdots van ser arrossegats a soterranis i maltractats per ordre del Sr. Georgescu-Barlad. A Vaslui, els nostres petits equips van ser ferits. Igualment a Podul-Iloaiei i per tot el comtat de Iasi. A Focsani, el vell Hristache
Solomon, l'enginyer Blanaru i deu persones més van ser atacades per ordre de l'advocat Neagu per bandes armades de Nacional-Camperols al poble de Vulturul. Els legionaris van caure a terra ferits per
garrots i ganivets. Només un va romandre dret com una muntanya, Hristache Solomon, a qui ningú no es va atrevir a tocar fins aleshores. Es va defensar amb ferocitat, però al final va caure al mig del camí, aclaparat pels cops. Allà, a terra, va ser apallissat al cap per aquestes bèsties que sempre van posar en qüestió –aleshores com ara– la legalitat, els mètodes civilitzats, la llibertat, etc.
La Guàrdia va obtenir 70.000 vots, el doble que l'any anterior. Els comtats de Cahul, Neamt, Covurlui

Machine Translated by Google

i Tutova, on es va presentar el meu pare, va sortir més forta. Després van seguir Campul-Lung amb Mota; després Turda, Focsani, Ismail, Tighina. Vam guanyar cinc escons, i ara hem de prendre les nostres decisions per ocupar-los. Em vaig quedar a Cahul per permetre que Nutu Esanu entrés al Parlament. Vaig decidir que el meu pare es quedés a Barlad per permetre que Stelescu, un estudiant de 25 anys, entrés al Parlament; així volia donar ànims i un...
estímul. La confiança i l'amor que vaig mostrar a aquest jove, però, no em van ser retornats. [Nota: L'autor es refereix aquí a Stelescu futura traïció dels seus camarades legionaris.]

AL PARLAMENT PER LA SEGONA VEGADA

Tot el temps que vaig estar al Parlament vaig lluitar contra el govern i les seves mesures, que considerava contràries al benestar del poble romanès, com de fet també havia lluitat contra tots els anteriors administracions que es van alternar al capdavant de l'estat. El país no tenia res a esperar de tots aquests governs. No s'hi estava forjant res de sensat per al futur del nostre poble. Tot les mesures i les lleis no eren més que uns pal·liatius que prolongaven dia a dia l'amarga i trista existència del nostre país.

Quan a Griviÿa, els treballadors romanesos van ser afusellats per ordres del Ministeri de l'Interior, malalt fins al fons del meu cor per l'actitud dels procomunistes dins del Partit Nacional-Camperòs que aplaudien la mesura del govern, vaig pujar a la tribuna i vaig considerar que era el meu deure parlar el següent: "és dolent que els desafortunats treballadors hagin sortit al carrer, però seria pitjor si ells i el nostre poble, davant la injustícia que clama al cel, no sortissin, sinó que dobleguessin resignadament el cap sota el jou, deixant el país en mans d'uns polítics explotadors. [Nota: L'autor parla aquí de la vaga de treballadors a

Machine Translated by Google

la fàbrica Grivita Rafiway a Bucarest el 4 de febrer de 1933 sota l'administració nacional-camperola.

Cito aquí l'acta oficial d'aquesta sessió:

"Sr. Corneliu Zelea Codreanu... Sr. President, companys de congrés! En nom del grup al qual pertanyo, exigeixo que, a més de la investigació que normalment fan les autoritats competents, es dugui a terme una altra investigació parlamentària, composta per representants de diversos grups polítics d'aquest Parlament. Ho exigeixo perquè dubto de la veracitat de la declaració del Sr. Ministre de l'Interior; ho dubto per una molt bona raó. El 24 de gener, quan estudiants romanesos, nacionalistes i cristians, van anar a la tomba del soldat desconegut per col·locar-hi una creu, la Seguretat de l'Estat va filtrar la informació a un diari de Bucarest que aquella acció havia estat orquestrada i finançada per Moscou."

"Si la informació que teniu sobre l'afer Grivita també prové d'aquesta font, aleshores entenc perfectament la raó que teniu en prendre mesures d'aquesta naturalesa com les que vau fer ahir i avui."

(Aplaudiments des dels bancs de «La Guàrdia de Ferro» i els de el Partit Camperol del Dr. Lupu).

En segon lloc, vull declarar que jo, així com totes les persones de sentit comú d'aquest país, no tenim por del comunisme ni del bolxevisme. Nosaltres tenim por d'una altra cosa, del fet que aquests treballadors no tinguin res per menjar; tenen gana.

(Aplaudiments des dels bancs de «La Guàrdia de Ferro» i els de el Partit Camperol del Dr. Lupu).

"Alguns d'aquests treballadors només guanyen 1.100 lei al mes i tenen 5, 6, 7 fills."

Dr. V. Lupu: "És veritat."

Sr. Corneliu Zelea Codreanu: "Tenint 5, 6, 7 fills, aquests sous no són suficients ni per al pa de cada dia, jo, en canvi, també tinc por d'una altra cosa: de la seva set de justícia."

Dr. N. Liipu: Molt bé!

Corneliu Zelea Codreanu: «Per tant, haureu de satisfer aquestes dues necessitats: la fam i la set de justícia»

Machine Translated by Google

(Aplaudiments des dels bancs de 'La Guàrdia de Ferro' i els del Partit Camperol del Dr. Lupu) «i aquest país gaudirà d'un ordre complet.»

(Reunió del dijous 16 de febrer de 1933. Monitor oficial 41 del 23 de febrer de 1933)

Una de les dificultats que frena l'activitat parlamentària són les milers de demandes als ministeris per a algun tipus d'intercessió. Això constitueix un veritable càstig per a nosaltres, des del nostre electorat.

(1) perquè els parlamentaris han de perdre la major part del seu temps satisfent aquestes demandes. Aquest sistema és perillós per a la vida d'una organització, ja que paralitza tota la seva activitat; pot perdre tota la batalla. Has d'abandonar el destí del teu país per servir els teus partidaris. Al cap d'una estona vaig notar que no hi havia legionaris entre els que venien a mi amb aquestes demandes. Tots eren o bé captaires professionals o bé adversaris enviats especialment que buscaven paralitzar-nos.

(2) aquest sistema ens va situar en la difícil posició d'anar davant dels homes contra els quals lluitàvem i demanar-los favors. Per aquestes raons, personalment em vaig negar a intervenir per ningú. Durant tot el meu mandat al Parlament, no vaig demanar res a cap ministre.

Una altra categoria la formaven els que venien a demanar-nos diners. Dels centenars que trucaven a les nostres portes diàriament, no hi havia cap legionari. Alguns estaven realment malalts o havien caigut en la desgràcia, però alguns van convertir aquest sistema en una veritable professió. Finalment, el nostre grup era una petita organització, en formació, en moviment, en batalla constant. Això exigia particularment de part meva una atenció ininterrompuda a tots els moviments enemics; implicava descobrir i desviar els plans enemics, guanyar i organitzar noves posicions, en altres paraules, una visió permanent, dia i nit, dels camps de batalla de tot el país. Però abans de res, hi havia la supervisió de l'educació legionària per no despertar-nos i trobar-nos transformats gradualment en una categoria política d'infecció moral de la qual no podríem alliberar-nos i en la qual l'esperit legionari moriria.

Machine Translated by Google

El Parlament em va prendre el temps que realment necessitava per al lideratge.

L'ESTAT DE LA ORGANITZACIÓ LEGIONÀRIA EL 1932-1933

A la tardor de 1932 i a l'hivern de 1933, els legionaris podien respirar. Tres anys i mig de lluita havien acabat. Aquests joves ara es mereixien el seu descans. Havien passat gairebé dos anys des que havia establert la meva residència a Bucarest.

A Iasi, per ocupar el meu lloc, Banea, ajudat per Totu, Cranganu, Tasca i Stelian Teodorescu, es va quedar per tractar qüestions relacionades amb els estudiants, la impremta, la nostra Llar, etc. El grup d'estudiants legionaris va augmentar, i ara comprenia més de la meitat dels estudiants militants. A Cluj, Banica Dobre va aconseguir un bon començament cap a l'organització; igualment a Cernauti amb Lauric, on els legionaris la vida brotava agradablement sota la guia espiritual del professor Traian Brÿileanu, al voltant del qual es reunien el professor Toppa i altres. A tota la Bucovina, el corrent legionari i L'organització va anar creixent sota l'habilitat comandament del veterà i distingit nacionalista Vasile lasinschi. A Chisinau treballaven Tudorache i Serghie Floreseu; A Oradea Mare, losif Bozantan.

Els joves criats a les Germanors de la Creu estaven preparats quan entraven a la universitat. Un diari nacionalista de gran coratge i excel·lent direcció havia començat a publicar-se a Bucarest, Calendarul ("El Calendari") sota la direcció del Sr. Nichifor Crainic i amb la col·laboració d'un grapat d'intel·lectuals encapçalats pel professor Dragos Protopopescu. Aquest diari estava obrint, amb valentia, un nou i ampli camí en el món intel·lectual romanès, al llarg del camí cristià

Machine Translated by Google

i línia nacionalista. Els articles del Sr. Crainic en particular eren un autèntic foc de canons que causava devastació dins de les files enemigues. Dins del moviment estudiantil a la capital, els legionaris ocupaven les primeres línies. Traian Cotiga ocupava la presidència del centre estudiantil, amb un comitè legionari.

Es va notar un canvi de rumb entre la joventut intel·lectual de la capital. Les seves consciències estaven preocupades pels grans problemes que afectaven la vida de la nostra nació. Un grup talentós que gravitava al voltant de la nova revista Axa ("L'Eix") amb Polichroniade, Vojen, Constant, es van unir a les files legionàries, mentre que altres joves eminents com el professor Vasde Cristescu, Vasfie Marin, el professor Viadimir Durnitrescu, l'enginyer Virgd Ionescu, el professor Radu Gyr, l'advocat Popov, els pintors Basarab i Zlotescu, tots molt talentosos i entusiastes, van treballar seguint les línies de la ideologia legionària.

La joventut macedònia, sana, pura com una llàgrima i valenta, s'acostava cada cop més a nosaltres. Tanmateix, vam pensar que no era prudent que la massa de macedonis del Quadrilàter [Nota: Diversos comtats de el sud de Dobrogea annexionat per Romania al final de la Guerra dels Balcans el 1913.] ser rebut a la Guàrdia, perquè, en estar tan recentment reassentat al país, l'exposaríem a massa persecucions. Tanmateix, la joventut universitària macedònia, en la seva totalitat, es va unir al moviment legionari. Al capdavant d'aquesta joventut macedònia hi havia tres homes de cultura distingits: Papanace, Caranica i Sterie Ciumeti.

Amb els dos primers vaig consultar sovint, tots dos tenien un judici admirable recolzat per una puresa irreprotxable i un amor i una valentia sincers i grans.

No crec que des del 1931 hagi passat ni un sol dia sense reunir-nos amb ells. Durant aquest temps de persecució, vam discutir durant hores cop rere cop, injustícia rere injustícia, traïció rere traïció. Cada notícia d'una nova tortura d'un legionari era una... ganivet que ens travessa el cor.

El dolor que patim per tots els legionaris maltractats ens turmentava l'ànima; i particularment la impossibilitat de veure cap esperança de justícia.

Machine Translated by Google

Sterie Ciumeti vivia amb mi dia i nit. Era un jove de gran rectitud i fidelitat com un gos. Va esdevenir el tresorer en cap de la Guàrdia. Tots els seus dies – tants com tingui– només pensarà en la Guàrdia, es preocuparà i actuarà només per la Guàrdia, no viurà la seva vida per res més que per la Guàrdia.

En diversos punts del país van aparèixer altres elements valuosos: el doctor Pantelimon, el pare Ionescu Duminica, el doctor Augustin Bidian a Sibiu; el pare Georgescu-Edincti, confessor espiritual dels estudiants, veterà lluitador, el capità Ciulei a Bacau, Aristotel Gheorghiu, també veterà, que manava a Ramnicul-Sarat; a Brada, Ion Iliescu; a Constanta, Seitan; el pare Doara i Victor Barbulescu a Valcea; els professors Vintan, Ghenadie i Duma a Timisoara; i els veterans legionaris, els professors Nicolae Petrascu, Horia Sima, l'advocat Iosif Costea, Colhon i altres, que ara tenen llocs de comandament a diverses parts del país.

Bucarest està dividida en sectors [Nota: Cadascun dels cinc grans sectors porta el nom d'un color: verd, groc, vermell, blau i negre] i vam començar a organitzar-nos dins d'ells. Hi havia dos bons homes als sectors verd i blau, Nicolae Constantinescu i Doru Belimace, dos caràcters forts, dos cervells sòlids, sent Doru Belimace un dels estudiants més distingits de la
Facultat de Lletres; Nicolae Constantinescu, amb una eminent formació econòmica, va ser estudiant a l'Acadèmia Comercial. Aviat, tots dos demostrarien tenir unes qualitats imponents de fe i valentia legionàries.

Durant aquest període també es va crear el primer rang legionari per l'ordre següent del dia 10 de desembre de 1932:

A) El primer rang superior, anomenat Comandant Legionari, s'estableix en la jerarquia legionària. En vista del seu sacrifici, treball, heroisme, fe, capacitat i antiguitat, els següents legionaris ascendeixen de rang, alfabèticament: Banea Ion, candidat a doctorat en medicina; Belgea Ion; Blanaru Ion, enginyer;
Dumitrescu Ion, sacerdot; Ionescu Andrei; Silaghi Victor, advocat; Steleseu Mihail, congressista; Totu Nicolae, estudiant; Traian Cotiga, estudiant; Tanase Antohi, artesà.

Machine Translated by Google

B) Tots els legionaris de les sèries de 1927 i 1928 que van fer vot i encara es troben a les files actives de la Legió, són ascendits al rang d'Ajudant de Comandant Legionari.

Signat: Corneliu Zelea Codreanu.

Els altres, més avançats en anys, van ser traslladats a Senat de la Legió i el Consell Superior Legionari.

Machine Translated by Google

El soldat polític, parts II i III, de

Derek Holland

Machine Translated by Google

SEGONA
PART: LA NECESSITAT DEL SOLDAT POLÍTIC.

Quan una nació s'aixeca ardentment per lluitar per la seva llibertat i honor, sempre és una minoria la que realment encén la multitud.

La decadència d'Occident (Oswald Spengler)

A l'avantguarda de la batalla contra les forces del Mal que inundaven tot el món en un oceà de brutícia, corrupció i traïció hi ha els diversos moviments nacionalistes d'Europa. A Gran Bretanya, l'única força organitzada és el Front Nacional, però fins i tot aquest va cometre errors força fonamentals als anys setanta sobre el que era necessari per redimir el nostre país. La discussió sempre era sobre si havíem de fer una marxa aquí o allà; si havíem de lluitar en aquestes eleccions o en aquelles; si podíem fer alguna cosa per millorar la nostra "imatge". Aquestes discussions eren tan útils com discutir qui podia tenir quina gandula al Titanic. Certament, el nostre nom es va fer més conegut, tot i que altres mètodes també ho haurien aconseguit; no deixa de ser que tot el nostre temps, diners i energia no van aturar l'arribada d'un sol immigrant; no van aturar el tancament d'una sola fàbrica; no van aturar la violació, física i espiritual, de la nostra Pàtria.

El nostre fracàs va ser simple, però crucial. No eren ni són polítiques, doctrines o activitats el que necessitem –per molt importants que siguin aquestes coses en l'esquema polític general–, sinó un Nou Tipus d'Home que viurà la forma de vida nacionalista cada dia, que actuarà com a far i inspiració per a aquells compatriotes britànics que l'envolten i que es desesperen de la nostra situació. Els altres partits desacreditats han estat oferint polítiques i doctrines a la nostra gent per... generacions, però amb quin efecte? Per al britànic mitjà, per què la NF hauria d'haver estat diferent de les altres? Si volem tenir èxit hem d'anar al cor de la qüestió: la nostra gent necessita com a exemple algú que practiqui el que predica. Aquest exemple l'anomenem el Soldat Polític.

Què és exactament el soldat polític?

Si observem el període més àlgid de la història europea, podem identificar fàcilment el tipus d'homes que encarnen o expressen l'esperit

Machine Translated by Google

que la nostra nació tant necessita.

A l'antiga Grècia hi havia els espartans, un poble auster i molt disciplinat que ha passat a la història principalment per la seva heroica defensa a la batalla de les Termòpiles. Va ser aquí on 300 espartans, liderats pel seu rei guerrer, Leònides, es van enfrontar a 100.000 tropes perses sota el comandament de l'emperador Darius; lluny de sentir por davant d'una situació tan difícil, els espartans van cantar amb orgull el seu himne de batalla, El cant de Càstor, i després van morir davant d'un home en un crisol de foc i sang. Tot i que els espartans van perdre, són ells els que la història recorda.

A l'antiga Roma, era el centurió romà, les seves habilitats militars i el seu compromís amb la Roma Eterna, amb la Pax Romana, el van portar a construir un dels imperis més fins i ben ordenats de la història del món i, com a conseqüència, ens va deixar tant per apreciar en el nostre patrimoni.

A l'Europa medieval hi havia el croat cristià, la devoció del qual als ideals d'ascetisme i cavalleria encarnava tant Europa, Orient i Occident, que fins i tot avui la "conducta cavalleresca" es considera una forma elevada d'elogi. Aquests cavallers, una comunitat supranacional derivada d'una sola cultura, van ser descrits pel papa Urbà II com aquells "disposats a afanyar-se allà on esclata la guerra, portant-hi la fúria de les seves armes per defensar l'honor i la justícia".

En el nostre segle, potser l'exemple més destacat de soldatesa política va ser la Guàrdia de Ferro romanesa, el Moviment Legionari, fundat i modelat pel geni de Corneliu Codreanu. El L'esperit que va generar aquest moviment va ser tan fort, tan omnipresent, que en els seus breus 15 anys d'existència va infectar tot un poble. Fins i tot avui les autoritats comunistes denuncien els legionaris, tan espantades estan pel seu poder espiritual i inspirador, un poder que creix a mesura que la monotonia de l'Europa de l'Est marxista mata tot el que toca.

Però Europa no té el monopoli dels soldats polítics i tots els pobles i cultures tenen el potencial de produir aquest tipus d'home, cadascun adaptat a les seves circumstàncies peculiars. Prenguem per exemple la Guàrdia Revolucionària Islàmica a l'Iran dels mul·làs. No cal estar d'acord amb cap o tots els seus objectius per apreciar i respectar el seu coratge. La seva creença en la seva Causa és tan forta que correran per camps de mines desarmats per atacar l'enemic

Machine Translated by Google

posicions; els seus ideals són tan absorbents que conduiran camions bomba als campaments enemics sabent perfectament que la mort és inevitable. Si tenen raó o no és el problema, però és clar que aquest poder, aquest menyspreu per la mort, és la matèria de la qual es fan les victòries. Aquest poder va impulsar la guerra ianqui
màquina fora del Líban – mentre les tropes nord-americanes lluitaven per la seguretat laboral, un salari i una pensió, els seus oponents de la Guàrdia Revolucionària lluitaven per un Ideal, una organització independent,
Iran iranià. Hem d'aprendre que el poder de l'idealisme està més enllà de tot càlcul.

Quan mirem els pocs exemples que he citat, una cosa serà immediatament òbvia per a la majoria dels lectors: és a dir, que tots ells són guerrers, militars. Tanmateix, seria completament...
s'equivoca creure que aquest aspecte, l'exèrcit, és el més important, o fins i tot un dels més importants. El denominador comú que permet posar tots aquests homes en la
mateixa categoria, malgrat les seves diferències manifestes, és el fet que estaven inspirats per un ideal espiritual i religiós que dominava totalment les seves vides. Res no s'interposava entre ells i l'Ideal.
Estaven disposats a sacrificar-ho tot per la victòria del seu Ideal. Si, per alguna raó, els haguessin negat la seva Causa, les seves vides haurien deixat de tenir sentit, de...
tenir cap mena d'importància. Eren bons guerrers perquè una flama cremava a dins, un foc que només es podia extingir quan feien el seu últim alè mortal. Era una flama que els seus
enemics que sovint no posseïen ni entenien, però que temien i respectaven. És aquesta flama, aquest esperit ardent, que hem de reviure si la nostra cultura vol tenir un futur digne del
nom. Si això resulta estar més enllà de les nostres capacitats, tots els nostres èxits materials, la nostra ciència i tecnologia, la nostra grandesa intel·lectual es revelaran com a perfectament inútils, per a la majoria
L'important a la vida és la voluntat de viure. Si aquesta voluntat és absent en el nostre poble, cap científic ni cap enginy ens salvarà.

És tasca del soldat polític promoure la voluntat de viure revelant la veritable naturalesa de la vida –en oposició al malson materialista d'aquest segle que es pren erròniament com a "vida"–.
i vivint aquesta vida. Per aconseguir això, el soldat polític ha de passar per una Revolució Espiritual, una revolució interior que guiï, dirigeixi i impregni la seva vida. Quan això s'ha aconseguit

Machine Translated by Google

substantivament, el soldat polític jutjarà totes les seves accions segons si fan avançar o no la Causa. Serà l'home que no dirà: "Què hi guanyo jo?", sinó l'home que dirà: "Què puc fer per ajudar?". Per a aquest tipus d'home, certes paraules contendran la clau del significat mateix de la Vida: Honor, Justícia, Autoestima, Honestedat, Fe, Humilitat, Compassió, Amor.

No permetrà que el seu honor ni el de la nació siguin atacats.
o soscavat pels indignes; no es quedarà de braços plegats quan el seu poble sigui explotat, sinó que esdevindrà un punt focal en la
lluitar per la justícia. No perdrà el seu respecte per si mateix i el seu valor per dependre de coses externes com les drogues o la beguda, perquè sap que si posseeix la força interior que sosté la vida
llavors serà invencible. Serà honest en tots els seus assumptes, grans i petits, perquè el Militant Nacionalista predica amb l'exemple. Tindrà una creença total i inqüestionable en el
la rectitud de la seva Causa; serà l'home que s'esforçarà fins als límits de les seves capacitats per promoure el benestar del seu Poble i la seva Nació, però ho farà sense cap pensament d'elogi o
publicitat. Es mantindrà humil sabent que les seves accions són una qüestió de deure inspirada per una forma de vida més elevada. Serà impulsat a l'acció per la violació física del nostre bell país i la
destrucció de la nostra rica cultura; la seva Compassió serà tal que cobrirà els febles i necessitats de la nostra nació amb la seva imponent força. El seu Amor serà pur i refrescant, revitalitzant i
inspirant a tothom i tot allò que toca.

El Soldat Polític és l'home sostingut per un Ideal Etern que actuarà positivament en totes les situacions en defensa del que és Just, Bé i Veritable. Mai en la història d'Europa la necessitat de batallons de Soldats Polítics ha estat tan urgent, tan vital.
Les files dels nostres enemics són immenses: els bancs, els comunistes, els maçons, els sionistes, els capitalistes. Tenen diners i poder; dominen els mitjans de comunicació; controlen exèrcits sencers a través del seu control dels governs; injecten idees corrosives al torrent sanguini de la nació que ens debiliten, ens fan apàtics, ens converteixen en facinixos.

I què tenim per combatre això? Uns quants milers de patriotes a cada país de l'Europa Occidental. No tenim diners, ni poder, ni influència, ni mitjans de comunicació de primera mà. Som els espartans,

Machine Translated by Google

els Pocs. Són els Perses, els Molts. Davant d'aquesta horrible realitat, els nostres compatriotes, després d'avaluar les probabilitats, abandonen el camp de batalla en massa argumentant la "inevitabilitat" de les coses. "No podem guanyar", diuen. "Les coses han anat massa lluny", diuen. "Potser el comunisme no serà tan dolent", diuen. Quanta raó tenia Emrys ap Iwan, el nacionalista gal·lès del segle XIX, en comentar: "L'Inevitable no és la torre alta dels Savis, sinó simplement el santuari dels Tímids".

El soldat polític veurà aquesta crua realitat amb una llum totalment diferent perquè és idealista i realista. L'ideal és l'objectiu de la nostra lluita; el realisme és aquella qualitat que dicta la millor manera d'aconseguir aquest objectiu. El soldat polític, sospesant l'armament d'ambdós bàndols, reconeixerà que estem superats en armament en tots els aspectes, excepte en un. Aquesta excepció és la nostra fe, el nostre ideal, que estimem més que la vida mateixa, i que no es pot intimidar, ni subornar, ni torturar fins a fer-lo desaparèixer. Aquesta fe no és més que un record tènue, una brasa brillant en la majoria del nostre poble: és tasca del soldat polític atipar i alimentar aquesta brasa fins que la seva flamarada es faci més forta i intensa, fins que es converteixi en un infern furiós que engoleixi el nostre poble i la nostra terra en la recerca de...

Llibertat Nacional, Justícia Social i una Europa veritablement Lliure. El Soldat Polític fomentarà l'entusiasme, la companyonia i la dedicació amb la seva mera presència. Serà una Llum que empeny les fronteres de la Foscor. La gent buscarà el seu consell; escoltarà el seu consell; es recolliran i tornaran a la lluita més forts que l'acer més dur.

Cada dia que passa és testimoni de la sang que s'escorre del cos mutilat de les nacions d'Europa. És un espectacle que només els cínics o els desinteressats poden veure sense sentir una profunda compassió i una sagrada ira. La bella dona que havia embruixat el món amb el seu intel·lecte, la seva grandesa i la seva vivacitat ara jeu a la claveguera, deixada sense sentit per...
les hordes bàrbares de les superpotències. Només l'exèrcit de soldats polítics intenta defensar-la d'un torrent de cops violents. Aquest exèrcit és petit, la seva tasca immensa, però continua lluitant. No permetrà que el nostre patrimoni, cultura, tradicions i nobles valors es redueixin a la pols, es perdin per sempre, a causa de la covardia de la majoria. Aquest exèrcit lluita per guanyar, però si la derrota ha de ser el veredicte

Machine Translated by Google

del Destí, aleshores serà una batalla fins a l'últim home, espasa a la mà – un homenatge digne dels nostres millors avantpassats.

I si els insensibles, els predicadors de l'"Art del Possible", us ataquen amb acusacions de "fanatisme", recordeu les paraules de John Jenkins, un fill del qual Gal·les pot estar orgullosa amb raó:

> *«Diré tres coses sobre el fanatisme: primer, que si és cert que un fanàtic té la força de deu homes, és necessari perquè els altres nou homes no es poden molestar. En segon lloc, no sempre és cert que un fanàtic no compti el cost de l'acció; em vaig convertir en fanàtic perquè no estava disposat a acceptar el resultat de la inacció. Finalment, si Gal·les ha de sobreviure i la seva cultura i patrimoni prosperar, només ho farà mitjançant una devoció ferotge i inquebrantable a Gal·les per sobre de tot. "Tot la resta" inclou la família, les perspectives, les carreres, la salut, la llibertat i la vida mateixa. Crec, de fet, ho sé, que Gal·les pot inspirar aquest tipus de fanatisme, i aquest fanatisme és el catalitzador essencial necessari per moure la majoria de la gent."*

El que Jenkins diu de Gal·les no és menys cert de les altres nacions britàniques i els seus cosins a Europa.

TERCERA PART: EL CAMÍ DEL SOLDAT POLÍTIC.

"Has de fixar diligentment com a objectiu que en cada lloc i en cada acció, o ocupació externa, siguis interiorment lliure i amo de tu mateix i que totes les coses estiguin sota teu i no tu sota elles." [3]

A Lausana, Suïssa, el 1965, Marcel de Corte va fer el observació següent: «Sovint sento dir que això significa, pres com a

[3] La Imitació de Crist (Thomas de Kempis)

Machine Translated by Google

tals, no són ni bons ni dolents. Confesso que aquesta afirmació em deixa perplex, ja que em pregunto on podem trobar mitjans que siguin purament mitjans, sense ser per la mateixa raó inerts, inutilitzables, inexistents, semblants potser a algun estrany aparell de Heath Robinson. Un mitjà mai es pot considerar com a tal, excepte purament en la ment. Un mitjà sempre es considera en relació amb un fi."

És una afirmació freqüent de l'era moderna que "la fi justifica els mitjans", i és una afirmació a la qual massa nacionalistes subscriuen sense pensar-ho. Com deixa clar l'afirmació de Marcel de Corte, els mitjans i els fins són una unitat, orgànicament lligats i mútuament dependents en la política pràctica. Per al patriota, els fins que perseguim són completament diferents dels de la
Establiment, de manera que naturalment els mitjans també seran diferents. Els mètodes utilitzats pels Rojos o els drons de les grans empreses per instal·lar els seus règims de terror no poden ser utilitzats legítimament pels nacionalistes sense causar un dany immens tant al militant com a la seva Causa, un punt sobre el qual Codreanu va construir el seu Moviment.

Prenguem per exemple la tàctica del terrorisme –quelcom que s'ha de distingir de la mera violència política o l'assassinat–
Això és completament aliè a la tradició nacionalista, ja que el seu objectiu, teòric i pràctic, és inculcar por a la població en general mitjançant l'assassinat indiscriminat de gent corrent amb bales i bombes. Rebutgem aquest mètode per la bona raó que busquem el suport del poble per millorar la seva sort, i això és poc probable que s'aconsegueixi exterminant-los! També és un fet interessant que els grups "nacionalistes" que utilitzen això

aquest enfocament –l'IRA, les bandes Stern i l'Irgun, ETA, les dictadures militars reaccionàries de l'Amèrica Llatina– són precisament els grups les credencials "nacionalistes" dels quals trobem altament qüestionables. Si proclamem que estimem el nostre poble i la nostra cultura, quin paper poden tenir en la política nacionalista els mètodes que generen por i odi? Si proclamem que la Veritat Absoluta és la més propera al nostre cor, com podem mentir i enganyar amb les nostres accions sense distorsionar la mateixa Veritat que ens proposem defensar i promoure? Que ningú digui que les coses seran diferents després de la Revolta Nacional
Revolució, perquè l'home que no pot mantenir els seus principis quan és impotent i no té res a perdre, és poc probable que els mantingui quan aconsegueix el poder i ho té tot a perdre.

Machine Translated by Google

Diuen que la pràctica fa la perfecció, i és una cosa que hem de tenir en compte cada dia de les nostres vides nacionalistes.
els camins que van prendre els nostres oponents els van portar als Estats Esclavistes de l'URSS i els EUA; nosaltres prenem un camí diferent, ja que busquem l'Estat Nacional Revolucionari.

Això no vol dir que no puguem ser discrets en les nostres accions o recórrer a l'agilitat mental; al contrari, és el cas.
Els nostres principis dicten que aprofitem cada tendó del nostre ésser
- físic, mental, espiritual – esforçant-nos fins al límit per fer avançar la Causa, alhora que mantenim la nostra puresa d'Esperit. És massa fàcil abandonar els nostres principis i valors argumentant la pressió de les circumstàncies. Cal força de caràcter, fortalesa i resiliència per resistir les idees corrosives dels nostres enemics que ens demanen que prenguem el camí fàcil. Només hem de fer un compromís una vegada i estarem en el pendent relliscós que porta a la traïció. El nostre camí no és fàcil. És ardu, és ascètic, és un paisatge de sang, suor i llàgrimes. El dia que deixi de ser aquestes coses és el dia que el Nacionalisme Revolucionari es traeixi.

Ara, la comprensió de la relació entre mitjans i finalitats no és un mer exercici acadèmic, sinó una qualificació essencial que determina no només el reclutament de càrrecs polítics
Soldats, però també com s'han de modelar en Guerrers Revolucionaris Nacionals. És la condició per adonar-nos de per què certs mètodes mai no seran acceptables per a nosaltres. Vegem-ho
reclutament. En el passat, l'elit guerrera era un fet de la vida quotidiana, i tan natural com els dies assolellats i les pastures verdes, però avui dia són, com a molt, un record romàntic. La conclusió més clara, per tant, que hem d'afrontar és que són persones com vosaltres –els lectors d'aquest pamflet– les que hauran de liderar el camí, per convertir-se en els Soldats Polítics que faran possible la victòria.
Alguns de vosaltres riureu amb la idea. Alguns de vosaltres us enretireu amb por davant la idea. Alguns de vosaltres confessareu que no teniu el que cal. Malauradament Déu, el Destí, digueu-li com vulgueu, ha decretat que vosaltres i jo hem d'emprendre aquesta tasca descoratjadora. Els nostres avantpassats van haver d'afrontar situacions similars i hem d'obtenir força dels seus esperits, que ens impulsen. És sobre la base del seu esperit que hem d'erixir la bandera de la Creu Cèltica i desafiar tots els prou estúpids per provocar la ira d'aquesta nació.

I si us negueu a ser aquests guerrers, a qui pot la nació

Machine Translated by Google

torn? Aquells amb el cap en una pinta o una bossa de cola? Aquells que busquen la "realitat" en vídeos de ciència-ficció o heroïna? Aquells que parlen fort i llargs, que amenacen amb un "Crepuscle dels Déus", i tot i així envegen unes quantes lliures en fons o un parell d'hores en una reunió? L'imbècil del carrer que pensa que un darrere i costats curts, cervesa barata i el barret nou de la princesa Di és el significat del nacionalisme? El patriota de plàstic, el burgès monòton, sempre tan devot a "les pastures verdes i agradables d'Anglaterra", però no tan devot que no sacrificaria el seu "patriotisme" si això amenacés la "respectabilitat" que li atorguen els veïns i amics? Cap de nosaltres vol aquest combat, però el deure ho crida. Els que s'hi neguen són simplement covards. El soldat polític pot respectar el seu enemic, però només pot menysprear el traïdor i el desertor. I quan el dret de naixement dels vostres fills els ha estat robat i repartit a

enemics, podràs mirar-los als ulls i dir que vas fer tot el que vas poder?

Si tens les agalles i la determinació necessàries, com et converteixes en un revolucionari nacional? No hi ha dos soldats polítics completament iguals, tot i que naturalment tindran...
molt en comú. Les diferències que existeixen seran degudes al fet que som individus que posseïm tant punts forts com punts febles.
Aquestes diferències no han de presentar-nos problemes; de fet, es poden aprofitar al nostre favor, ja que un exèrcit eficaç està format per diferents tipus d'homes. Tots els caps i cap indi és tan inútil com tots els indis i cap cap. Alguns de vosaltres emergireu com a líders, altres com a guerrers, però tots seran vitals per a la nostra Missió Nacional.

El camí del desenvolupament, el programa d'entrenament, que culmina amb el naixement del Soldat Polític és una Creu que ens imposem sobre l'esquena. És portant aquesta càrrega, a través de la lluita, que aconseguim lentament –i vull dir lentament– les qualitats que necessitem. Hi ha qui s'esforça per l'excel·lència física com a objectiu màxim a la vida; confirmaran que aquesta excel·lència és una cosa que no es regala amb cada galó de gasolina, sinó que requereix treball dur i molt de dolor. De la mateixa manera, convertir-se en un Soldat Polític és una qüestió d'activistes, no de dictadors de saló o autoproclamats Homes del Destí.

Dit això, el camí del desenvolupament és simple i lògic

Machine Translated by Google

en la seva estructura. Al principi només et proposes aconseguir petites coses, objectius que, un cop assolits, et proporcionaran confiança. i habilitat per intentar objectius més ambiciosos. El més important en aquesta etapa és ser honest amb tu mateix perquè si no ho pots fer, mai ho seràs amb els teus companys. Seu sol i, després d'un període de reflexió seriosa, fes una llista dels teus punts bons i dolents, recordant evitar els extrems de la crítica excessiva o la complaença arrogant. Fet això, tria
un bon punt que es pot desenvolupar i millorar, i una debilitat que us aniria millor sense. Sobre el paper això sembla extraordinàriament fàcil, però en realitat és una batalla de proporcions titàniques. Hi haurà moments en què pensareu que ho esteu fent bé, i de sobte us ensorrareu tornant als vells hàbits. Però no us rendeixis ni us desanimi pel fracàs perquè

És aixecar-se de genolls i tornar-ho a intentar el que desenvolupa la teva autodisciplina i la voluntat de triomfar contra tot pronòstic. És un procés que farà per tu espiritualment el que Charles Atlas afirma que els seus pesos faran per tu físicament! Només pots entendre la felicitat quan entens la tristesa, només pots apreciar l'èxit quan has experimentat el gust amarg del fracàs. Si no pots superar-te a tu mateix en petites coses, demostraràs ser força inútil en una crisi. Quan les coses es posin realment difícils en els propers anys, quan la repressió sigui violenta, sistemàtica, total, voldràs saber que pots comptar amb els teus companys de lluita, i ells voldran saber que poden comptar amb tu. La tranquil·litat que produirà aquesta confiança en els altres no es pot sobreestimar.

Permeteu-me que us doni algunes idees pràctiques sobre per on començar, però recordeu que només són exemples generals per fer-vos pensar en la línia correcta.

Mires la televisió nit rere nit? Si és així, redueix el temps que fas això perquè ets
exposant-vos innecessàriament a la propaganda dels nostres enemics, tant si mireu un documental com una telenovel·la. Feu servir el vostre temps de manera més constructiva i d'una manera que ajudi a la Lluita Nacional. Llegeix un llibre o una revista política. Fes una passejada pel camp o per un parc i gaudeix dels regals de la natura. Reparteix fullets o diaris. Organitza un grup de discussió a casa teva amb un parell d'amics o participa en accions locals.

Machine Translated by Google

grups comunitaris com ara les associacions de llogaters, Amics de la Terra, etc., i lluiten per la justícia local.

Beus 4, 5, 6 o més pintes quan surts de nit? Redueix-ho a 2 o 3 pintes; no només en prendràs més
diners per posar a disposició de la Causa, però la teva salut millorarà molt. A més, els Croats no eren coneguts per les seves entranyes cerveseres!

Fumes molt? Si és així, redueix-ho o millor encara deixa-ho de fumar. Només manteniu les grans empreses en funcionament perjudicant la vostra salut. Hi haurà moments en què haureu d'actuar ràpid, i aquells que insisteixin a adoptar l'aparença d'un dinosaure amb respiració sibilant hauran de pagar el preu!

Poses anar a futbol o a una festa per davant d'assistir a un esdeveniment de la Federació Nacional? Si és així, aprèn a establir les teves prioritats. Per descomptat, tothom necessita un descans de la lluita, però recorda que si la Federació Nacional fracassa per la poca convicció dels seus membres, serà el senyal de mort no només de la nació, sinó també de les mateixes distraccions que consideraves tan importants.

Si no tens l'hàbit de llegir, agafa-hi el costum i esforça't sempre per assolir nivells més alts. El coneixement és poder i com més saps, més amenaça et converteixes per al sistema.

Vine a seminaris de partit on t'instruiran en la producció de fullets locals que t'ajudaran a promoure idees nacionalistes a la teva comunitat local; on t'ensenyaran a serigrafiar pòsters i samarretes; on els nostres professors explicaran els nostres ideals revolucionaris en termes senzills, cosa que millorarà la teva capacitat de convertir la gent mitjançant la persuasió.

Aquestes coses, i moltes més, el partit us les pot ensenyar, però hi ha un ampli camp per a la iniciativa personal: apreneu nous idiomes, sobretot si teniu arrels irlandeses, escoceses, gal·leses o còrniques; apreneu a conduir, a escriure a màquina, a parlar en públic. Aneu a classes nocturnes per aprendre electrònica, mecànica, taquigrafia o periodisme, o dediqueu-vos a un passatemps físic com l'aixecament de peses o un art marcial. Hi ha un milió i una coses que podeu fer per millorar-vos, coses que us donaran satisfacció i ajudaran la Causa a aconseguir la Victòria. Sigui el que sigui que emprengueu, decidiu que perseverareu fins al final. Seure sense fer res és justament el que els esgarrifosos del Parlament esperen que feu, perquè així els esteu facilitant molt la feina.

Machine Translated by Google

Per a aquells que estiguin disposats a fer els sacrificis necessaris per convertir-se en Soldats polítics, haureu de desenvolupar certes virtuts:

PACIÈNCIA: perquè la transició al Soldat Polític requereix temps i esforç real i no arribarà en una setmana ni en uns quants mesos. És una feina que consumirà tota una vida si la Perfecció és l'objectiu.

CALMA: perquè a mesura que augmenta la repressió estatal, seran els tranquils, serenos i serenos els que sobreviuran, no els aficionats en pànic.

AUTODISCIPLINA: perquè aquells que són amos de si mateixos són amos de la seva situació.

Posseeix la força que no es pot veure, però que tant els camarades com els oponents senten.

SENTIT DE L'HUMOR: perquè, si bé la vida no és un camí de roses, tampoc és una llarga feina. És una una mica de tots dos. Desenvolupa la capacitat de riure't de tu mateix i de la teva situació, i et transformaràs en un lluitador espectral que perseguirà els nostres enemics.

El poder del riure es va il·lustrar recentment a Itàlia en el judici de 30 militants nacionalistes, militants amb una edat mitjana de 20 anys. Judicats per delictes que, si es demostren, comportarien... molts casos fins a cadena perpètua, aquests militants, innocents davant Déu i l'Home, van mantenir les millors tradicions nacionalistes. Els mitjans de comunicació i el poder judicial italians esperaven que aquests joves estiguessin asseguts allà al banc dels acusats, amb la cara impassible, seriosos, preocupats. Que decebuts estaven quan aquests camarades, ignorant els actes, jugaven a cartes, reien i feien broma entre ells. Ells no els importava gens, i per què ho haurien de fer? Quatre anys esperant judici, ofertes d'alliberament anticipat a aquells que es convertirien en Supergrass – però no van cedir ni un ápice de la seva Fe. El jutge va exigir que el prenguessin seriosament i va ser rebut amb rialles. Aquesta és la veritable força: proclama que la Mort mateixa no té cap poder sobre ella. És una força que ens farà invencibles, perquè què poden fer els nostres enemics més enllà d'això? Els antics celtes van inscriure això

Machine Translated by Google

força en un proverbi: “Lluita pel teu país i accepta la mort si cal, perquè la mort és una victòria i un alliberament de l'ànima”.

Lluitarem per l'Anglaterra de William Byrd i Thomas Talus; per la bellesa salvatge de Cornualla i la serenitat del Districte dels Llacs. Lluitarem per Gal·les, la Terra dels Camarades, no només per la seva literatura i música emotives, sinó també per l'esperit heroic d'Owain Glyndÿr. Lluitarem per Escòcia, les seves Terres Altes i Illes, les seves balades i bards. Lluitarem per Irlanda, la terra de les paradoxes: tragèdia i comèdia, humor i mal geni; per la puresa que G.K. Chesterton afirma així: "Les mateixes mentides de Dublín i Belfast són més certes que les veritats de Westminster".

Poc queda a dir quan t'enfronta l'elecció final: t'has de convertir en un guerrer revolucionari que lluita per la llibertat nacional o en el covard que s'ajup a besar les botes brutes d'un sistema encongit?

QUE EL COVARD BAIXI EL CAP DE VERGONYA.

QUE EL GUERRER SÀPIGA QUE LA SEVA RECOMPENSA ÉS A VINE!

Machine Translated by Google

Nacionalsocialisme La cosmovisió biològica

Povl H. Riis-Knudsen

Machine Translated by Google

> *«En qualsevol moment donat hi ha una ortodòxia, un conjunt d'idees que se suposa que totes les persones ben pensants acceptaran sense qüestionar-ho. No està exactament prohibit afirmar això o allò o l'altre, però "no es fa".» Qualsevol que desafiï l'ortodòxia imperant es veu silenciat amb una eficàcia sorprenent. Una opinió genuïnament passada de moda gairebé mai no és escoltada amb justícia, ni a la premsa popular ni a les publicacions intel·lectuals.* – George Orwell

Com a nacionalsocialista, experimentes constantment la dificultat de mantenir una conversa significativa amb algú que no ho és. Sovint sents que aquest diàleg és completament impossible i que vius en dos mons totalment diferents. En part, és clar, la raó d'aquesta deplorable situació rau en la imatge propagandística del nacionalsocialisme com la culminació de la crueltat humana que els nostres enemics han creat a la ment pública. Tanmateix, per als joves el que va passar fa més de setanta anys ja no és tan important. Des de la seva més petita infància han pogut seguir tota la malícia i la crueltat que han estat assolant el món des de la "victòria de l'humanisme" el 1945, presentada vívidament a través de la televisió, i hi ha una tendència molt encoratjadora entre la generació jove a tenir una actitud menys esbiaixada envers la vida i els seus diversos problemes que la generació anterior.

Com a nacionalsocialista, experimentes constantment la dificultat de mantenir una conversa significativa amb algú que no ho és. Sovint sents que aquest diàleg és completament impossible i que vius en dos mons totalment diferents. En part, és clar, la raó d'aquesta deplorable situació rau en la imatge propagandística del nacionalsocialisme com la culminació de la crueltat humana que els nostres enemics han creat a la ment pública. Tanmateix, per als joves el que va passar fa més de setanta anys ja no és tan important. Des de la seva més petita infància han pogut seguir tota la malícia i la crueltat que han estat assolant el món des de la "victòria de l'humanisme" el 1945, presentada vívidament a través de la televisió, i

Machine Translated by Google

hi ha una tendència molt encoratjadora entre la generació jove tenir una actitud menys esbiaixada envers la vida i els seus diversos problemes que la que tenia la generació anterior.

Tanmateix, això no vol dir que els joves tinguin cap idea de què és realment el nacionalsocialisme, ni que mostrin gaire comprensió quan els ho expliques. Han crescut en un món on han estat deliberadament alienats de tots els valors naturals i les normes ètiques naturals i se'ls ha ensenyat que tot és relatiu, i on la línia divisòria entre la veritat i la mentida ha deixat d'existir, ja que no hi ha absoluts i tot depèn de la manera com triïs mirar-ho. En aquest món sense valors, la gent viu en un buit mental, totalment fora de contacte amb el món real, les seves implacables lleis biològiques i les seves obligacions morals i socials absolutes, i és inevitable que la idea nacionalsocialista es senti com un element aliè incomprensible en un univers polític i filosòfic tan gran.

A diferència del relativisme despreocupat actual, on totes les idees –almenys en principi– són igualment acceptables i vàlides, el nacionalsocialisme representa l'esforç incessant per trobar la veritat absoluta i fer d'aquesta veritat el fonament de la societat humana. A diferència dels deliris nebulosos dels filòsofs de saló inútils i del misticisme oriental, però, el nacionalsocialisme es basa en el sentit comú i busca els seus arguments en el món real, on la diferència entre la veritat i la mentida i entre el bé i el mal es determina pels fets i no pels desitjos i les ensopegues teòriques.

En aquest sentit, és obvi que el nacionalsocialisme ha de rebutjar les concepcions i normes morals de totes les ideologies dominants, i això, naturalment, condueix a una bretxa de comprensió que és difícil de superar, simplement perquè no hi ha un marc de referència comú entre els nacionalsocialistes i les persones el pensament de les quals està determinat per les idees de l'ordre actual. El nacionalsocialisme simplement significa una lluita absoluta, irrevocable i inflexible contra els fonaments filosòfics mateixos de tot l'ordre mundial dominant. A les pàgines següents intentarem explicar les implicacions d'aquest xoc entre l'ordre actual i el sistema de valors d'una cosmovisió biològica.

Machine Translated by Google

Com probablement s'ha deixat clar a la pàgina anterior, la idea nacionalsocialista té molt poc a veure amb **la política** en el sentit normal de la paraula. El moviment nacionalsocialista no és una de les organitzacions polítiques habituals, que només representen alguns interessos de grup de naturalesa més o menys materialista. El seu objectiu és simplement reconstruir un programa polític prou vague i insípid per atraure el material de vot necessari per a una plataforma parlamentària on els seus "representants electes del poble" puguin apropiar-se d'una part tan gran del pastís com sigui possible per a ells mateixos -i potser els membres del seu partit- a costa de la resta de la societat.

El nacionalsocialisme és molt més que això: és una cosmovisió, una filosofia de vida completa que abasta tots els aspectes de l'existència humana. Com a partidari d'aquesta cosmovisió, consideres tots els fenòmens de la societat des d'un mateix angle, de manera que cada aspecte esdevé part d'un tot unificat, de la mateixa manera que les teves opinions en totes les àrees estan determinades pel mateix principi unificador que et permet entendre i explicar totes les facetes de la vida i els seus misteris. Així, una cosmovisió és la base de l'actitud dels seus seguidors envers la religió, l'ètica, la política, l'economia, i de la manera com organitzen les seves vides personals.

Ara, és clar, el nacionalsocialisme no és l'única filosofia de vida que pretén abastar tots els aspectes de l'existència. Altres exemples són, per exemple, totes les religions, que en principi donen a tothom qui hi creu una guia per a la seva conducta i actituds en cada situació de la vida. Avui dia, però, les religions s'han vist obligades a fer concessions en un intent desesperat de reduir la bretxa que s'eixampla ràpidament entre els dogmes religiosos i la realitat. Durant els darrers 500 anys, aquesta bretxa ha conduït a una secularització creixent dels països cristians del vell món i també ha fet que els governs occidentalitzats de la majoria dels països islàmics abandonessin l'estricta estructura religiosa de la societat en favor del materialisme capitalista o comunista.

Un exemple d'una societat que va anar en la direcció oposada i emfatitza radicalment la unitat entre política i religió és l'Iran de Khomeini, i avui dia hi ha grups fonamentalistes arreu del món musulmà i més enllà que lluiten per establir societats medievals basades en la lletra de l'Alcorà. Un altre exemple és Israel, que es basa en la creença religiosa que

Machine Translated by Google

Els jueus són el "poble escollit de Déu" i tenen un dret diví sobre el territori que reclamen als àrabs, i on, en conseqüència, els grups més ortodoxos rebutgen la més mínima desviació de la llei talmúdica. Aquesta llei és un producte de l'antiga societat nòmada i és impossible d'aplicar a un estat industrial modern, cosa que porta a diverses construccions típicament semítiques per eludir les estrictes normes religioses, per exemple, el Sàbat i l'any de la Shmitta, on tota la terra hauria de quedar en guaret, però no ho fa!

Es poden observar mètodes similars als països àrabs, on el Ramadà sovint s'aboleix més o menys permanentment perquè els països estan "en guerra" contra la pobresa. Tots aquests intents de "fer trampa" mostren clarament que aquestes visions del món són totalment inadequades com a línies directrius en el món modern amb la seva tecnologia occidental. i que no han estat prou forts per evitar que els seus seguidors vulguin aquesta nova vida, que no forma part de la seva cultura sinó que és el resultat d'un parasitisme reeixit. La raó d'aquest fracàs és simplement que aquestes religions es basen en una fe cega i no en la realitat.

Naturalment, els cristians devots tenen el mateix desig de preservar la Bíblia com a autoritat última i punt central de tot pensament. Així doncs, l'Església Catòlica intenta constantment augmentar la seva influència en el desenvolupament de la societat en països tradicionalment catòlics com Polònia, Irlanda, Itàlia, Espanya i Amèrica Llatina, i per fer-ho, ha d'obtenir poder polític. La seva principal debilitat, però, és els molts desacords interns sobre com s'ha d'aconseguir aquest objectiu i quines parts de la doctrina cristiana s'han de subratllar. També a Amèrica del Nord, el cristianisme gaudeix d'una influència política molt important que no s'ha de subestimar de cap manera –tot i que està en declivi– i a Europa la majoria de països tenen partits polítics cristians que intenten enfortir els anomenats valors cristians com a part del seu programa polític. Tanmateix, la religió com a tal juga un paper molt modest en aquests partits, simplement perquè el cristianisme ha perdut la seva influència sobre la gent, si és que mai n'ha tingut una. D'alguna manera, sempre s'ha sentit com una idea aliena entre els homes del Nord, i la seva interpretació sovint ha estat molt poc cristiana. Avui s'ha reduït a una relíquia anacrònica. A Dinamarca, per exemple, al voltant del 95% dels habitants són membres de l'església estatal luterana. Tanmateix,

Machine Translated by Google

només un 2% va a l'església i encara menys afirmen creure en la doctrina. Com a força espiritual en el poble, el cristianisme està mort.

Tanmateix, el marxisme també és una filosofia de la vida, que representa una cosmovisió que regeix totes les facetes de la vida humana, mentre que totes les altres idees polítiques de la nostra part del món es concentren principalment en problemes administratius i econòmics insignificants. Aquestes idees estan vagament lligades a una certa actitud fonamental envers la vida en general i la relació entre l'individu i la societat, però pel que fa a les necessitats espirituals de l'home, en principi són totalment desvinculades. No exclouen cap afiliació religiosa; al contrari, sempre emfatitzen la llibertat religiosa total i afirmen que la religió i la política no tenen res a veure i s'han de mantenir separades, com si la religió fos quelcom sense importància en comparació amb la política. Així, els membres de tots aquests partits liberals o conservadors poden ser cristians, jueus, musulmans, ateus o budistes. La seva persuasió religiosa es considera totalment irrellevant per a la seva tasca política. Estan units en un intent de resoldre alguns problemes pràctics força ben definits en la maquinària estatal, però poden tenir objectius espirituals totalment diferents a la vista. Com s'ha esmentat anteriorment, aquesta fragmentació és realment incompatible amb la naturalesa de la religió, però les comunitats religioses l'han d'acceptar amb més o menys reticència si volen exercir alguna influència sobre la societat.

Una veritable filosofia de la vida com el nacionalsocialisme no té absolutament cap lloc per a una divisió atomística de la vida en diferents compartiments sense cap relació entre si. El nacionalsocialisme és capaç de resoldre tots els problemes pràctics de la societat aplicant els principis de la seva filosofia fonamental, i els seus seguidors no necessiten cap element estrany per satisfer les seves necessitats espirituals. El nacionalsocialisme mateix dóna una resposta completa a qualsevol pregunta que l'home es pu
És un fet ben conegut que les religions es basen únicament en la fe, una cosa que estan orgullosos de reconèixer! Així doncs, l'existència de Déu, la Immaculada Concepció, la Resurrecció, la Segona Vinguda, etc. són coses que no es poden provar, tret que, és clar, s'accepti Déu com a autor de la Bíblia, una altra cosa que només s'ha de creure, malgrat qualsevol prova que es pugui tenir en contra. Si no hi creus sense proves, sospites, igual que el dubtós Tomàs, que, aparentment com el més intel·ligent dels Deixebles, volia proves que l'home de...

Machine Translated by Google

davant seu havia estat realment crucificat. En contraposició a aquest orgull per la ignorància, tant el marxisme com el nacionalsocialisme afirmen basar-se en la veritat científica. El marxisme, però, es va inventar darrere d'un escriptori, ple de llibres filosòfics i erudits, però sense cap contacte amb la realitat ni amb la ciència. Si es mira de prop, el marxisme es basa tant en la fe com qualsevol religió, és a dir, en la creença completament acientífica que tots els éssers biològics que caminen sobre dues potes i no tenen plomes són creats iguals, i en la idea igualment absurda que són les condicions de producció les que han determinat la història de la mateixa manera que es diu que és el medi ambient, i no els gens, el que determina el desenvolupament de l'individu. Això, és clar, és posar el carro davant dels bous. No cal gaire intel·ligència per adonar-se que, en realitat, és l'home qui ha format el seu medi ambient, i ha establert l'ordre social, incloses les condicions de producció, i no a l'inrevés.

A diferència de totes aquestes altres filosofies, el nacionalsocialisme no s'ha inventat mai: s'ha derivat de les lleis eternes de la natura, que han existit des que l'univers i que han governat tota la vida des que va néixer el primer organisme primitiu. Això ho ha expressat de manera bella i clara Savitri Devi, la famosa i difunta filòsofa nacionalsocialista, al seu llibre *El llamp i el sol:4*

> *«En la seva essència, la idea nacionalsocialista no només supera Alemanya i el nostre temps, sinó també la raça ària i la humanitat mateixa i qualsevol època; expressa en última instància aquella saviesa misteriosa i infal·lible segons la qual»*
> *La natura viu i crea: la saviesa impersonal del bosc primitiu i de les profunditats oceàniques i de les esferes en els camps foscos de l'espai; i és la glòria d'Adolf Hitler no només haver tornat a aquesta saviesa divina, sinó haver-la convertit en la política de regeneració pràctica d'abast mundial.*

En altres paraules, el nacionalsocialisme no va ser inventat per Adolf Hitler. És l'expressió conscient de les lleis fonamentals de

[4] Savitri Devi, *El llamp i el sol* (Edició dels Arxius de Wewelsburg), pàg. 168

Machine Translated by Google

La natura governant les nostres vides. Es basa en un amor infinit per la creació en tota la seva diversitat, un respecte profund i incondicional per la saviesa de la natura i una ardent voluntat de preservar la vida tal com ha sorgit d'aquesta saviesa. L'única manera de fer-ho és organitzar la societat humana d'acord amb aquestes lleis fonamentals. Per tant, estar en contra del nacionalsocialisme és tan absurd i il·lògic com ho seria oposar-se a la llei de la gravetat o al fet que la Terra és rodona! El nacionalsocialisme no és res més que l'aplicació de lleis físiques i biològiques a les àrees polítiques, econòmiques, socials i religioses de la vida humana de la mateixa manera que s'apliquen avui a la tecnologia. En aquest sentit, el nacionalsocialisme és veritablement científic, a diferència de qualsevol altra cosmovisió. No vol fer que la realitat s'adapti a cap teoria preconcebuda, sinó que les teories s'adaptin a la realitat. Les noves fites científiques que marquen època es reflectirien immediatament en la vida pràctica d'una comunitat nacionalsocialista.

Per descomptat, de vegades podríem desitjar que algunes d'aquestes lleis haguessin estat una mica diferents, però necessàriament hem d'acceptar que seria impossible canviar-les. Les lleis de la natura no es poden abolir ni modificar mitjançant una votació a l'Assemblea General de les Nacions Unides, al Congrés dels Estats Units o a qualsevol altre parlament nacional! Potser tot hauria estat més fàcil si tots els éssers humans i totes les races haguessin estat creats iguals, i si no hi hagués hagut factors hereditaris que governessin i limitessin les nostres possibilitats individuals de desenvolupament. Tanmateix, aquest no és el cas, i no hi ha absolutament cap possibilitat de canviar aquest fet amb el pensament desitjós, és a dir, fent com si aquestes lleis no existissin. Construir una societat sobre aquests somnis és un pecat mortal que només pot tenir conseqüències desastroses.

Aquestes conseqüències es veuen massa clarament quan observem les societats que han estat construïdes pels nostres enemics a l'Est i a l'Oest. Unànimement, es refereixen al nacionalsocialisme com l'"Evangeli del Mal", mentre que ells mateixos governen un món a la vora del desastre econòmic i moral, un món afectat per la inflació, l'atur, la delinqüència, la violència sense sentit, l'abús de drogues, la contaminació, la pornografia, la corrupció, la fam i les catàstrofes ecològiques, un món que només ha experimentat setze dies de pau des del 1945 i on incomptables milions de persones han estat massacrades durant el mateix període. I sobre aquest món trist...

Machine Translated by Google

plana la terrible amenaça d'una guerra nuclear que destruirà tota la vida superior a la Terra.

No és estrany, de fet, que l'home visqui amb una por constant del que li depara l'endemà! Malauradament, aquesta por i desesperança són més esteses a la part ària del món, on la decadència i la decadència moral són més avançades. Aquí la gent ha estat totalment alienada de tots els valors sans i naturals i convertida en zombis sense sentit, les ansietats dels quals s'alleugen amb l'abundància material, en una cursa constant contra el caos econòmic. Malgrat tots els béns materials del món modern, aquestes persones no són ni felices ni satisfetes. Els manca completament d'ideals i entusiasme i han perdut tota fe en el futur. L'ari simplement no està disposat a portar fills a aquest món. Com que no veu futur, prefereix els luxes del moment a la preservació de la seva raça i cultura. Intenta assegurar-se una vida tan còmoda com pugui en aquest pou sèptic, i la seva única esperança és que la inevitable catàstrofe no es produeixi durant la seva vida. Així, observa passivament com la terra dels seus avantpassats és conquerida lentament però constantment per extraterrestres, que encara no s'adonen que la fi de l'home blanc significa la fi de tota civilització tal com la coneixem.

Aquesta és l'Edat d'Or que els nostres enemics van prometre al món el 1945: això és el que han pogut construir en els setanta anys que han tingut poder absolut. En aquestes circumstàncies, les perspectives de futur són sens dubte ombrívoles. Tanmateix, no ha de ser així. Que el món es trobi en una condició tan sinistra és únicament el resultat de la manca de respecte total de l'home per les lleis de la natura.

Com a nacionalsocialista, inevitablement et sents com algú d'un altre planeta quan t'has adonat de la naturalesa de l'ordre actual. No pots formar part d'aquest sistema i la lluita diària per mantenir-se viu dins del marc d'aquesta societat ha de semblar una pèrdua de temps inútil. Com a nacionalsocialistes, preveiem un Ordre Mundial totalment Nou, basat en la "saviesa infal·lible segons la qual la Natura viu i crea". Només dins d'aquest nou ordre mundial la vida podrà sobreviure en aquest planeta a la llarga. Tanmateix, per establir aquest Nou Ordre, l'home ha d'acceptar que

Machine Translated by Google

No està elevat per sobre de la Natura. L'home no és el mestre de la creació sinó una part integrada de la totalitat de la Natura, i està subjecte exactament a les mateixes lleis que tots els altres organismes vius. Així mateix, també ha d'acceptar el fet científicament demostrat que les races humanes són diferents –no només en el seu aspecte exterior sinó també pel que fa a les seves característiques mentals i intel·lectuals– i, finalment, que tots els éssers humans són individus creats desiguals, i que les seves vides estan determinades principalment per factors hereditaris i no pel seu entorn natural.

Això pot semblar, és clar, "injust", però una de les coses que l'home ha de reconèixer és que a la Natura no hi ha cap concepte de justícia en el sentit que normalment apliquem a aquesta paraula. Com a éssers humans podem –i hem de– organitzar una societat basada en la justícia legal i social, perquè tots els membres de la societat tenen una funció útil i, per tant, també poden reclamar la mateixa protecció davant la llei i la seguretat contra l'explotació econòmica. Això forma part de la seguretat que és necessària i natural en una societat organitzada; de fet, forma part de la raó mateixa per la qual els éssers humans es van comprometre a establir estructures socials estables, volien aquesta seguretat. Tanmateix, no podem crear justícia biològica, igual que no podem crear igualtat biològica. Des d'un punt de vista humà sempre semblarà extremadament injust que algunes persones siguin atacades per malalties horribles, doloroses i incurables a una edat primerenca, mentre que d'altres poden gaudir de bona salut fins als cent anys. a més, fins i tot si qui mor als vint-i-cinc anys té dons mentals molt més grans i podria haver donat a la humanitat molt més que qui arriba a la vellesa. Independentment del que sentim al respecte, així és com és –malgrat totes les nostres habilitats mèdiques– i l'home ha d'aprendre a acceptar que la Natura no reconeix el nostre concepte de justícia, i qualsevol intent d'introduir una mena de justícia divina en una vida futura ha de ser rebutjat com un intent absurd d'escapar de la realitat.

En aquest sentit, els enemics del nacionalsocialisme sovint afirmen que la concepció biològica de la naturalesa humana, que és la base mateixa del nacionalsocialisme, és "poc ètica". A això només podem respondre que és l'anomenada "ètica" d'aquests oponents la que és immoral, perquè es basa en normes i valors que no es fonamenten en la Natura. Per als nacionalsocialistes només hi ha una veritat:

Machine Translated by Google

les lleis de la natura, i tot allò que no estigui completament d'acord amb aquesta veritat és absolutament 100% erroni!

Això, és clar, significa un rebuig total del cristianisme, el dualisme antinatural del qual és la base mateixa del codi "moral" predominant, també quan aquest codi es disfressa sota una etiqueta liberal/humanista o marxista. Segons el cristianisme, l'home gaudeix d'una posició molt especial entre totes les criatures en tenir una ànima divina. Aquesta ànima és universal i no biològica. No difereix de raça a raça ni d'individu a individu, i no depèn de la intel·ligència ni de cap altra qualitat mental o física de l'individu, ni és hereditària ni està influenciada de cap altra manera per la Natura. És aquesta ànima la que fa que totes les persones siguin iguals als ulls de Déu, independentment del que facin o del que siguin, sempre que creguin en Ell. Per al cristià, parlar de l'home com a producte de factors biològics és un "menyspreu". Segons el cristianisme, tota la vida de l'home és una lluita constant entre l'ànima divina (l'esperit) i la "matèria", és a dir, la Natura, o, a nivell personal, la carn, que representa el Mal i que ha de ser derrotada per obtenir la vida eterna en un paradís indefinit entre els núvols (o a la terra després de l'Armagedon). La vida a la Terra és només una preparació per a la vida vinent, ja sigui al si d'Abraham o a l'infern, tot depenent de l'èxit que hagin tingut les persones en la lluita contra la seva naturalesa biològica. En si mateixa, la vida a la Terra no té cap valor, només una vall de llàgrimes.

Així doncs, el cristianisme es caracteritza per un menyspreu evident de la vida i la natura. És una religió per a perdedors i somiadors que no poden afrontar els reptes de la vida, sinó que simplement vegeten, confiant que "els últims seran els primers i els primers seran els últims", ja que el cristianisme considera qualsevol criminal inútil i ximple amb deficiència mental com un ésser humà més valuós que el ciutadà treballador i creatiu. Representa un conjunt de normes i valors que posen la verge per sobre de la mare, el monjo per sobre del pare de família, i els febles i els que pateixen per sobre dels forts i victoriosos, de fet, els morts per sobre dels vius. Menysprea qualsevol plaer a la vida i glorifica l'autotortura i l'autohumiliació com a indicis positius que l'home lluita contra la seva carn i accepta que neix com un vas de pecat perquè no és tot esperit.

No importa des de quin angle ho miris, el cristianisme representa una actitud pervertida i misantròpica envers la vida que pot

Machine Translated by Google

no es pot tolerar en cap cas en una societat sana. Per dir-ho sense embuts. El cristianisme és una mena de sida espiritual que ha destruït la nostra immunitat natural contra el pensament no biològic. És una malaltia contaminant de la ment i s'ha de combatre amb totes les forces. significa.

A diferència del cristià, se suposa que el nacionalsocialista ha de viure. Se suposa que ha d'ampliar les seves capacitats i desplegar la seva personalitat tant com pugui dins dels límits de la seva naturalesa biològica, tant física com espiritualment. No és se suposa que passa la vida de genolls davant d'un déu de l'Orient Mitjà, implorant misericòrdia i perdó pel "pecat" d'haver nascut a la Natura. Volem veure persones orgulloses i harmonioses que tinguin confiança en si mateixes i en la seva missió a la vida – no productes espantats i abatuts de concepcions misantròpiques com el "pecat original", que només deixa a l'home una esperança a la vida: que "Déu" el perdonarà si només creu i es penedeix. Tampoc volem les víctimes tímides i desesperades de la cosmovisió pluralista amb la seva negació dels valors absoluts. Els nacionalsocialistes no són ateus. Creiem en una deïtat, però la nostra deïtat és un contrast absolut amb el Jahvè judeocristià. Per al nacionalsocialisme només hi ha una veritable deïtat: el poder creatiu inescrutable que es manifesta a tot arreu de la Natura. Aquesta és la deïtat a la qual rendim homenatge mostrant veneració i respecte per la saviesa de les Lleis de la Natura. Com a nacionalsocialistes, no seguim cap altra veu que la veu de la Natura i cap altra ètica que l'ètica de la Natura, i només coneixem un pecat mortal: intentar revoltar-nos contra aquesta ètica. Això no és misticisme, com alguns afirmen, sinó panteisme: la idea que el diví s'expressa a través de la Natura i enlloc més. El panteisme té les seves arrels en la història i és un dels fonaments de l'idealisme i el romanticisme alemanys del segle XIX . És el reconeixement que devem la nostra existència a un principi de vida que no és només la suma dels seus components químics. Així, el nacionalsocialisme veu la vida com més que la lluita materialista pel màxim consum i autogratificació: la vida implica l'obligació de protegir el principi diví del qual formem part. Alguns podrien anomenar això una religió, però no necessita l'establiment d'una narrativa basada en la superstició per sostenir-la, i sens dubte no és una "fe". No es basa en creences, sinó en fets.

Machine Translated by Google

Tot i que l'home forma part de la Natura, els nacionalsocialistes són, és clar, plenament conscients que l'home es diferencia de tots els altres organismes vius en un aspecte particular: el seu cervell únic que li permet pensar en termes abstractes. Aquesta capacitat ha permès a l'home evitar o mitigar part de la crueltat de la Natura que altres éssers han de patir. El nostre cervell ens ha permès curar malalties que d'altra manera haurien estat terminals i trobar els principis subjacents de moltes de les Lleis de la Natura, de manera que hem pogut utilitzar alguns d'aquests principis al nostre propi benefici i, per bé o per mal, desenvolupar la tecnologia que era necessària per explorar la Terra i utilitzar les seves riqueses.

Malauradament, el nostre cervell també ens ha permès ignorar conscientment les lleis de la natura quan ens resulta més còmode intentar ignorar-les que seguir-les. En una societat primitiva aviat sentiríeu les conseqüències d'aquesta transgressió, però en una societat tecnològica altament desenvolupada podreu sobreviure a una violació de les lleis de la natura durant força temps sense sentir les inevitables represàlies. Tanmateix, tard o d'hora, arribaran amb una força inexorable i aleshores serà, si no impossible, almenys extremadament difícil posar remei als errors.

Finalment, el nostre cervell únic també ens ha donat sentiments que difícilment es troben en cap altre animal: la por a allò desconegut, la certesa de la mort i, per tant, també una necessitat desesperada d'alguna cosa que pugui donar a l'home una sensació de seguretat espiritual i fer-li veure un sentit a la vida més enllà de la lluita pels béns materials. Aquesta és la necessitat que hi ha darrere de les religions, però a diferència d'elles, el nacionalsocialisme es concentra en satisfer aquestes necessitats a la terra. En aquest sentit, cal tenir en compte que ni el cervell ni els sentiments són factors aïllats i no biològics, sinó una part inseparable de l'organisme viu i, com les característiques físiques de l'home, l'"esperit" també està subjecte a les lleis naturals relatives a l'herència. Com a nacionalsocialistes, som de la ferma opinió que la societat en conjunt ha d'estar organitzada de manera que es considerin tots els aspectes de la llei natural. Per tant, no n'hi ha prou amb satisfer les necessitats materials de les persones establint una vida econòmica sòlida. També cal vetllar per la satisfacció de les necessitats espirituals!

Machine Translated by Google

L'enemic de l'home sovint afirma que l'univers espiritual del nacionalsocialisme és un univers de coacció i manipulació, on l'individu és robat de la seva llibertat i individualitat només per formar part d'una massa sense sentit. Això, és clar, està lluny de la veritat. De fet, això s'acosta molt més a una descripció de la democràcia. Són els demòcrates els que consideren el poble com una gran massa grisa, on les diferències entre els individus individuals s'expliquen només com a resultat d'influències ambientals casuals que la societat ha de "corregir" per tal de "socialitzar" les persones en formes democràtiques. El nacionalsocialisme, en canvi, respecta l'individu. Sabem que tots els éssers humans són biològicament únics i que tenen diferents talents i habilitats. Combinar tots aquests dons individuals dins del marc de la societat és una de les tasques més importants de l'estat nacionalsocialista.
Només d'aquesta manera és possible utilitzar la quantitat total de recursos mentals d'un poble, en benefici tant dels individus com de la societat.

Tanmateix, també sabem que el geni i el progrés mai no han vingut de la massa, sinó sempre d'individus únics i destacats, i només garantint a l'individu l'oportunitat de trobar-se i desenvolupar-se el més lliurement possible en una societat organitzada podem promoure l'avanç de l'home cap a una perfecció cada cop més alta. Si volem resoldre els enormes problemes als quals s'enfronta el món després de setanta anys de democràcia, això és necessari. Com que és evidentment impossible elevar les persones a un nivell per sobre de les seves possibilitats innates de desenvolupament, tots els intents estúpids de fer que totes les persones siguin iguals en tots els aspectes condueixen necessàriament a una unificació al nivell més baix, és a dir, a la supressió de tots els individus que superen la mitjana en intel·ligència o de qualsevol altra manera. Aquesta tendència no és obra del nacionalsocialisme sinó de la democràcia, i no és probable que millori les condicions de vida a la Terra.

Tanmateix, tot intent de fomentar una elit es veu, amb raó, com una amenaça contra els fonaments mateixos del sistema democràtic, on es creu que tothom no només hauria de tenir els mateixos drets legals, sinó també la mateixa influència en els afers públics, independentment de si té les qualitats necessàries o no. Un sistema així només pot conduir un país a l'abisme. En un estat nacionalsocialista, el lideratge estarà format pels millors de la nació. Només ells

Machine Translated by Google

podrà resoldre els problemes que sorgeixin i afrontar la responsabilitat. Els membres individuals d'una assemblea democràtica no poden ser considerats responsables de les seves accions, perquè totes les decisions es prenen per votació i tothom ha d'inclinar-se davant la majoria, independentment de si hi està d'acord o no. Clarament, aquest tipus de fòrum proporciona espai per als elements més depravats de la societat. És irònic que les grans empreses comercials gastin enormes quantitats de temps i diners en trobar i formar les millors persones per als càrrecs directius dins de la corporació, mentre que qualsevol xarlatà polític sense cap mena d'educació pot convertir-se en primer ministre o president del seu país. Només ha de tenir les connexions adequades i no ha de mostrar massa intel·ligència, cosa que podria indicar que no pot ser manipulat tan fàcilment pels diversos grups d'interès sense el suport dels quals mai guanyaria unes eleccions. La qualitat més important d'un polític democràtic és la capacitat de mentir descaradament al votant i fer promeses que mai no pretén complir. Això és patètic!

ᛉ

La negació de la individualitat i de les diferències biològiques entre els éssers humans també ha portat a una repressió completa del concepte d'"higiene genètica". Avui dia, la higiene només consisteix a rentar-se les mans i raspallar-se les dents.
L'home **sí que** coneix el principi de la "higiene genètica". Dedica una quantitat enorme de temps i energia a la cria de cavalls, vaques, gossos, coloms, periquitos, etc., tot d'acord amb els millors principis genètics, però quan es tracta de la reproducció de la seva pròpia espècie, abandona totalment aquests principis, com si només fossin vàlids en el món dels animals. Així, contribueix voluntàriament a la degeneració biològica total de l'home.

En l'estat natural, cada població està subjecta a selecció biològica, la qual cosa significa que els individus que millor s'adapten a les circumstàncies donades ascendeixen al cim d'aquesta societat, mentre que aquells que no poden afrontar la vida tal com és han de morir. Aquesta és una de les lleis fèrries i implacables de la natura que l'home ha pogut mitigar construint societats on també hi ha espai i protecció per als elements més febles de la població, que també tenen un paper significatiu en una societat desenvolupada. Tanmateix, si nosaltres

Machine Translated by Google

Si tanquem completament els ulls a l'existència d'aquesta Llei de la Naturalesa, també nosaltres anirem cap al desastre, ja que llavors ja no podríem assegurar la qualitat biològica necessària en la població per preservar un sistema prou fort per protegir també els febles.
Sense tenir en compte les realitats biològiques de la vida, acabarem en un món on tots els individus més febles seran els primers a morir.

Així doncs, el nacionalsocialisme no significarà –com sovint es diu– que els dèbils siguin abandonats i abandonats a la seva sort. Al contrari! El nacionalsocialisme és l'única garantia que els febles poden tenir contra una destrucció segura. Aquí, però, cal emfatitzar-ho que la debilitat no és un ideal, sinó quelcom que s'ha de combatre i això només és possible mitjançant una higiene genètica conseqüent. L'estat nacionalsocialista il·lustrarà la gent sobre els mecanismes biològics i així s'assegurarà que l'home recuperi els seus instints naturals en aquest camp perquè l'home pugui avançar biològicament. Només els ximples poden creure que l'home ja ha assolit el pic de desenvolupament més alt possible. Tanmateix, perquè l'home pugui avançar més, la societat ha d'assegurar-se que les malalties i les debilitats no s'acumulin i es perpetuïn incontrolablement a través de l'herència. La llibertat de transferir conscientment el sofriment als vostres fills i de descompondre la població genèticament és un crim contra les generacions futures!

Alhora, la societat també ha d'assegurar-se que hi hagi un entorn saludable perquè les malalties causades per influències externes desapareguin per sempre. Aquí pensem no només en l'entorn social i les condicions dels llocs de treball, sinó també en el medi ambient ecològic. En una societat nacionalsocialista és completament inacceptable que el lucre i el materialisme cobdiciós permetin additius artificials patògens en aliments i roba, materials sintètics no saludables a les nostres llars i edificis públics, i la creixent contaminació de la terra, l'aire i l'aigua.
per no parlar de la contaminació radioactiva letal que durarà centenars de milers d'anys. Tot això és el resultat lògic de la completa perversió dels veritables valors de la vida que s'observa en aquesta societat terminalment malalta. La higiene genètica i el control general de la contaminació són només dos aspectes de la mateixa causa: la preservació de la natura i l'equilibri ecològic per garantir el benestar espiritual i físic continu de l'home. Sense un medi ambient saludable, fins i tot

Machine Translated by Google

Els millors gens seran destruïts, i sense una quantitat suficient d'aquests gens, no hi haurà ningú que pugui crear un entorn saludable.

Per crear un entorn saludable perquè la vida es desenvolupi, també necessitem famílies sanes, on els infants puguin créixer en harmonia i ser feliços. Un altre mal de l'ordre actual és que aquest tipus de família està sent destruïda pel pensament no biològic habitual i les ximpleries de les dones alliberadores. De la mateixa manera que les races són diferents, també ho són els sexes, i la idea que l'home i la dona són biològicament iguals és una greu amenaça per a la supervivència de l'home. Les diferències entre ells no són el resultat de "rols sexuals" socialment construïts, sinó de rols biològics! No és casualitat que sigui la dona qui doni a llum els fills. No només és biològicament apta per a aquesta tasca, sinó també mentalment, i com a mare de la nova generació té el paper més important a la societat. La idea que ha de "realitzar-se" unint-se a la força laboral i aconseguint una feina en una cadena de muntatge, mentre que els seus fills es deixen a altres, és criminal!

Les dones només poden realitzar-se dins del seu rol biològic com a mares. Sense mare, la família s'esfondra. Els fills queden sols o a l'educació pública. Quan arriben a casa, ningú té temps per a ells. No se'ls ensenyen cap ideal i obtenen els seus ídols de la televisió, la mala música i, encara pitjor, la literatura. Viuen de menjar ràpid i són víctimes del pitjor materialisme comercial. És a dir, si la dona no decideix evitar tenir fills en absolut, ja sigui utilitzant algun tipus de dispositiu "anticonceptiu" o assassinant el nen si es queda embarassada de totes maneres. Per descomptat, les feministes afirmen que seria igual de natural que l'home cuidés els fills i que la dona anés a treballar. El fet és que si hagués estat igual de natural, l'home també hauria donat a llum.

Al contrari, la biologia femenina sempre significarà que la dona es troba en una posició més feble al mercat laboral perquè és menys estable com a home. Per no parlar de les feines que exigeixen una certa força física. No és estrany que Elisabeth Badinter, una feminista jueva-francesa, al seu llibre (L'un est l'autre, = "L'un és l'altre", publicat per O. Jacob (!), París 1986, i, com no és d'estranyar, traduït a pràcticament totes les llengües de l'Europa occidental) exigeixi que l'úter i els ovaris siguin trasplantats a

Machine Translated by Google

homes per garantir la igualtat! Una societat on un llibre així troba lectors està realment malalta!

Forma part de la naturalesa biològica de l'home que no és només un individu aïllat sinó també un ésser social, i el seu instint social va més enllà de la família nuclear. Des dels primers temps, els éssers humans han viscut junts en grups per poder resistir millor els perills de la seva existència primitiva. Si no ho haguessin fet, l'home difícilment hauria sobreviscut com a espècie. En altres paraules, la vida en societats organitzades és una condició per a l'existència de l'home, i la necessitat d'organitzar-se forma part de la nostra naturalesa. Sense una societat organitzada, cada individu hauria tingut prou feina intentant reunir les necessitats diàries. No hi hauria hagut excedent per a l'art, la ciència, l'educació o cap servei sanitari. Un alt grau d'organització és simplement la condició prèvia tant per al desenvolupament cultural com tecnològic. Per tant, no és en absolut casualitat que les cultures més elevades hagin estat sempre creades pels pobles amb la millor capacitat d'organització. Per cert, la majoria d'aquests eren aris.

En qualsevol societat organitzada, però, és absolutament necessari que l'individu s'adapti a una norma que comparteix amb altres membres d'aquesta comunitat i que s'abstingui de fer un mal ús de la seva intel·ligència i els seus talents d'una manera que sigui perjudicial per a la mateixa comunitat que ha fet possible el desenvolupament d'aquests talents.

Tanmateix, la lleialtat necessària dins del grup no es pot basar només en consideracions materialistes. No n'hi ha prou amb tenir una oficina comuna de benestar. Només té sentit renunciar a part de la llibertat personal en una comunitat amb un destí comú, formada per persones amb uns antecedents comuns, normes i valors comuns i amb un propòsit comú a la vida.
persones els avantpassats de les quals han conquerit i defensat el mateix territori al llarg de generacions, perquè volien preservar el seu caràcter lingüístic, cultural i biològic específic.

És aquest desig el que ha produït la nostra cultura en estreta concordança amb els talents, les concepcions, els ideals i els valors del nostre poble, amb el que podem anomenar l'ànima del nostre poble. Altres pobles tenen altres talents, concepcions, ideals i valors, i per tant han produït altres cultures. Aquestes poden ser tan "bones" com la nostra, però ens són alienes, igual que la nostra cultura és aliena als altres pobles. A

Machine Translated by Google

Parlar d'una "cultura del món" universal i futura, comuna a totes les persones, és un absurd. Una "cultura" que no ha sorgit naturalment com a mirall de l'ànima d'un poble és una negació del significat mateix de la paraula "cultura", i la història demostra molt clarament que cada civilització que ja no ha estat capaç de preservar i desenvolupar encara més la seva **pròpia** cultura i, per tant, ha importat i integrat qualsevol element cultural estranger amb què s'ha trobat, ha estat just davant de la seva inevitable caiguda.

Una societat formada per una barreja aleatòria de races, religions i filosofies no és, sens dubte, una expressió de riquesa espiritual i cultural, com sovint es diu avui dia. És un barreja absurda l'existència de la qual no es pot justificar per cap motiu.
un cert indici de la desintegració imminent de la nació i la dissolució total de totes les normes i valors. Aquesta societat és una paròdia degenerada d'una veritable comunitat, i no pot durar, perquè la lleialtat social entre els diversos grups que conviuen temporalment al mateix tros de terra és substituïda per una lleialtat molt més forta, espiritual, envers les idees religioses i filosòfiques que no tenen la seva base en la nació mateixa i la seva història.

L'amenaça més greu per a la coherència de la societat és, sense comparació, la barreja biològica de races que sempre ha anat de la mà de la barreja de cultures, o fins i tot n'ha estat la precondició. La desintegració de la cultura mateixa es pot aturar en qualsevol moment i un poble pot retrobar les seves pròpies normes i valors culturals, sempre que el llinatge racial estigui intacte. La barreja de races, però, és irrevocable, i les seves conseqüències són incalculables i desastroses. És un fet que la natura sempre ha evolucionat cap a una major variació racial, de manera que les races s'han convertit finalment en espècies. A través de la barreja antinatural de races, ara assistim a una anivellació de tots els diversos talents naturals, tots determinats per la raça. Quan una raça s'ha desenvolupat en una direcció particular i ha construït una comunitat i ha creat una cultura basada en les qualitats que ha desenvolupat, la barreja amb altres races significa que després d'unes poques generacions la descendència bastard haurà perdut totes les condicions per entendre el que els seus avantpassats han creat.

Malauradament, hi ha massa oportunitats per estudiar
el tipus de societats que tenim com a conseqüència de la barreja de races.

Machine Translated by Google

L'Amèrica Llatina, l'Índia i Egipte en són exemples excel·lents, i també ho són l'Hèl·lade i l'Imperi Romà. De la mateixa manera que les cultures índia, persa i egípcia, les civilitzacions grega i romana van ser creades i sostingudes per una minoria immigrada de raça predominantment nòrdica. Aquesta minoria més desenvolupada primer va suprimir la majoria original i la seva cultura, però més tard va sucumbir lentament a la superioritat numèrica dels seus pobles sotmesos. Debilitats per innombrables guerres que els havien costat la seva sang més valuosa i subvertides per idees asiàtiques de fals humanitarisme, van donar gradualment la ciutadania a un nombre creixent de persones dels pobles sotmesos i van portar nous esclaus i treballadors de les seves colònies a l'Àfrica i Àsia, que després es van integrar i van adquirir la ciutadania a la següent generació. Aquesta és una imatge familiar, oi? I va ser aquesta desintegració de la raça nòrdica la que va canviar l'orgullós estat de l'Hèl·lade a l'actual Grècia i Roma a Itàlia, o dit d'una altra manera: la civilització al caos! A l'escola encara es dedica almenys una mica de temps a ensenyar als nens sobre les cultures antigues, però no es diu ni una paraula sobre les persones que van crear aquestes cultures. No sembla que desconcerti a ningú que la capacitat d'organitzar un estat pugui desaparèixer tan completament. La veritat és que la majoria de les persones que avui disfressen de "romans" racialment tenen molt poc en comú amb els seus poderosos predecessors. Massa dels seus avantpassats tenien la seva llar **al sud** del Mediterrani!

Quan es parla de biologia racial avui dia, aviat es troba amb un munt de tabús. Estudiar biologia racial s'ha convertit en una cosa entremaliada –és a dir, si el que es vol estudiar són les races **humanes–** i ni tan sols es pot esperar que els metges o els anomenats antropòlegs sàpiguen res sobre aquest tema. Fins i tot **voler** aquest coneixement és perjudicial per a la teva carrera, així que per què importar-te?
Així, sempre es manté, amb un menyspreu despectiu, que no existeix cap raça blanca "pura" i que "ari" és un terme purament lingüístic, etc., la qual cosa pretén demostrar que la ciència racial és una ximpleria. Per descomptat, aquests arguments no són del tot erronis, però la conclusió sí que ho és! És cert que hi ha hagut una barreja de les diverses races europees, però aquesta va ser una barreja de races estretament relacionades dins de la mateixa raça principal, l'anomenada Raça Blanca, a la qual podeu anomenar-vos Raça ària, sempre que definiu de què parleu! A més,

Machine Translated by Google

No hi ha absolutament cap base per afirmar que aquesta barreja – que de cap manera ha estat completa– hagi estat absolutament un avantatge per als europeus! Probablement ha estat tot el contrari, i no hi ha absolutament cap bona raó per continuar el procés de desintegració mitjançant més mestissatge.

Els ignorants també afirmen que la barreja de races és necessària per evitar la "endogàmia". Això, és clar, és una ximpleria no biològica. La consanguinitat només es refereix a la cria entre individus estretament relacionats, que necessàriament s'assemblen des d'un punt de vista biològic. A través de la consanguinitat obtenim una acumulació dels diversos factors genètics, tant bons com dolents. Si tant el pare com la mare porten els mateixos gens, hi ha una bona probabilitat (o risc) que la descendència sumarà aquests gens, i com que pràcticament tots portem gens desafortunats, és òbviament desitjable que aquests no s'acumulin. Aquí no és important que també hi hagi una acumulació de gens positius: una major tendència a desenvolupar bogeria no es pot compensar amb altres qualitats positives. Tanmateix, la consanguinitat només és un perill en poblacions molt petites, per exemple, en una illa molt petita o en les anomenades famílies "reials" o "nobles". En una població amb milions d'individus, simplement no existeix en circumstàncies normals.

En tots els casos, afegir elements genètics racialment aliens no és una bona manera d'evitar la consanguinitat. Només condueix a individus inharmonics perquè els pares són massa diferents. A això, els ignorants objectarien que sembla que s'obtenen molt bons resultats en el món animal –i amb les plantes– quan es creuen les diferents races. Això és, és clar, molt cert, però aquí estem parlant d'un encreuament fortament controlat on els científics han definit per endavant quines qualitats concretes volen criar.
Així doncs, seleccioneu els pares amb aquest propòsit en ment, prenent els individus que tenen les millors qualitats que voleu encreuar. Quan tingueu la descendència, torneu a triar els individus on trobeu la majoria de les qualitats que voleu.
S'utilitzen per a la cria posterior. La resta simplement es sacrifica com a residu inevitable. Una cria continuada amb aquests individus donaria els resultats contraris als que es desitgen. En cap cas es permet la cria casual. Si passa per error, per exemple, amb gossos, es destrueix la descendència!

Machine Translated by Google

Hi ha una molt bona raó per la qual els països intenten evitar que plantes i animals exòtics entrin als seus territoris. Pertorbaran l'ordre natural i poden amenaçar els ecosistemes existents. El perillós que pot ser l'encreuament ho il·lustren les anomenades "abelles assassines". Són el producte artificial d'un intent de crear una raça robusta amb una alta capacitat de producció. El resultat van ser eixams d'abelles agressius amb patrons de pol·linització molt diferents. Per accident, algunes d'aquestes van escapar d'un laboratori i avui representen una greu amenaça a tota l'Amèrica Llatina i al sud dels EUA. A causa del seu comportament, no són adequades per a l'apicultura comercial i, com que substitueixen l'abella europea a les Amèriques, l'abella assassina crea greus problemes per a la pol·linització comercial de les plantacions de fruita. Aquest és un bon exemple del que pot conduir la barreja de races si fallen els controls necessaris, i després imagineu-vos que la barreja creixent de races humanes està totalment sense cap control!

Probablement no hi ha ningú que suggereixi la introducció dels mateixos procediments per a l'encreuament de races humanes que teniu per als animals, a part del fet que aquí tenim a veure amb factors molt més complicats que amb els animals. No són coses tan fàcilment definibles com l'alçada, la qualitat de la carn o la capacitat de producció de llet les que determinen si els éssers humans poden fer front a les demandes de la societat, sinó factors com la disposició del caràcter, la intel·ligència, la creativitat i l'harmonia interior, totes qualitats que se sap que pateixen molt quan es barregen les races. En aquest sentit, també val la pena assenyalar que totes les persones que estan a favor de la barreja racial sense restriccions no han aconseguit dir-nos amb quines qualitats desitjables els elements racials alienígenes que ara s'aboquen al món ari podrien enriquir la raça blanca!

En qualsevol cas, les tendències actuals de desintegració en tots els àmbits de la societat no poden deixar de fer que les persones se sentin insegures i infelices. Només en una comunitat real i harmoniosa, formada per persones amb els mateixos antecedents culturals, històrics i biològics i amb les mateixes aspiracions espirituals per al futur, l'individu pot trobar la pau mental i la seguretat interior que necessita. Només aquí l'ésser humà pot sentir que és una part natural d'un tot més gran, d'alguna cosa que és més poderosa que l'individu mateix i que continuarà existint quan l'individu ja no existeixi, tal com ha estat.

Machine Translated by Google

existia abans que l'individu naixés. Només en una comunitat nacional de destí com aquesta l'home troba la vida eterna que sempre ha buscat. En els nostres fills i en el nostre poble viurem per sempre, però aquesta és l'única part d'eternitat que tenim. Sense això, podríem haver viscut mai!

Si, en canvi, l'home ha de buscar la seva identitat i el seu objectiu vital fora de la comunitat nacional, aquesta comunitat ha perdut el seu sentit i inevitablement es desfà com un matrimoni on els cònjuges no tenen res en comú més que l'adreça.

Aquest és un punt de vista nacionalista fonamental.

Tanmateix, la lleialtat dins d'un grup ha de ser recíproca. No només el ciutadà ha de ser lleial a la societat, sinó que també és la societat la que ha de ser lleial al ciutadà. La lleialtat, doncs, pressuposa unes condicions socials justes i un sistema econòmic on ningú no és explotat i on tothom fa tot el possible pel bé comú per mantenir l'ordre que salvaguarda els valors comuns, garanteix la vida i la felicitat dels seus ciutadans i dóna a cada individu la seva part de la vida eterna del poble.

Aquest és un punt de vista socialista fonamental.

El nacionalisme sense socialisme és absurd, i a l'inrevés: el socialisme sense una comunitat clarament definida no té sentit.

Avui dia sovint s'afirma que l'actitud nacionalsocialista porta a la guerra i als intents de reprimir altres nacions. Això és un absurd absolut. Tot el contrari és cert. El respecte per la identitat cultural i biològica dels altres pobles només és possible si reconeixes l'existència i la conveniència de les diferències racials i culturals, i difícilment pots respectar la identitat dels altres si no aprecies la teva pròpia! Si negues l'existència de les diferències racials, és força obvi que intentaràs constantment imposar als altres pobles allò que tu mateix trobes millor, sense tenir en compte el seu caràcter especial. Aquesta actitud és racisme, si és que n'hi ha hagut mai!

La desastrosa idea, compartida pel cristianisme, l'islam i el marxisme, que només hi ha **una** civilització adequada per a tothom independentment de la raça, és la base tant dels imperis colonials europeus del segle passat com dels intents incessants actuals d'imposar l'estil de vida materialista i estèril del món industrialitzat modern als pobles ingenus del tercer món, que només...

Machine Translated by Google

veuen la brillantor, però no poden calcular el cost. Això serà la seva perdició, ja que és la nostra! La societat de consum simplement només veu mercats i consumidors, i aquí la uniformitat és la paraula clau. Una clientela uniforme no té cap demanda especial, i això fa que la producció sigui més senzilla i més barata, cosa que significa una venda més gran i un benefici més alt. Les peculiaritats nacionals i els diferents patrons culturals i idiomes són aquí una molèstia, una barrera tècnica al comerç, i per tant es combaten. Per a les indústries i cadenes multinacionals, totes les persones són iguals, si només poden consumir. No tenen absolutament cap respecte pels valors humans. Els aixafen.

Per al nacionalsocialisme, la diferència forma part de l'ordre natural i volem mantenir aquest ordre amb totes les seves diferències entre races, pobles i individus. No tenim absolutament cap desitg que una tribu negra practiqui la nostra religió, mengi el nostre menjar o utilitzi les nostres lleis. Volem que altres pobles trobin el seu propi camí cap al futur.

Per descomptat, estaríem encantats de cooperar amb ells si això és mútuament beneficiós, però no els molestarem. Si no poden trobar el seu camí, és el seu problema, no el nostre. No busquem cap conflicte amb ningú, només volem que els deixin en pau. Tanmateix, no som pacifistes. Sabem que de vegades cada poble ha de lluitar per sobreviure com a nació. Si no ho fa, perirà i no podem simplement seure i deixar que el nostre propi poble sigui destruït. Si la nostra existència està amenaçada, hem de defensar-nos, i sabem que només un nou ordre mundial nacionalsocialista format per nacions independents amb respecte mutu pot assegurar una pau duradora i salvar el món d'un desastre imminent.

Si el món no accepta el nacionalsocialisme com a única esperança de futur, l'home s'enfrontarà a la destrucció. Aquesta serà una conseqüència lògica de les seves contínues violacions de les lleis de la natura. Tanmateix, no serà la fi de l'Univers. Vist des d'allà, el planeta Terra i els éssers humans que hi viuen són peces minúscules i totalment prescindibles d'una vasta maquinària. Si desapareixem, les diverses civilitzacions dels darrers 10.000 anys només seran un episodi insignificant en l'espai infinit i atemporal, un experiment que va sortir malament. Fins i tot després d'una guerra nuclear total, probablement encara hi haurà bases per a la vida biològica en alguns llocs de la Terra, i aleshores el desenvolupament cap a formes cada cop superiors començarà de nou. Fins i tot si la Terra fos totalment destruïda en una guerra

Machine Translated by Google

o per qualsevol altra raó, és més que probable que hi hagi vida en algun lloc d'un altre planeta d'un sistema solar molt distant en algun lloc de l'espai, potser a quintilions d'anys llum de distància. En tots els casos, la Natura sempre existirà, també sense persones i sense el planeta Terra. Fins i tot sense vida, encara hi haurà un ordre natural a l'Univers. Aquest Univers no accepta cap llei especial per a l'home, i si no se n'adona, s'haurà merescut la seva propera destrucció i res no podrà canviar-ho.

No obstant això, **creiem** que seria una llàstima permetre que això passés. Per això intentem que la gent escolti la raó a aquesta hora tan tardana. No tenim temps a perdre. **Us** agradaria unir-vos a nosaltres? No pel nostre bé, sinó pel bé dels vostres fills.

Us imagineu un món sense la gent blanca i els civilització que han creat? Nosaltres tampoc podem!

Sens dubte, això no és una qüestió política. La nostra pròpia existència és en joc. Et pots permetre perdre més temps?

Machine Translated by Google

Nacionalsocialisme Un moviment d'esquerres

Povl H. Riis-Knudsen

Machine Translated by Google

Durant massa anys s'ha acceptat àmpliament que els nacionalsocialistes són d'extrema dreta, i poques vegades han dubtat a referir-se a si mateixos com a tals. En cert moment, però, la política oficial de la Unió Mundial de Nacionalsocialistes es va convertir en evitar el terme "dretes", afirmant que el nacionalsocialisme no encaixa en el patró de "dreta" i "esquerra" i, en canvi, s'hauria de considerar que se situava per sobre d'aquesta distinció. Sens dubte, això va ser un pas en la direcció correcta, però en aquest moment i en el context de la lluita actual, podria ser una bona idea reconsiderar tota la qüestió de les ales polítiques i aclarir alguns punts sobre el significat dels termes "dreta" i "esquerra" i la seva aplicació a l'escena política actual.

Històricament, les paraules "dreta" i "esquerra" en referència a opinions polítiques es van originar a la França prerevolucionària, on els que volien preservar el sistema de govern més o menys tal com era s'asseien a la dreta a l'Assemblea Nacional, mentre que els que volien canvis més radicals s'asseien a l'esquerra. D'aquí el terme "dreta" per als reaccionaris i "esquerra" per als revolucionaris, termes que des de llavors s'han conegut i utilitzat universalment.
Ni la paraula «reaccionari» ni la paraula «revolucionari», però, diuen res universal sobre els punts de vista particulars en qüestió. Ambdues són relatives i només reben el seu significat específic dins d'un context històric determinat. Els revolucionaris d'antany, com per exemple els nacionalliberals europeus del segle XIX, no semblen gaire revolucionaris avui dia, sinó tot el contrari!, igual que els reaccionaris d'avui dia haurien estat considerats molt revolucionaris fa 200 anys. Quan els comunistes van prendre el poder a Rússia el 1917, ho van fer com a revolucionaris que volien enderrocar un règim ineficaç i corrupte, mentre que avui representen l'establishment reaccionari que s'enfronta a un nou repte revolucionari.

En el nostre temps, l'esquerra tradicional és predominantment marxista. fins i tot fins a tal punt que es considera que el terme mateix «esquerra» és sinònim de la paraula «marxista». Això, és clar, no té cap base en la realitat. Qualsevol revolucionari és d'esquerres; és només que els marxistes han tingut tan poca competència que han estat

Machine Translated by Google

capaç d'apropiar-se del terme.

A l'altre extrem de l'espectre polític tenim la dreta, formada per reaccionaris que volen preservar la societat actual i l'anomenada civilització cristiana d'Occident amb el seu materialisme i capitalisme. Els dretes defensen els valors patriòtics tradicionals: són bons cristians i bons ciutadans que defensen la Constitució i són lleials al seu país i al seu monarca, si és que en té un. Estan disposats a anar a la guerra contra qualsevol altra nació per afirmar la grandesa de la seva pròpia, fins i tot si això significa lliurar una guerra nuclear contra un altre país blanc si creuen que el seu sistema de govern amenaça el seu propi ordre intern, per molt corrupte i degenerat que sigui. Estan a favor d'una economia basada en la lliure empresa sense restriccions, independentment de les conseqüències, però els molesta la tendència liberal en política, així com la immigració i la integració racial, perquè temen qualsevol canvi que pugui alterar l'ordre al qual estan acostumats.

On es troben els nacionalsocialistes en aquest espectre sembla força clar: som d'esquerres, no hi ha cap dubte! No volem preservar el sistema actual ni cap part d'ell. No creiem en els fonaments d'un sistema que ha portat el nostre poble a la misèria del temps present! No volem donar suport a cap institució responsable de dues guerres mundials entre nacions blanques, així com d'innombrables guerres menors, rearmament nuclear, contaminació del medi ambient, atur, desil·lusió total dels joves, que han perdut tota fe en el futur, abús de drogues, pornografia i totes les altres formes de degeneració completa que es mostren avui dia. Nosaltres, els nacionalsocialistes, volem el canvi més radical de tots: volem l'enderrocament complet de tot l'Antic Ordre!

Mentre que el marxisme comparteix una filosofia igualitària bàsica amb l'Antic Ordre i es defineix com un moviment materialista que busca la mera redistribució dels béns materials, el nacionalsocialisme busca construir un Ordre completament Nou basat en l'idealisme i un profund respecte per les lleis de la natura en tots els aspectes de la vida.

Aquesta és, sens dubte, la idea més revolucionària d'aquest segle...

i, per tant, molt d'esquerres! – i certament no és marxista!

Machine Translated by Google

Comparat amb el nacionalsocialisme, el marxisme no és res més que una idea pseudorevolucionària, inventada pel cristianisme i defensada per la democràcia liberal: si totes les persones són creades iguals, per què no s'hauria de distribuir tota la riquesa per igual entre tothom? Vist des d'aquesta perspectiva, el marxisme simplement forma part del Vell Ordre que volem destruir.

Si el nacionalsocialisme és, en essència, un moviment d'esquerres, és, és clar, paradoxal que els nacionalsocialistes hagin dedicat tant de temps i energia a satisfer les actituds tradicionals de dretes, mentre que han evitat tota obertura a l'esquerra. És estrany que tots els intents de crear un moviment nacionalsocialista sobre aquesta base hagin estat completament infructuosos?

La primera condició prèvia per crear qualsevol cosa en aquest món és tenir una idea clara del que es vol aconseguir i de com es pot aconseguir.

possiblement aconseguir-ho. Un escultor que vol crear una obra d'art comença amb un concepte mental i després es disposa a realitzar-la en el material que ha escollit. No es limita a jugar amb el cisell sobre un tros de marbre, preguntant-se quin serà el resultat final.

Per tant, és crucial adonar-se que el nacionalsocialisme no és només una forma d'extrema dreta. Qualsevol persona dins de les nostres files que encara tingui aquestes nocions hauria de dedicar-se a estudiar la idea del nacionalsocialisme per trobar-ne el veritable significat i importància, o, si no té l'energia o la capacitat per fer-ho, hauria de trobar una altra sortida per a les seves activitats. Aquest moviment no té lloc per a odiadors frustrats ni somiadors religiosos, sinó només per a revolucionaris nacionalsocialistes devots!

Siguem realistes: la dreta és majoritàriament un conglomerat lamentable de gent amb idees molt poc clares. S'adonen que alguna cosa va malament. Però es neguen a abandonar el Vell Ordre.
En comptes d'això, s'hi aferren amb totes les seves forces i desitgen tornar a la situació de fa 75 o 100 anys, pensant que això resoldrà tots els seus problemes. Simplement no veuen que el desastre en què ens trobem avui és un resultat lògic del sistema que teníem fa 100 anys.

Machine Translated by Google

– que els fonaments d'aquell sistema no eren prou bons i estables per salvaguardar-nos del desenvolupament actual. El pare de la majoria dels nostres problemes es troba en aquesta mateixa idea cristiana, la filosofia igualitària de la qual i els ensenyaments aliens i antinaturals han robat l'ànima al nostre poble, però que continuen lloant com l'escut mateix contra la decadència que veuen al seu voltant. Quan tots els seus intents fútils d'aturar el desenvolupament fallen, es frustren i es converteixen en simples odiadors, perquè no tenen cap visió real ni ideologia.

És un fet històric que mai no ha sortit res de bo de la dreta. Si no hagués estat per revolucionaris com Copèrnic, Kepler, Giordano Bruno i Galileu, encara creuríem que la Terra és plana i el centre de l'univers. Quan es va desenvolupar el capitalisme, l'establishment no va intentar resoldre els problemes socials derivats de la revolució industrial, sinó que va continuar explotant la nova classe treballadora sense pietat, donant així lloc a pensaments revolucionaris tal com s'expressen en la ideologia marxista.

I totes les millores socials necessàries i justes que hem vist durant els darrers 100 anys només s'han introduït després d'una forta pressió de l'esquerra, amb els conservadors de dretes en constant retirada, intentant lamentablement preservar el màxim possible per a ells mateixos.

Això no vol dir, és clar, que qualsevol esforç per enderrocar un sistema establert sigui, per se, bo. Si l'home aconsegueix crear un nou ordre natural que no es fossilitzi sinó que continuï sent un organisme viu i es desenvolupi dins dels límits de la llei natural, adoptant noves perspectives científiques i filosòfiques sobre la naturalesa de la vida sense aferrar-se a concepcions obsoletes, seria, de fet, una ofensa molt greu intentar desarrelar aquest ordre i tornar al materialisme egoista, al cristianisme o a qualsevol altra filosofia antinatural. El que és bo i dolent només es pot jutjar sobre la base de la llei natural: com més a prop d'ella, millor.

És gairebé universalment acceptat que hi ha un abisme entre el nacionalsocialisme i el marxisme. De la mateixa manera, però, els nacionalsocialistes tampoc són de dretes. L'únic punt en comú que sembla tenir el nacionalsocialisme amb la dreta és la qüestió racial. Però aquí també hi ha una diferència extrema.

Machine Translated by Google

en la perspectiva. Els de dretes creuen que ser blanc té un valor absolut en si mateix, que eleva la raça ària per sobre de tots els altres organismes vius i li dóna el dret de fer amb el món el que vulgui. Com a nacionalsocialistes, però, no només ens preocupa la vida i el benestar immediat de la nostra pròpia raça. Veiem la raça blanca com a part de tot l'ordre natural de l'univers i el nostre desig de preservar-la està vinculat al nostre desig de preservar tot el medi ambient natural, incloses les altres races humanes, per un profund respecte per la saviesa inescrutable de la natura.

Sens dubte, la nostra raça té grans possibilitats en la seva capacitat intel·lectual, però les seves habilitats no tenen absolutament cap valor com a tals si no s'utilitzen correctament d'acord amb les lleis de la natura. Durant massa temps ens hem unit al cor que reclama el "Poder Blanc" i hem ignorat el trist fet que la nostra raça ha tingut el poder absolut durant almenys 2000 anys. I és exactament aquest poder el que ha conduït a la mena de societat que tenim avui.

Per tant, no compartim la creença de la dreta en l'expansió tecnològica i econòmica contínua, que ja ha provocat la contaminació de l'aire i l'aigua i ha fet que grans àrees del món siguin inadequades per viure-hi per a totes les espècies, un desenvolupament que significa que la capa d'ozó de l'atmosfera es destrueix sistemàticament de manera que les generacions futures estaran exposades a radiacions que posen en perill la vida, que els boscos tropicals que ens havien subministrat oxigen es talen per fer lloc al creixement industrial i que els deserts es reguen de manera que el nivell de l'aigua subterrània baixa a les zones fèrtils, que després es converteixen en deserts. Tot això és el resultat del geni ari, sense el qual no hauria existit, un geni que no s'ha posat a treballar per construir un món millor per als nostres fills i néts, sinó només per satisfer la cobdícia humana del moment, per assegurar una vida agradable ara sense tenir en compte el futur. Aquesta tendència fatal, que segons els estàndards del dret natural, ha convertit sens dubte els països blancs industrialitzats d'Occident en un estat molt més degenerat que qualsevol societat anomenada primitiva del Tercer Món, rep el suport violent de la dreta, que sembla pensar que tot aniria bé si els negres, els jueus i els refugiats fossin expulsats. Sabem que això en si mateix no canviaria res.

Machine Translated by Google

en absolut.

El nostre objectiu és un renaixement espiritual complet, i el nostre objectiu immediat és definir i construir les bases per a aquest renaixement, que és l'única cosa que pot donar sentit a la lluita racial. I aquesta lluita no s'ha d'entendre com una lluita contra altres races, sinó com una lluita implacable contra la decadència de la nostra pròpia raça. La crida aïllada a la raça com a base d'una nova societat no té sentit, tret que puguem superar aquesta decadència i trobar el camí de tornada als valors naturals. Si la nostra raça només pot sobreviure dins del context del sistema actual, no volem que sobrevisqui, perquè llavors no representaria res més que la forma més grollera de degeneració antinatural. La reivindicació del "Poder Blanc" només pot tenir sentit si, amb això, ens referim al desig de reactivar el poder de la Natura tal com reposa latentment en el geni de l'home blanc, el deure del qual és posar aquest poder en ús per tal de mantenir el principi mateix de la vida.

Per descomptat, això no vol dir que estiguem a favor de cap mena de multiracialisme. La raça és un dels pilars de l'ordre natural i, per tant, s'ha de defensar com tots els altres principis naturals.

Certament, això no vol dir que el color blanc de la pell sigui necessàriament un segell distintiu de la qualitat humana. La raça blanca ha permès que el món caigui a la vora del desastre, i si no es pot adonar que la qualitat de vida es pot millorar substituint la societat de consum materialista –que és l'objectiu suprem tant del marxisme com del liberalisme– per valors naturals i espirituals, està condemnat i només destruirà tot el planeta en el procés del seu declivi absolut.

Naturalment, els nacionalsocialistes no pensem que hàgim de tornar a les coves de l'edat de pedra, però sí que pensem que mai no hauríem de treure més de la natura del que hi retornem. La qualitat de vida hauria de significar més per a nosaltres que la quantitat de béns materials.

En la societat desil·lusionada actual, un nombre creixent de persones se n'adonen i, a més, protesten contra l'ordre imperant.

No esdevenen nacionalsocialistes, però, per una simple raó: no són conscients que el nacionalsocialisme –i només el nacionalsocialisme!– pot resoldre els problemes crucials actuals. En canvi, permeten que els seus moviments de protesta siguin absorbits pels

Machine Translated by Google

Els marxistes, que són millors venent el seu producte que nosaltres, tot i que cap govern marxista ha fet mai el més mínim intent d'abordar aquests problemes, simplement perquè el concepte mateix del marxisme és materialista i en cap moment es preocupa pels valors naturals. Els marxistes simplement utilitzen la insatisfacció popular amb l'establishment per promoure el marxisme. Els individus insatisfets en si mateixos no són gens marxistes, per començar.

Mentre els nacionalsocialistes corren per allà intentant guanyar-se petits grups marginals de dretes tradicionals amb tots els seus obsessions polítiques i religioses, la seva notòria megalomania i la seva manca de compromís amb una causa –derivada del seu constant esforç a la defensiva per salvar el que ha de desaparèixer–, els marxistes aconsegueixen un punt de suport entre els ciutadans preocupats que renuncien al materialisme il·limitat per una preocupació idealista pel futur del nostre planeta. En la seva major part, aquestes persones no s'adonen que la preservació de l'ordre natural requereix mesures de més abast que el control de la contaminació i l'abolició de l'energia nuclear i la bomba atòmica. No veuen que també exigeix la separació racial i un renaixement espiritual general que pugui conduir l'home de tornada a les fonts de la vida. Tanmateix, també poden aprendre això –o més aviat, no poden evitar veure-ho– si se'ls proporciona la informació i la comprensió necessàries i no es deixen exposats a la influència exclusiva d'uns ensenyaments marxistes absurds. Aquesta gent és idealista i partidari de la Natura, i per tant realment ens pertany, i generalment són molt més valuosos com a lluitadors que un bon nombre de joves desil·lusionats que s'anomenen nacionalsocialistes en un intent d'augmentar els seus egos i amagar els seus problemes personals i la seva inseguretat darrere d'un uniforme autoproclamat i rangs i títols ridículs. Però els ecologistes no se senten atrets pels Stormtroopers ni per la propaganda d'odi, tot això només confirma la seva impressió negativa del nacionalsocialisme. Tampoc ajuda parlar-los de la importància de la raça, perquè encara no han arribat tan lluny en el seu desenvolupament com per poder veure la rellevància de la qüestió racial. Cal abordar-los on són i sobre temes que els preocupen aquí i ara. Per fer-ho, cal produir un bon material sobre el medi ambient.

Machine Translated by Google

problemes vistos des del punt de vista del nacionalsocialisme, i anar als grups on aquesta gent es reuneix en protesta contra les armes nuclears, la contaminació i la guerra nuclear. No podem esperar que els ecologistes vinguin a nosaltres, perquè no tenen manera de saber de què va el nacionalsocialisme; i si no aconseguim posar-nos en contacte amb ells, es perdran per als marxistes, a les mans dels quals mai no s'adonaran de totes les conseqüències de la seva pròpia actitud.

Aquests nous manifestants ens són hostils, simplement a causa de dècades de propaganda enemiga, que no només ha alienat persones sòlides i intel·ligents de qualsevol tipus de moviment que expressi obertament idees nacionalsocialistes, sinó que també ha aconseguit atraure un gran nombre d'individus al nostre moviment que s'adapten massa bé a aquesta imatge propagandística del nacionalsocialisme, i que vénen a nosaltres simplement perquè volen estar a l'altura d'aquesta imatge. Volen ser unes bèsties tan assassines i sanguinàries com les que han conegut a partir d'innombrables produccions de Hollywood i relats de la premsa groga sobre els terribles "nazis".

Durant massa temps hem acollit aquests psicòpates a les nostres files i durant massa temps no hem aconseguit dissociar-nos d'altres organitzacions que fan el mateix. Que la gent es digui nacionalsocialista i agiteu l'esvàstica no els converteix en els nostres camarades! Moltes organitzacions encara no s'adonen d'això, i mentre no ho facin, estan condemnades, i...

malauradament, nosaltres també, si no aprofitem totes les oportunitats que se'ns presenten per denunciar-los en públic. Sovint s'ha dit que no hem de "rentar la roba bruta" davant dels nostres enemics i que totes les "disbarats internes" s'han de mantenir dins nostre
pròpies parets. Tanmateix, això no és la nostra roba de llit i certament no és una "disbarat intern", és una operació de neteja necessària i s'ha de dur a terme en públic.

Els nostres pitjors enemics no són els jueus ni els comunistes, sinó les mateixes persones que, tot i anomenar-se nacionalsocialistes, degraden els conceptes fonamentals de la filosofia nacionalsocialista amb el seu comportament, confirmant així la impressió distorsionada de la nostra Idea transmesa al públic pel nostre enemic.
De fet, no podem sentir cap lleialtat envers aquestes persones i no

Machine Translated by Google

amistat. Al contrari, hem de desfer-nos de qualsevol connexió amb ells i fer tot el possible per mostrar a la gent que no ens pertanyen. Per sobre de tot, hem de fer molt de cas per fer exactament les coses que no s'esperen de nosaltres. Nosaltres
s'espera que abracem gairebé qualsevol persona de dretes que brandi una esvàstica, i certament no s'espera que ens trobem enlloc a prop de l'esquerra, simplement perquè a la gent se li ha dit una vegada i una altra que som de dretes. En conseqüència, hauríem de mostrar-los deliberadament que han estat mal informats. L'efecte sorpresa probablement farà que almenys algunes persones escoltin el que hem de dir. A més, farà que la gent pensi dues vegades el que se'ls diu sobre el nacionalsocialisme quan s'adonin que els han enganyat una vegada sobre aquest tema.

En aquest sentit, cal destacar que no som una associació històrica. Molts nacionalsocialistes semblen pensar que reviurem l'Alemanya nacionalsocialista i la trasplantarem a altres parts del món. Així és com el nostre enemic voldria fer-nos veure, però no és així! L'Alemanya nacionalsocialista representa un intent —i un intent no del tot reeixit!—

organitzar una comunitat nacionalsocialista en un moment i un context històric determinats. Ens pot inspirar i podem aprendre'n, però no la podem reviure, ni tampoc ho hauríem d'intentar mai. Va ser un experiment dissenyat per abordar un conjunt de problemes que eren de gran preocupació per al poble alemany en aquell moment, però que la gent d'avui no considera necessàriament igualment importants.

Quan Hitler va emprendre la seva missió històrica de reorganitzar Alemanya fa uns 60 anys, tota la nació alemanya estava de genolls econòmicament, militarment i políticament. Després de la derrota a la Primera Guerra Mundial, Alemanya no només va perdre totes les seves colònies, sinó que també va perdre una enorme part del seu territori europeu poblat per diversos milions d'alemanys que es van trobar aïllats de la seva pàtria, vivint una vida miserable com a minories en països estrangers que només volien exterminar-los. El que quedava d'Alemanya era totalment...

Machine Translated by Google

desmilitaritzada, i el pes de les exorbitants demandes de reparacions presentades pels conqueridors va causar la inflació més horrible de la història mundial i va aixafar qualsevol possibilitat de recuperació econòmica. En aquesta situació, una petita minoria d'immigrants jueus de l'Est va anar guanyant lentament el control de l'economia destrossada, així com de tota la vida cultural i política del país.
Comparat amb aquesta situació, tot el que es diu sobre una crisi econòmica actual és ridícul. Materialment, qualsevol país d'Occident i la majoria dels països comunistes estan molt millor que l'Alemanya dels anys 20. Avui dia es tracta de vendre el cotxe familiar i potser mudar-se a un pis més barat. A Alemanya era simplement una qüestió de sobreviure.

Moralment, però, ens enfrontem a una amenaça molt més greu que la que va ser Hitler. La seva Alemanya encara era un país força homogeni, on la majoria de la gent compartia un conjunt de valors i normes comuns i una creença comuna en la tradició cultural de la nació. Volien recuperar el seu antic poder: volien ser forts i respectats per altres nacions. Hitler no els havia de dir que estimessin el seu poble i la seva raça. Podia donar per fet que ho feien. Els seus valors i normes no necessàriament estaven d'acord amb la filosofia nacionalsocialista, però eren una base sòlida sobre la qual es podia construir un estat nacionalsocialista sense massa dificultats, i per tant Hitler podia concentrar la seva propaganda política en coses més quotidianes.

Vivia en una època completament revolucionària, en què la necessitat de treball i menjar era de summa importància, i sabia que un programa que pogués assegurar aquestes coses li donaria el suport dels votants i, per tant, li permetria obtenir el poder per tal de poder intentar fer realitat la seva visió política que, és clar, anava molt més enllà de la necessitat immediata de coses materials.
Tanmateix, com tots sabem, el nacionalsocialisme no era l'única força revolucionària a Alemanya en aquell moment. Els comunistes tenien exactament els mateixos avantatges que Hitler: una població famolenca disposada a intentar gairebé qualsevol cosa per sobreviure. També tenien la

Machine Translated by Google

avantatge sobre Hitler que podien assenyalar la revolució reeixida a Rússia. Hitler no tenia res semblant amb què pogués relacionar la seva lluita. I cal destacar que no va vincular el seu moviment a cap de les poderoses ideologies de dretes del passat, com ara la monarquia o les esglésies. El seu plantejament era completament d'esquerres i igualment oposat a l'establishment i al Partit Comunista. Quan, finalment, va guanyar-se els comunistes, no va ser silenciant-los, sinó esgotant el seu suport abordant els mateixos problemes que els comunistes i assenyalant una solució millor, tot això
va convèncer el treballador alemany que podia ser millor i més
un líder més competent que Thaelmann, que era el cap del Partit Comunista Alemany. Parlava amb la gent sobre allò que els preocupava en el llenguatge del seu temps i adoptava un estil militar, que era popular en un país ple d'excombatents que tenien algun motiu per sentir-se traïts pel govern i que també era útil en una situació en què s'havia de lluitar contra les nombroses bandes assassines comunistes, que utilitzaven molt el mateix estil i llenguatge que Hitler.

Intentar imitar l'estil de Hitler avui dia seria un suïcidi polític. De fet, ha estat la fi de tots els grups que ho han intentat fins ara. Tampoc no pots apropiar-te del material de propaganda de Hitler. Traduir-ho, reimprimir-ho o imitar-ho en un context diferent com a qualsevol cosa que no sigui material d'estudi històric és ridícul. Hitler s'adreçava a les masses alemanyes dels anys trenta. A part de tot, hem de comprendre i acceptar que no hi ha manera de guanyar-se les masses en la situació actual. Avui busquem un petit nombre d'idealistes. Per trobar-los hem de dedicar els nostres esforços...
atenció a problemes que afecten exactament el tipus de persones que busquem: la contaminació, l'amenaça nuclear, la maledicció del capitalisme multinacional, etc. La majoria d'aquests problemes eren desconeguts pels contemporanis de Hitler, però això no és motiu per no abordar-los! El nostre món s'ha tornat molt més complicat que fa 50 anys, i qualsevol moviment polític que no ho tingui en compte es redueix a un fòssil anacrònic.

Hem d'admetre que, en general, hem tendit a parlar i escriure massa sobre l'Alemanya nacionalsocialista. Malgrat tot el

Machine Translated by Google

bé que potser puguem demostrar què va fer Hitler per Alemanya, la gent que busquem avui no està gaire interessada en el que va passar fa 50 anys. Estan preocupats pel seu propi temps i pel futur.

Quan ens aferrem tan desesperadament al passat, una de les raons és, és clar, que l'Alemanya nacionalsocialista és l'únic exemple de nacionalsocialisme aplicat que el món ha vist mai i que aquests 12 curts anys representen l'única glòria i èxit que el nostre moviment ha tingut mai. Això és comprensible. Ho necessitem en aquests temps difícils d'humiliació i persecució. Ho necessitem per demostrar-nos a nosaltres mateixos que el nacionalsocialisme va ser victoriós una vegada, malgrat tota l'adversitat. Tanmateix, és extremadament perillós quan aquest respecte i admiració pel passat, en lloc de ser una inspiració productiva, es converteix en una fixació nostàlgica per una època passada, un amor cec per la parafernàlia de l'NSDAP, els uniformes, els símbols, els rangs, els talls de cabell i fins i tot per l'estil lingüístic dels anys 30. No és important l'aparença externa, sinó la idea inherent, i hem de seguir endavant a partir d'aquí. Com Hitler, hem d'evitar quedar atrapats per la història. En altres paraules, hem de mostrar com el nacionalsocialisme pot resoldre el problema de l'atur actual.

no només com Hitler ho va resoldre el 1933.

La idea que hi ha darrere del nacionalsocialisme transcendeix Hitler i el mateix nacionalsocialisme. Hitler la va aplicar a un temps i un lloc anteriors; nosaltres l'hem d'aplicar al nostre. És atemporal, perquè representa el principi mateix segons el qual la natura viu i crea. Ha existit des del principi dels temps i existirà per sempre, mentre existeixi l'univers, independentment de si la raça ària —o la humanitat com a tal, de fet— existeix o no.

L'home ha abandonat aquest principi, i és la nostra tasca demostrar-li que no ho pot fer impunement, i que tots els seus problemes actuals són causats per la creença insana que l'home està elevat per sobre de la Natura.
En fer això, hauríem d'estar tan poc lligats amb l'Alemanya nacionalsocialista com els altres esquerrans ho estan amb la Unió Soviètica.

Machine Translated by Google

També hauríem d'aprendre molt de la manera com s'organitzen els altres grups d'esquerres. És habitual afirmar que les organitzacions marxistes consisteixen en residus humans. Això pot ser cert, és clar, pel que fa als seguidors d'alguns grups, però el nucli dur de les organitzacions marxistes serioses s'organitza segons unes normes que garanteixen la qualitat i la devoció. Els membres sovint paguen el delme i se'ls exigeix passar un cert nombre de nits cada setmana amb formació ideològica i activitats pràctiques. En conjunt,
Les demandes que es fan a un marxista superen amb escreix qualsevol cosa que ens hàgim atrevit a esperar dels nostres membres. Això diu alguna cosa sobre la qualitat, i també explica per què els marxistes ho fan molt millor que nosaltres, tot i que el que prediquen és una completa ximpleria.

Entre els nacionalsocialistes, però, prendre posicions o adoptar mètodes que normalment es consideren marxistes sembla rebre molta por de ser "contaminats" d'alguna manera pel marxisme. Ens donaria mala fama tant entre amics com entre enemics, afirmen. Ara bé, certament ja tenim mala fama; per ser sincers, difícilment podria empitjorar. Però com que no ens preocupa gaire guanyar-nos els conservadors tradicionals, què importa? Si no poden distingir entre comunisme i nacionalsocialisme, és el seu problema, no el nostre!

En aquest cas, demostren una manca d'intel·ligència que els fa inútils per a nosaltres en qualsevol cas. No podem permetre que els nostres enemics determinin què és un punt de vista nacionalsocialista i què no ho és, i certament no podem deixar totes les bones causes als marxistes, només per complaure a persones que han demostrat ser totalment inútils per a nosaltres de totes maneres. Ja ho hem fet durant massa temps, i aquesta és una altra raó per la qual els marxistes han tingut tant d'èxit i han... ha pogut apoderar-se de vastos segments de la nostra cultura i vida intel·lectual, mentre que els nacionalsocialistes s'han permès sentir-se obligats a dir "sí" a l'OTAN, al Mercat Comú Europeu, a la bomba, al capitalisme, a la "lliure empresa" il·limitada, etc. És hora que això canviï! No continuem fent allò que la gent espera de nosaltres. Fem el que el nacionalsocialisme ens ensenya a fer, no el que la gent pensa que ens hauria d'ensenyar.

En aquest sentit, la trista veritat és que molts nacionalsocialistes, en el seu pensament tradicional, han caigut víctimes de la pitjor mena

Machine Translated by Google

de propaganda anticomunista i de dretes. La principal amenaça contra l'home, sens dubte, no prové de Moscou, Pequín o l'Havana. No hi ha absolutament cap manera de culpar els comunistes del lamentable estat del món actual: per l'abús de drogues, la delinqüència, la pornografia, el rearmament nuclear, la integració racial, la contaminació, etc. És el nostre propi sistema de govern actual el culpable, ni els comunistes ni els jueus! Hem de comprendre que aquests mals han estat creats pels nostres propis polítics i agents de borsa corruptes i moralment depravats, i que nosaltres, els pobles aris del món, hem permès que això empitjorés. No és un govern estranger, sinó aquest sistema actual, el que és una amenaça per a l'existència del planeta, i sense aquest sistema no hi hauria cap Unió Soviètica ni cap altre estat comunista avui dia. El comunisme hauria estat eliminat durant la Segona Guerra Mundial si Occident no hagués donat a la Unió Soviètica les armes i la tecnologia necessàries. Fins i tot avui, tots els estats comunistes es desintegrarien immediatament si no rebessin el suport constant dels governs i banquers occidentals, que guanyen fortunes amb el comerç amb aquests països, i prestant-los diners. Els comunistes certament ho saben, i tenen més que prou a fer mantenint l'Europa de l'Est a ratlla i assegurant el règim comunista a l'Afganistan com per constituir un greu perill per a Occident. Curiosament, les mateixes multinacionals que generen enormes beneficis amb el comerç amb el bloc comunista, fan una altra fortuna amb la producció d'armes que els nostres polítics intenten convèncer-nos que són necessàries per defensar-nos dels comunistes, com si es pogués defensar qualsevol cosa destruint tota la vida en una guerra nuclear. Això, és clar, és completament ridícul, però no deixa de ser el sistema polític i financer tan vigorosament recolzat per la dreta.

Sens dubte: el comunisme seria sens dubte una cosa molt desagradable, però no seria la fi del món.
La democràcia liberal cristiana probablement ho faria! Hi ha molta més puresa racial a l'Europa de l'Est que a qualsevol lloc d'Occident. simplement perquè el seu sistema econòmic ineficient no atrau una immigració a gran escala del Tercer Món; i la consciència racial dels russos, que són la nació dominant al

Machine Translated by Google

La Unió Soviètica, sens dubte, promet una millor perspectiva per a la supervivència de la raça ària que les visions dels polítics liberals i conservadors americans. És cert, és clar, que el comunisme no admet els principis racials en teoria, però amb el comunisme la teoria i la pràctica són dues coses molt diferents. Sens dubte, el materialisme que ofereix Occident és més atractiu aquí i ara, però és més probable que aquesta vida agradable vagi seguida d'un diluvi que podria acabar amb tota la vida a la Terra. Tanmateix, amb un sistema polític sòlid a Occident, els estats comunistes no podrien existir.
Simplement no podrien sobreviure sols, i les seves poblacions famolenques es rebel·larien. Una cosa molt semblant passaria si els comunistes prenguessin el control d'Occident: el seu règim no duraria gaire.

En aquest punt, algú es podria aventurar a preguntar si no hauríem d'abolir tota xerrameca sobre el nacionalsocialisme i l'esvàstica i disfressar-nos d'esquerres "reals" amb una nova idea que es podria vendre fàcilment a la gent amb un nom diferent. Això, és clar, no és possible. Intentar aquest plantejament és subestimar els nostres enemics. Realment no els importa el nom ni el símbol.

El que els importa és la idea, i no ho podríeu dissimular fins a fer-ho irreconeixible. El nostre enemic sempre s'oposarà a tot allò que sigui bo. per a la nostra gent, i ells –amb raó!– afirmarien que només som “nazis”. Aleshores hauríem de dedicar molts esforços a “demostrar” que no ho som. Això seria ridícul. Moltes organitzacions ho han intentat; cap ho ha aconseguit mai.

Només hi ha el camí difícil: demostrar que el nacionalsocialisme no és el que la gent pensa que és i que és l'única manera d'assegurar la supervivència de la vida en aquest planeta. Sabem que estem en una posició feble, però francament, hauríem d'estar contents de no haver de preocupar-nos per prendre el poder aquí i ara. Simplement no seríem capaços de gestionar-ho. Aquest és un dels fets desagradables que molts nacionalsocialistes –i persones que es diuen a si mateixes nacionalsocialistes– semblen passar per alt completament. Ens serviria de poc guanyar-nos les masses demà, quan

Machine Translated by Google

No tenim el nombre necessari d'experts nacionalsocialistes per fer funcionar un estat nacionalsocialista. Necessitem economistes, juristes, administradors, biòlegs, etc., que també siguin nacionalsocialistes. El poder no ha de ser mai un objectiu en si mateix. Volem crear un Nou Ordre perquè volem un món millor, però un món millor no es pot crear del cel blau. Cal molta gent dedicada amb una educació completa per dur a terme aquesta tasca: i ara mateix és més important guanyar-se un nombre d'aquestes persones que lluitar una batalla perduda als carrers per impressionar un nombre de fanàtics i perdedors.

De nou, l'Alemanya nacionalsocialista ens proporciona un exemple molt instructiu. Una de les raons per les quals l'experiment per crear un ordre nacionalsocialista des del principi no es va poder completar i un nou estat no va poder sobreviure a la pressió del món exterior va ser que Adolf Hitler va haver de confiar en un gran nombre d'experts que no tenien res més que menyspreu pel nacionalsocialisme. Simplement no tenia temps per formar i educar prou nacionalsocialistes perquè s'havia de concentrar a guanyar-se el poble abans que els comunistes poguessin prendre el poder. Hauríem d'estar agraïts de no tenir aquesta preocupació. Mai podríem obtenir una victòria revolucionària en les circumstàncies actuals, així que concentrem-nos a establir una base sòlida per a un futur moviment de masses.

Tanmateix, siguem realistes. Aquesta també podria ser una batalla perduda. No tenim cap garantia que mai guanyarem. Per ser sincers, no tenim res més que una esperança molt vaga per donar suport a la creença que podem guanyar. Tanmateix, la mateixa Natura pot esborrar la humanitat de la superfície de la Terra perquè ha descuidat les lleis de l'univers. Això pot ser el que ens espera. Nosaltres, els nacionalsocialistes, però, hem decidit no acceptar aquest desenvolupament sense lluitar, fins i tot contra tot pronòstic! Però no tenim cap desig de ser màrtirs d'una causa perduda, i això és exactament el que serem si ens aferrem a les velles maneres. Com a Moviment, hem tingut un fracàs notable fins ara. És hora de despertar i reconèixer el veritable significat de les nostres idees. Un primer pas és convertir-nos en professionals revolucionaris. Hem de deixar enrere totes les actituds de dretes a mitges i adonar-nos que som d'esquerres...

Machine Translated by Google

extrems. A més, hauríem de deixar de culpar els altres de la nostra misèria. Hem estat els nostres pitjors enemics en tots els aspectes, i no necessitem caps de turc! Qualsevol canvi que desitgem ha de començar com un canvi en l'actitud bàsica de la nostra pròpia gent. Aquesta és una tasca difícil, però la idea del que passarà si no guanyem fa que valgui la pena intentar-ho!